Autoarea bestsellerului național și internațional *Anna și sărutul franțuzesc*

Stephanie Perkins

ISLA

și

Fericirea până la adânci bătrâneți

Carti pentru cititori

Soaptele cartii

EPICA

Pentru Jarrod, cel mai bun prieten
și adevărata dragoste

capitolul unu

E miezul nopții, e zăduf, și s-ar putea să fiu drogată cu Vicodin[1], dar tipul ăla – tipul *ăla de colo* – e el.

El.

Postura lui îmi este familiară ca un vis care nu-mi dă pace. Umerii coborâți, capul înclinat spre dreapta, nasul la două degete distanță de vârful condeiului. Absorbit. Inima mi se umple cu un soi de euforie dureroasă. E aproape, la numai două mese depărtare, și stă cu fața spre mine. Cafeaua clocotește. Aerul e încărcat de aroma cafelei amar-dulceagă. Trei ani de dor erup prin trupul meu și îmi țâșnesc pe buze:

— Josh!

Își ridică iute capul. Pentru un lung moment, un foarte lung moment, el doar se uită la mine. Și apoi... clipește.

— Isla?

— Știi cum mă cheamă! Știi să-mi *pronunți* numele!

Cei mai mulți îmi zic Izla, dar numele meu se rostește Ai-la. O insulă fără sfârșit. Înfloresc într-un zâmbet, care-mi piere însă imediat. *Au*!

Josh se uită în jur, de parcă ar căuta pe cineva, după care pune, cu grijă, condeiul jos.

— Ăăă, da. Am stat unul lângă celălalt la o mulțime de cursuri.

— Cinci cursuri unul lângă celălalt, douăsprezece cursuri împreună, în total.

O pauză.

— Așa e, confirmă el, încet.

O altă pauză.

[1] Analgezic opiaceu.

— Te simți bine?

Un tip care arată ca un Abraham Lincoln tânăr, cu o obsesie pentru piercinguri, îmi aruncă un meniu de o singură pagină laminată pe masă.

Nu mă uit la el.

— Ceva moale, te rog.

Abe se scarpină în barbă, plictisit.

— Dar să nu fie supă de tomate, pudding de ciocolată sau piure de mere. Numai asta am mâncat azi, adaug.

— Aha, se înviorează Abe, ești bolnavă.

— Nu.

Se întunecă din nou.

— Mă rog.

Îmi smulge meniul din față.

— Ești alergică la ceva? Ești pe cușer? Vegetariană?

— Hm?

— O s-arunc un ochi în bucătărie.

Și pleacă grăbit.

Îmi întorc atenția la Josh, care continuă să mă privească. Se uită în jos, la caietul lui de schițe, înapoi în sus și iar în jos. De parcă n-ar fi sigur că mai purtăm o conversație. Mă uit și eu în jos. Încep să fiu din ce în ce mai alarmată că, dacă mai vorbesc, mâine s-ar putea să am ceva de regretat.

Dar... de parcă nu mă pot abține – pentru că *nu* mă pot abține, nu când sunt în preajma lui – îmi ridic privirea. Venele îmi pulsează, în timp ce-l sorb din ochi. Nasul lui, lung și frumos. Brațele lui, subțiri și sigure. Pielea lui palidă e cu câteva tonuri mai închisă de la soarele verii, iar tatuajul negru i se ițește de sub mâneca tricoului.

Joshua Wasserstein. Dragostea mea pentru el e aproape insuportabilă.

El își ridică din nou ochii și roșesc. Roșitul. Blestemul roșcaților din toate timpurile. Îi sunt recunoscătoare când își drege glasul să vorbească.

— E ciudat, știi? Că nu ne-am întâlnit până acum.

Mă agăț de firul ăsta.

— Vii des aici?

— Oh, se luminează la față, dar se joacă nervos cu condeiul. Voiam să spun, prin oraș. Știam că locuiești în Cartierul de Vest, dar nu te-am văzut niciodată prin jur.

Simt o apăsare în piept. Eu știam asta despre el, dar habar n-aveam că *el* știa asta despre *mine*. Eram amândoi la o școală cu internat pentru americani, la Paris, dar ne petreceam vacanțele în Manhattan. Toată lumea știe că Josh locuiește aici, pentru că tatăl lui deține unul dintre cele două locuri ale statului New York în Senatul Statelor Unite. Dar nu există niciun motiv să țină cineva minte că și eu locuiesc aici.

— Nu ies prea des, spun eu repede. Dar acum mor de foame și n-am nimic de mâncare acasă.

Și atunci, cumva, mă plantez în scaunul liber de vizavi de el. Busola care-mi atârnă la gât se pocnește de masă.

— Măselele de minte mi-au fost scoase în dimineața asta și am luat toate medicamentele alea, dar încă mă mai doare gura și de aceea nu pot mânca decât mâncăruri moi.

Josh zâmbește pentru prima oară.

Succesul se umflă în mine ca balonul. Îi răspund cu un zâmbet cât de larg pot, chiar dacă doare.

— Ce-i?

— Ai luat analgezice. Acum înțeleg.

— Ah, să-mi bag!

Pun picior peste picior și izbesc cu genunchiul în masă.

— Mă port chiar așa de truli?

El râde, surprins. Oamenii întotdeauna râd, pentru că nu se așteaptă la expresii ca *să-mi bag*, venind de la cineva atât de firav ca mine, cu o voce atât de blândă, atât de dulce.

— Mi-am dat seama că era ceva diferit, zice el. Atâta tot.

— Efectele secundare includ cruda combinație de epuizare și insomnie. Exact motivul pentru care sunt aici, acum.

Josh râde din nou.

— Eu mi le-am scos vara trecută. O să te simți mai bine, mâine.

— Promiți?

— Nu chiar. Dar, în câteva zile, cu siguranță.

Zâmbetele noastre se sting într-o tăcere meditativă. Rareori ne vorbiserăm la școală și niciodată în afara ei. Eu sunt prea timidă, iar el e prea rezervat. În plus, a avut aceeași iubită, o veșnicie.

A avut.

Se despărțiseră luna trecută, chiar înainte de absolvirea ei. Josh și cu mine mai avem încă un an de liceu. Și mi-aș fi dorit ca ăsta să fi fost un motiv logic pentru ca el să arate un interes subit pentru mine, dar... nu e. Fosta lui iubită era tenace și deschisă. Invers decât mine. Poate de aceea sunt și eu surprinsă, când mă trezesc arătând spre caietul lui de schițe, dornică să prelungesc starea asta de moment. Acest miracol al conversației.

— La ce lucrezi? întreb.

Brațul lui se mișcă pentru a acoperi desenul aflat la vedere, care înfățișează pe cineva ce seamănă cu Abe Lincoln tânăr.

— Eu doar... mă prosteam.

— Ăla-i chelnerul nostru, rânjesc eu.

Au!

El pare un pic intimidat, când își retrage brațul, dar ridică din umeri.

— Și perechea din colț.

Cum, nu suntem singuri?

Mă răsucesc în scaun și descopăr un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie, tocmai în fundul cafenelei, împărțind un exemplar din ziarul *Village Voice*. Alți clienți nu mai sunt, deci n-am greșit cu mult. Nu prea mult. Mă întorc iarăși la Josh, cu îndrăzneală sporită.

— Pot să văd?

L-am întrebat! *Nu pot să cred* că l-am întrebat asta! Mereu am vrut să mă uit în caietele lui de schițe, mereu am vrut să *pun* mâna pe unul. Josh e cel mai talentat artist de la școala noastră. Lucrează în mai multe stiluri, dar adevărata lui pasiune o reprezintă banda desenată. L-am auzit odată spunând că are în proiect un roman grafic despre viața lui.

O autobiografie. Un jurnal. Ce secrete va conține?

M-am mulțumit cu mâzgăliturile zărite peste umărul lui, cu picturile scorojindu-se în atelierul de artă, cu schițele lipite pe ușile prietenilor săi. Stilul său e aproape excentric. E melancolic și frumos, complet personal. Liniile sunt îngrijite. Asta dovedește că acordă atenție. Oamenii nu cred în atenția lui, pentru că, aparent, el visează cu ochii deschiși, chiulește de la ore și nu-și face temele, dar văzându-i desenele îmi dau seama că se înșală.

Mi-ar plăcea să se uite și la mine cum se uită la modelele lui. Pentru că atunci ar vedea că, în afară de *timidă*, am și alte

trăsături, la fel cum și eu văd că, în afară de *pierde-vară*, și el are alte trăsături.

Obrajii îmi ard din nou – de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile – și atunci îmi dau seama că.... mă studiază. Oare am abuzat de politețea lui? Expresia i-a devenit preocupată și mă încrunt. Josh face semn din cap spre masă. Caietul lui de schițe e deja în fața mea.

Râd. Și el la fel, deși oarecum nedumerit.

Caietul este încă deschis la schița la care lucrează. Un fior mă electrizează. Pe o pagină, fața lui Abe se uită cu plictis spre cotorul caietului de schițe. Până și inelele din nas, sprâncene și urechi par posace și plictisite. Pe pagina cealaltă, Josh a surprins perfect cuplul de vârstă mijlocie, puțin încruntat și studios.

Ating un colț, unul fără tuș, cât se poate de ușor. Ca să-mi dovedesc mie însămi că momentul acesta este real. Vocea îmi devine respectuoasă.

— Sunt grozave. E plin de portrete dintr-astea?

Josh închide caietul de schițe și îl trage înapoi spre el. Paginile sunt îngroșate de folosință. Pe copertă e un sticker albastru în forma Americii. Pe el a scris: Bun venit. Nu știu ce vrea să însemne, dar îmi place.

— Mersi, îmi zâmbește el din nou. E cu de toate, dar, da. În principal, portrete.

— Și ai dreptul să faci asta?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Adică, n-ai nevoie de acceptul lor?

— Ca să-i desenez? întreabă.

Eu dau din cap și el continuă:

— Nu. Nu le folosesc la nimic special. Nici măcar nu e caietul meu bun. Vezi? Nu pot să desprind foile.

— Faci des asta? Desenezi străini?

— Bineînțeles.

Întinde mâna după cafeaua lui, apucând paharul cu degetul arătător. Lângă unghie, are o pată neagră de tuș.

— În orice, ca să fii bun, trebuie să exersezi.

— Vrei să exersezi pe mine? întreb.

Peste obrajii lui Josh trece o îmbujorare, chiar în clipa în care Abe trântește două farfurii pe masă.

— Supă de pui și plăcintă cu brânză, îmi spune Abe. Asta-i tot ce avem.

— *Merci*, răspund eu.

— *De nada*.

Abe își dă ochii peste cap și se îndepărtează.

— Ce-are băiatul ăsta? bolborosesc eu și mă înfig în plăcinta cu brânză. Ohdoamne, cebunăe! mormăi cu gura plină. Vreisăgușți?

— Ăăă, nu, mulțumesc.

Josh e tulburat.

— Pari flămândă.

Încep să devorez fericită, restul.

— Așadar, locuiești în apropiere? întreabă el, peste câteva momente.

Înghit.

— La două minute de aici.

— Și eu la fel. Zece minute.

Probabil că arăt surprinsă, întrucât continuă:

— Știu. Ciudat, nu-i așa?

— Mișto.

Îmi hălpăi supa.

— Ohdoamne. E incredibilă!

Mă privește tăcut, încă vreun minut.

— Deci... ai vorbit serios? Nu te-ar deranja dacă te-aș desena?

— Nu, mi-ar plăcea.

Te iubeeeesc.

— Cum ar trebui să stau?

— Nu-ți face probleme. Tu vezi-ți de treabă.

— Ha! O să mă desenezi mâncând ca un cal. Nu. Porc. Vreau să zic porc. Vreau să zic porc sau cal?

Josh clatină din cap, amuzat. Deschide caietul de schițe la o pagină nouă și își ridică ochii. Privirile ni se întâlnesc. Sunt stupefiată.

Căprui ca aluna.

Descoperirea se adaugă de la sine pe lista mea mintală cu Amănunte Despre Josh. Uneori, ochii lui mi s-au părut verzi, alteori căprui. Acum știu de ce.

Ca aluna. Ochii lui Josh sunt *ca aluna*.

Plutesc într-o ceață verde-cafenie. *Scârțâitul* peniței sale se împletește cu hârșâitul unui cântec folk vechi, venind din boxe. Melodia lor, combinată, e dor și freamăt și zbucium și dragoste. Afară, norii de furtună se sparg. Ploaia și vântul se alătură ansamblului și eu fredonez cu ele. Capul îmi cade pe geamul vitrinei.

Mă ridic în capul oaselor, tresărind. Castronul și farfuria mea sunt goale.

— De cât timp stau așa?

— De o vreme, zâmbește Josh. Deci, medicamentele pe care le-ai luat. Bună marfă, hm?

Scot un geamăt:

— Spune-mi că nu mi-au curs balele.

— Fără bale. Arătai fericită.

— Sunt fericită, zic eu.

Pentru că... sunt. Ochii mi se întunecă.

— *Isla*, șoptește el. E *timpul să plecăm*.

Îmi ridic capul de pe masă. Când a ajuns pe masă?

— Kismet se închide.

— Ce-i aia Kismet?

— Soartă, zice el.

— Ce?

— Numele cafenelei.

— Oh. Ok.

Îl urmez spre ușă și ieșim în noapte. Tot mai plouă. Picăturile sunt dodoloațe și calde. Îmi acopăr capul cu mâinile goale, iar Josh își vâră caietul de schițe sub cămașă. Îi zăresc o clipă abdomenul. *Bun-bun*.

— Bun-bun la burtică.

El, uluit:

— Ce?

— Hmm?

Un zâmbet îi joacă în colțul buzelor. Îmi vine să le sărut, câte un sărut pe fiecare colț.

— Ok, Truli, clatină el din cap. Pe unde?

— Pe unde să ce?

— Să ajungem la tine.

— Vii pe la mine?

Sunt încântată.

— Te conduc acasă. E târziu. Și plouă cu găleata.

— Oh, ce drăguț, zic eu. Ești drăguț.

Luminile mașinilor strălucesc galben pe asfaltul ud. Îi arăt direcția și o luăm la fugă pe Bulevardul Amsterdam. Ploaia se întețește.

— Aici! zic eu și ne adăpostim sub schelele ce înconjoară un imobil.

Picături de ploaie grele răpăie pe tabla schelei ca o mașinărie de pinball.

— Isla, stai!

Dar prea târziu.

Schelele sunt, în general, ideale ca să scapi de vreme rea, dar, din când în când, barele se încrucișează astfel încât creează o pâlnie, care poate colecta apa și te face fleașcă. Sunt udă. Fleașcă. Părul mi-e lipit de față, rochia mi-e lipită de corp și apa îmi pleoscăie între sandale și tălpi.

— Ha-ha.

Nu prea e râsul meu.

— Ești bine?

Josh se apleacă intrând pe sub schele, ocolind cascada și apoi se oprește lângă mine.

Chiar râd. Mă țin de burtă.

— Mă doare... gura... când râd. Gura. Gura și burta. Și gura.

Râde și el, dar e distrat. Ochii lui se ridică subit și se pironesc hotărât pe fața mea și îmi dau seama că se uitase în altă parte. Zâmbetul meu se lățește. *Mulțumesc, pâlnie deșănțată.*

Josh se foiește în loc, ca pe ghimpi.

— Aproape c-am ajuns, da?

Fac semn spre un șir de clădiri cu fronton, de pe partea cealaltă a străzii.

— A doua. Cu ferestre verde-bronz și acoperiș cu olane.

— Le-am desenat pe-astea cândva.

Face ochii mari, impresionat.

— Sunt splendide.

Apartamentul părinților mei e situat într-una din seria de case în stil flamand, construite la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Locuim într-unul dintre singurele cartiere destul de frumoase pentru ca rezidenții să aibă flori pe peluzele lor și ca trecătorii să nu le distrugă.

— Și lui maman îi plac. Îi plac lucrurile frumoase. E franțuzoaică. De aceea sunt eu la școala noastră.

Vocea mi se pierde, în timp ce Josh mă conduce spre intrarea cu trandafiri cățărători roz deasupra ușii. Acasă. Își lasă mâna jos de pe spatele meu și abia atunci îmi dau seama că mi-o ținuse acolo, în primul rând.

— *Merci*, spun eu.

— Pentru nimic.

— Mulțumesc, zic.

— *De rien*.

Aerul e încărcat cu parfumul trandafirilor udați de ploaie. Bâjbâi până deschid ușa, iar el așteaptă pe trotuar, ca statuia. Părul lui negru e la fel de ud ca și al meu, acum. Un șuvoi de apă i se prelinge pe nas. Cu un braț strânge caietul la piept, pe sub tricou.

— Mulțumesc, spun încă o dată.

El își ridică glasul cât să-l pot auzi prin ușa de sticlă.

— Odihnește-te puțin, Truli. Vise plăcute.

— Vise plăcute, repet eu ca un ecou.

capitolul doi

Ohdoamne, ce naiba am făcut aseară????

capitolul trei

— Și toată povestea e în ceață! Și nu-mi aduc aminte nimic din ce am zis eu sau din ce a zis el și probabil că m-a condus acasă pentru că știa că sunt atât de drogată, încât aș fi putut fi călcată de un taxi.

Kurt Donald Cobain Bacon stă cu ochii fixați în tavanul camerei mele.

— Deci Josh a plătit consumația ta.

Mi-a luat câteva clipe până să procesez informația asta. Cel mai bun prieten al meu și cu mine stăm întinși, unul lângă altul, pe patul meu. Una dintre mâinile mele se ridică încet, de capul ei, și răsucește marginea tricoului său într-un nod strâns.

— Nu face asta!

Tonul lui e repezit – cum e adesea —, deși nu nepoliticos.

Îmi retrag mâna, care se duce drept spre gingiile mele umflate, zvâcnind de durere mai rău ca ieri. Și apoi scot un geamăt aproape înfricoșător.

— Ai spus că el te-a trezit și apoi ați plecat din cafenea, zice Kurt. Asta înseamnă că el ți-a plătit nota.

— Știu. *Știu*.

Totuși mă dau jos din pat. Îmi înșfac geanta, o răstorn cu fundul în sus și o scutur înnebunită.

— N-ai s-o găsești, zice el.

Un mult-îndrăgit roman broșat despre un dezastru alpinist pe Muntele Everest aterizează cu o bufnitură pe covor. Pixuri și rujuri și monede de douăzeci și cinci de cenți cad în ploaie din geantă și se rostogolesc care-ncotro. Portofelul meu. Un pachet gol de batiste de hârtie, o pereche de ochelari de soare, un fluturaș mototolit pentru un nou magazin de produse de

panificație. Nimic. Scutur mai tare. Tot nimic. Îmi verific portofelul, chiar dacă știu deja că n-am s-o găsesc – nota de plată de la cafenea.

— Ți-am zis.

— Trebuie să-mi cer iertare fiindcă am fost atât de zănatică. Trebuie să-i dau banii înapoi.

— Cui să-i dai banii înapoi? întreabă Hattie.

Întorc repede capul și o văd pe sora mea mai mică studiindu-mă din prag. Se sprijină de tocul ușii cu brațele încrucișate, dar tot arată mult prea înaltă. Fiindcă este. Nu doar că m-a întrecut în înălțime încă de anul trecut, dar m-a depășit cu mult.

— Știu ce-ai făcut aseară, zice ea. Știu că ai plecat de-acasă pe furiș.

— N-am *plecat pe furiș*. Am ieșit doar pentru câteva ore.

— Dar maman și tati nu știu.

Nu răspund, iar Hattie zâmbește. E încrezută ca o pisică de casă. N-o să mă spună. Cu o informație atât de prețioasă, o să tacă până când o să-i fie de folos. Hattie îmi ia portofelul de pe podea și – uitându-se la mine de sus, dominându-mă cu prosteasca ei înălțime – îl lasă să cadă înapoi în geantă. După care pleacă.

Arunc cu geanta în urma ei și mă urc în pat. Îmi înfășor ambele brațe pe după unul de-al lui Kurt.

— Va trebui să vii cu mine, zic eu. La cafenea. În seara asta.

Sprâncenele i se adună în familiara formă de V.

— Crezi că Josh e clientul casei?

— Poate.

N-am niciun motiv să cred asta. Doar *vreau* eu să fie un client al casei.

— Te rog, trebuie să mă explic.

Ridică din umeri lângă mine.

— Atunci o să găsesc Calea cea Bună.

Lui Kurt îi place rutina și întotdeauna vrea să știe dinainte unde va merge. E obsedat de a găsi traseul cel mai bun pentru a ajunge oriunde... chiar și la o cafenea care e doar la câteva minute distanță. Traseele astea le numește el Calea cea Bună. Calea cea Bună niciodată nu implică trecerea prin mulțime, intersecțiile aglomerate sau străzile conținând Abercrombie& Finch – genul de magazine în care bubuie muzică nocivă și/sau care trăsnesc a parfum.

Cartografia l-a fascinat de la șase ani, de când a descoperit *Atlasul lumii* publicat de *The Times*, pus să preseze unul dintre proiectele "decupați și lipiți" de la lucru manual al surorii mele mai mari. Atlasul acela a devenit o obsesie, iar Kurt i-a studiat paginile ani de-a rândul, memorând numele, formele și distanțele. Când eram mici, ne întindeam pe podea și ne desenam propriile hărți. Kurt făcea niște hărți îngrijite, detaliate, la scară, ale cartierului nostru, în vreme ce eu născoceam insule de forma Angliei, cu nume ce sunau a engleză veche. Toate aveau păduri dese și râuri ca firele de păianjen, pe care le înconjuram cu triunghiuri de rechini și spinări de monștri marini. Pe Kurt îl scotea din minți că nu desenam nimic real.

Îl cunosc de când mă știu. Mamele noastre sunt, de asemenea, cele mai bune prietene – și amândouă sunt franțuzoaice cu domiciliul în New York – așa că el... pur și simplu e dintotdeauna prin preajmă. Am mers împreună la aceleași școli în Manhattan, iar acum urmăm același liceu la Paris. E cu treisprezece luni mai mic decât mine, așadar numai

într-un singur an am fost despărțiți – când el era într-a opta, iar eu eram în primul an de liceu. Niciunuia dintre noi nu-i place să se gândească la acel an.

Suflu o șuviță din părul lui blond ciufulit de pe fața mea.

— Nu crezi că...

— Va trebui să termini fraza.

— Păi... Josh și cu mine am *vorbit*. Am fost atât de fericită. Nu crezi că e posibil ca noaptea trecută să fi fost... nu un episod stingheritor, ci... primul meu pas?

El se încruntă din nou.

— Primul tău pas spre ce?

Kurt nu se pricepe să umple spațiile goale. Și chiar dacă știe de mult ce simt eu pentru Josh, încă ezit s-o spun cu voce tare. Speranța asta minusculă, pâlpâitoare.

— O relație. Dacă mi-o fi el sortit, știi?

— Nu există soartă, mi-o taie el, pufnind. Bifează noaptea trecută ca pe un alt episod stingheritor. A trecut ceva vreme de când n-ai mai avut unul, adaugă el.

— Aproape un an, oftez eu. Mă țin de program.

Josh și cu mine am avut exact câte o interacțiune semnificativă pe an, niciuna care să mă fi lăsat cu vreo imagine bună despre mine. Când eram în primul an de liceu, Josh mă văzuse citind Joann Sfar, la cantină. Se bucurase să mai găsească pe cineva interesat de benzile desenate europene, așa că începuse să-mi pună o rafală de întrebări, dar eu fusesem prea copleșită să-i pot răspunde. Nu putusem decât să casc gura la el, amuțită. El se uitase la mine cu îndoială și plecase.

Când eram în anul doi, profesorul nostru de engleză ne pusese să lucrăm împreună pentru un articol de ziar fictiv. Eu eram atât de emoționată, că nu mă puteam opri din deschis și

închis pixul. Și, la un moment dat, îmi scăpase din mână. Și zburase drept în fruntea lui.

Când eram în penultimul an, îl prinsesem sărutându-se cu iubita lui în lift. Nici măcar nu erau la școală, ci în uriașul magazin universal BHV. Bâiguisem un salut ininteligibil, lăsasem ușile să se închidă și o luasem pe scări.

— Dar, insist eu, acum am un motiv rezonabil să vorbesc cu el. Nu crezi că există o șansă ca asta să ducă la ceva?

— De când e comportamentul omenesc rezonabil?

— Ei, haide! Fac niște ochi inocenți de căprioară. Nu poți să te prefaci și tu cu mine? Nici măcar pentru o secundă?

— Nu văd rostul prefăcătoriei.

— A fost o glumă, îi explic eu, pentru că, uneori, lui Kurt trebuie să-i explici.

El se încruntă frustrat de el însuși.

— Am notat.

— Nu știu cum să zic.

Mă înghesui mai mult în el.

— Nu e logic și nu pot explica, dar... cred că Josh o să fie acolo, în seara asta. Cred că o să-l întâlnim.

— Înainte să mă întrebi – Kurt dă buzna în noua mea cameră de cămin de la Paris, trei luni mai târziu, ratând la mustață să se împiedice de o valiză goală – nu. Nu l-am văzut.

— N-aveam de gând să te întreb.

Deși aveam.

Ultima mea scânteie de speranță se stinge. Toată vara, pâlpâise din ce în ce mai slab, până când abia de se mai putea zări. Umbra unei speranțe. Deoarece Kurt avusese dreptate, comportamentul omenesc nu e rezonabil. Nici predictibil. Nici măcar satisfăcător. Josh nu fusese acolo, la miezul nopții, nici în

noaptea următoare. Nici în ziua de după aceea. Trecusem pe la cafenea la toate orele posibile, timp de două săptămâni, iar amintirile mele de fericire se dezintegraseră când mă confruntasem cu realitatea: n-am auzit nicio muzică. N-am simțit nicio ploaie. Nici măcar n-am văzut vreun Abe.

A fost ca și când noaptea aceea nu se întâmplase niciodată.

Am încercat să-l contactez pe Josh on-line. I-am găsit adresa de email pe un manual de anul trecut, dar când am încercat să-i trimit o explicație/scuză relaxată/prietenească – un email care mi-a luat patru ore până l-am compus – serverul m-a informat că, din pricina neutilizării, contul lui era dezactivat.

Apoi am încercat diversele rețele sociale. N-am ajuns prea departe. Eu nu am vreun cont, pentru că activitatea pe rețelele sociale mi s-a părut întotdeauna o întrecere de popularitate. O mărturie publică a propriilor inadecvări. Singurul lucru pe care l-am găsit a fost aceeași fotografie alb-negru, peste tot, cu Josh stând lângă fluviul Sena, uitându-se posomorât la un punct în depărtare. Mărturisesc că o mai văzusem și înainte. Folosise poza aceasta on-line luni în șir. Dar era prea de tot să-mi fac cont pe undeva numai ca să-i devin așa-numită prietenă.

Și atunci am făcut lucrul pe care îmi jurasem că n-o să-l fac niciodată: am căutat pe Google adresa lui de acasă. Valurile mele de rușine puteau fi simțite pe toate liniile rețelei de comunicare statale. Dar tocmai prin acest pas final în domeniul urmăririi am fost condusă la informația pe care o căutam de atâta vreme. Pagina de web a tatălui său afișa o fotografie a familiei ieșind din terminalul unui aeroport în DC. Fotografia fusese făcută la două zile după ce soarta ne-a adus ultima oară față în față, iar explicația însoțitoare anunța că aveau să rămână în capitală până la toamnă. Senatorul arăta maiestuos și

mulţumit. Rebecca Wasserstein flutura din mână spre obiectiv, expunând acel strălucitor zâmbet cu dinţii la vedere, de soţie de politician.

Și singurul lor copil?

Venea în urma lor, cu capul în jos și caietul de schițe în mână. Am dat clic pe imagine ca să o fac mai mare și ochii mei au descoperit stickerul albastru în forma Americii.

Sunt și eu acolo. Sunt în caietul ăla de schițe.

Nu am văzut niciodată desenul acela cu mine Oare ce spunea despre mine? Dar despre el? M-am întrebat dacă l-a mai privit măcar. Toată vara m-am întrebat lucrul ăsta.

Kurt zgâlţâie clanţa noii mele uși, aducându-mă înapoi în Franţa.

— Se blochează. Trebuie s-o repari.

— Cu cât schimbi, cu atât e același lucru[2], zic eu.

El se încruntă.

— Asta n-are nicio noimă. Ușa pe care o aveai anul trecut mergea bine.

— N-are importanţă, oftez eu.

Trei luni înseamnă o grămadă de timp. Orice încredere aveam că îi voi vorbi lui Josh s-a năruit din nou în timiditate și teamă. Chiar dacă m-ar fi anunţat Kurt că *tocmai* l-a văzut pe hol, nu însemna că aș fi ieșit din cameră ca să vorbesc cu el.

Kurt se împinge cu toată greutatea în ușă, până se aude sunetul de închidere, apoi se trânteşte pe pat, lângă mine.

— Se presupune că ușile noastre se încuie automat. N-ar trebui să pot intra așa.

— Cu toate acestea...

— Continui s-o fac, rânjește el.

[2] Proverb de origine franceză: “Plus ça change, plus c’est la même chose.”

— E ciudat, totuși, nu?

Vocea mea trădează aceeași înflăcărare pe care o are încă de la sosirea noastră, în urmă cu două zile:

— *Cine* ar fi fost mai în măsură să dea buzna așa?

— Statistic improbabil. Dar nu imposibil.

Am o experiență de-o viață în a ignora abilitățile lui Kurt de a distruge miracolele, așa că răspunsul lui nu mă deranjează. Mai ales pentru că, în pofida unei veri de dezamăgiri și pași înapoi...

Eu, Isla Martin, locuiesc acum în fostul ultim loc de domiciliu al lui Joshua Wasserstein.

Aceștia au fost pereții lui. Acesta a fost tavanul lui. Urmele astea negre de grăsime de pe plintă și cea chiar de deasupra prizei? Probabil el le-a făcut. Pentru tot restul anului, o să am aceeași vedere spre aceeași stradă de sub aceeași fereastră. O să stau în scaunul lui, o să fac baie în dușul lui și o să dorm în patul lui.

Patul lui.

Plimb un deget pe cusăturile pilotei mele. E un imprimeu cu harta Manhattanului. Când sunt în Manhattan, dorm sub o pilotă care are un imprimeu cu harta Parisului. Dar sub *această* cuvertură și sub *aceste* cearșafuri, există un spațiu sacru ce i-a aparținut odată lui Josh. El a visat aici. Îmi doresc ca asta să însemne ceva.

Ușa mea se deschide iarăși brusc.

— Camera mea e mai mare ca a ta, zice Hattie. Asta-i ca o celulă.

Mda. Trebuie să repar ușa aia.

— Adevărat, zice Kurt, pentru că toate camerele din Résidence Lambert sunt de mărimea unui dulap. Dar tu câte colege de cameră ai? Două? Trei?

E primul an al surorii mele la SAPA – Școala americană din Paris. Când am fost eu în primul an, sora noastră mai mare, Gen, era în ultimul an. Acum sunt eu în ultimul an și Hattie e în primul. O să stea în căminul bobocilor, la capătul străzii. Studenții din Grivois au colegi de cameră, armate de supraveghetori și interdicții. Aici, în Lambert, avem fiecare camera noastră, un director de cămin și considerabil mai multă libertate.

Hattie îi aruncă o privire urâtă lui Kurt.

— Cel puțin eu nu trebuie să mă ascund de colegele mele de cameră.

— Nu fi nesuferită, zice el.

Anul trecut – când eu stăteam în căminul ăsta si el era încă la Grivois – dormise mai mult la mine decât la el, pentru că nu se putea înțelege cu colegii lui de cameră. Dar pe mine nu mă deranjase. Împărțiserăm paturi încă dinainte de a putea vorbi. Iar Kurt și cu mine suntem *strict* prieteni. Nu există nimic de genul prostiilor ălora cu "el e cel mai bun prieten al meu, dar ne iubim în secret". O relație cu el ar părea incestuoasă.

Hattie își mijește ochii.

— Toată lumea așteaptă în lobby, pentru cină.

Se referă la părinții lui și ai noștri.

— Grăbiți-vă!

Iese trântind ușa. Aceasta se deschide imediat de perete, dar ea a dispărut deja.

Mă ridic anevoie din pat.

— Mi-ar fi plăcut ca ai mei s-o fi trimis la internat în Belgia. Și acolo se vorbește franceză.

Kurt se ridică în capul oaselor.

— Asta-i o glumă, nu?

Este. Pentru părinții mei e important ca surorile mele și cu mine să ne luăm porția de educație în Franța. Avem dublă cetățenie. Toate ne-am făcut primii ani de școală în Statele Unite și apoi am fost trimise aici, la liceu. Mai departe, e alegerea noastră unde să mergem. Gen a ales Colegiul Smith din Massachusetts. Eu nu m-am hotărât unde să mă duc, dar curând o să-mi trimit cererea de înscriere atât la Sorbona, aici, în Paris, cât și la Columbia, dincolo, în New York.

Kurt își pune gluga hanoracului său preferat, gri-cărbune, deși afară e cald. Eu iau cheia camerei și plecăm. E nevoie de forța ambelor lui brațe ca să închidem ușa.

— Chiar trebuie să vorbești cu Nate despre asta.

Face semn din cap spre apartamentul directorului nostru de cămin, la numai două uși distanță.

Ok. Deci fosta cameră a lui Josh are cusururile ei. În plus, e situată la parter, deci e zgomotoasă. Suplimentar zgomotoasă, de fapt, pentru că e situată, de asemenea, lângă casa scărilor.

— Iată-l, zice Kurt.

Presupun că se referă la Nate, dar îi urmăresc privirea și mă opresc ca fulgerată.

El.

Josh așteaptă liftul, în holul de intrare. În mai puțin de o secundă, o întreagă vară de reverii și planuri și repetiții explodează devenind nimic. Închid ochii, să mă adun. Sunt ametită. E fizic dureros să mă uit la el.

— Nu pot să respir.

— Bineînțeles că poți să respiri, zice Kurt. Respiri chiar în clipa asta.

Josh pare singur.

Vreau să spun, este singur, dar... *pare* singur. Are o sacoșă de piață din pânză și se uită spre lift, complet detașat de mulțimea din spatele lui. Kurt mă târăște până în lobby. Liftul scoate un *ding*, ușile se deschid, iar Josh trage într-o parte grilajul de modă veche. Studenți și părinți se reped în urma lui – mult prea multe persoane pentru un spațiu atât de mic – și, când noi trecem prin dreptul lor, el tresare văzându-se împins într-un colț. Dar tresărirea e doar atât, un scurt moment, înainte ca expresia să-i alunece din nou în indiferență.

Mulțimea se înghesuie și apasă pe butoane, iar tatăl cuiva forțează grilajul să se închidă, dar atunci se întâmplă un lucru ciudat. Josh se uită afară, peste marea de pasageri și prin grilajul cuștii. Iar ochii lui trec de la distanți la atenți. Mă văd pe mine.

Ușile liftului se închid.

capitolul patru

Directoarea școlii își încheie obișnuitul discurs de deschidere a anului școlar, după micul dejun. Kurt și cu mine suntem în spatele curții, adăpostiți sub doi copaci tunși ca niște gigantice acadele. În aer se simte un ușor iz metalic de transpirație. Școala se înalță înaintea noastră, toată numai piatră cenușie, cascade de iederă și uși masive. Colegii noștri de clasă sunt în fața noastră.

Sunt douăzeci și cinci de elevi în fiecare clasă – întotdeauna o sută de elevi în total – și e greu să fii admis aici. Trebuie să ai note excelente, rezultate foarte bune la teste și vreo câteva scrisori de recomandare. Un avantaj este și să ai cunoștințe. Gen a intrat pentru că *maman* știa pe cineva din administrație, eu am intrat grație lui Gen, iar Hattie, grație mie. Adică pe pile.

Este, de asemenea, scumpă. Trebuie să fii dintr-o familie înstărită ca să urmezi cursurile aici.

Când tata avea doar nouăsprezece ani, a construit o pedală de distorsiune pentru chitariști, numită Cherry Bomb. Era roșie și revoluționară, iar pe el l-a transformat din fiul unui fermier din Nebraska într-un om foarte bogat. Este una dintre cele mai copiate pedale din toate timpurile, dar muzicienii încă plătesc o grămadă de dolari pentru cea originală. Numele companiei sale este Martintone și, deși încă mai meșterește pedale, de când e adult lucrează mai mult ca inginer de studio.

— Am un ultim anunț de făcut.

Vocea directoarei este la fel de stăpânită ca și cocul ei, alb ca zăpada. Este americancă, dar ar putea trece cu ușurință drept franțuzoaică.

Între timp, Kurt studiază o hartă pe telefonul lui.

— Am găsit cea mai bună rută spre Casa din Copac.

— Oh, da? După atâta timp?

Îmi plimb privirea prin curte, căutându-l pe Josh. Fie n-a putut să se trezească, fie chiulește deja. M-am gândit bine cu ce să mă îmbrac, în prima zi, pentru că știam că o să-l văd pe el. Stilul meu este mai degrabă feminin și, astăzi, port o rochie imprimată cu buline elvețiene mărunte. Are un decolteu adânc și este scurtă, ajutându-mă să par mai înaltă, dar am adăugat o pereche provocatoare de pantofi parizieni cu toc, ca să nu mă facă să arăt prea inocentă sau banală. Nu-mi pot închipui că Josh s-ar îndrăgosti de cineva banal.

Nu că Josh s-ar îndrăgosti vreodată de mine.

Dar n-aș vrea să dau cu piciorul vreunei șanse.

Chiar dacă nu am nicio șansă.

Dar în eventualitatea în care am.

Chiar dacă n-am.

— ... dar o să-l las pe el să vă spună personal, zice directoarea, continuând fraza al cărei început nu-l auzisem.

Face un pas lateral și o siluetă scundă, cu capul ras, iese în față. Este Nate, directorul căminului nostru. Acesta e al treilea an al său în campus. Este tot american, dar e tânăr, lucrează la doctoratul lui și e cunoscut pentru faptul că e tolerant în ce privește regulamentul, totuși destul de ferm cât să ne țină pe toți sub control. Genul de persoană pe care toată lumea o place.

— Salut, băieți.

Nate se foiește de parcă nu i-ar veni bine propria piele.

— A ajuns în atenția conducerii școlii...

Aruncă o privire spre directoare și își schimbă abordarea.

— A ajuns în atenția *mea* că situația din Lambert a scăpat puțin de sub control, anul trecut. Mă refer, bineînțeles, la

obiceiul elevilor de sex opus de a-şi face veacul unii în camerele celorlalţi. După cum ştiţi, avem o regulă strictă...

Masa elevilor chicoteşte pe înfundate.

— Avem o regulă strictă şi anume că elevelor şi elevilor le este permis să se viziteze numai cu uşile larg deschise.

— Isla, şopteşte Kurt supărat, nu te uiţi la telefonul meu.

Clatin din cap şi-i dau un ghiont să fie atent. Nu-i a bună.

— Lucrurile se vor schimba, anul acesta, pentru cei din ultimii ani. Daţi-mi voie să vă reamintesc regulile...

Nate se scarpină în cap şi aşteaptă să înceteze murmurele.

— Unu. Dacă un membru de sex opus este în camera voastră, uşa voastră trebuie să fie deschisă. Doi. Membrii de sex opus trebuie să plece din camerele voastre când se înserează, potrivit orelor de vizite din zilele săptămânii şi din weekend prevăzute în orarul vostru oficial de şcoală. Aceasta înseamnă că, trei, n-o să mai fie nicio *noapte petrecută împreună*. Ne-am înţeles? Consecinţele încălcării acestor reguli sunt grave, băieţi. Detenţie. Suspendare. Exmatriculare.

— Aşa, şi? Ce, o să faceţi verificări neanunţate în camere? strigă un elev din ultimul an, pe nume Mike.

— Da, răspunde Nate.

— Asta e neconstituţional! strigă Dave, prietenul lui Mike.

— Atunci, bine că suntem în Franţa, le răspunde Nate şi se retrage în grupul autorităţilor, cu mâinile îndesate în buzunare, evident agasat de această nouă problemă din viaţa lui.

Mulţimea se împrăştie brusc după anunţul lui şi toată lumea bombăneşte, în timp ce ne croim drum spre primul curs.

— Poate că n-o să ni se aplice şi nouă, spun eu, sperând să mă conving pe mine însămi. Nate ştie că suntem doar prieteni.

N-ar trebui să existe excepții pentru prietenii care nu sunt deloc interesați trupește unul de celălalt, nu?

Gura lui Kurt devine mică și strânsă.

— N-a pomenit nimic despre excepții.

Pentru că suntem în clase diferite, singura noastră perioadă împreună este la prânz. Mă îndrept spre sala de engleză a elevilor din ultimul an, singură, și îmi ocup locul, ca de obicei, lângă ferestrele cu vitralii. Sala arată neschimbată – mobilier de lemn închis la culoare, panouri albe de scris goale, scaune atașate de pupitre – deși încă mai are aerul acela de loc părăsit, din vară.

Unde e Josh?

Professeur Cole sosește, ca întotdeauna, exact când se sună. Avem aceiași *professeurs* la o materie, în fiecare an. Ea are o voce pătrunzătoare, pentru o profesoară, e prietenoasă și abordabilă.

— *Bonjour à tous*.

Professeur Cole își trânteşte paharul de cafea pe podium și se uită în jur.

— Bine. Nu sunt elevi noi, nu e nevoie de introducere. Ah, *pardon*! face o pauză. O bancă e goală. Cine lipsește?

Ușa se deschide, cu răspunsul la întrebarea ei.

— *Monsieur* Wasserstein. Bineînțeles, banca ta e goală.

Dar face cu ochiul, în timp ce el se strecoară în banca rămasă de lângă ușă.

Josh arată obosit, dar... chiar și oboseala îl prinde bine. Poartă un tricou bleumarin cu un desen pe care nu-l recunosc, fără îndoială ceva obscur din lumea comicsurilor indie. I se potrivește – un pic cam strâmt –, iar când se întinde după o

copie a programului, mâneca i se ridică și îi dezvelește tatuajul de pe brațul drept.

Eu îi *ador* tatuajul.

E un craniu cu două oase încrucișate, dar e excentric, simplu și curat. În mod clar e desenul lui. Și l-a făcut în al doilea an de liceu, în pofida faptului că minorii din Franța trebuie să aibă aprobarea părinților. Ceea ce eu mă îndoiesc serios că a avut. Și ceea ce, mi-e cumva rușine să mărturisesc, îl face încă și mai sexy. Pulsul îmi bate năvalnic în urechi. Arunc o privire prin clasă, dar celelalte fete par să se simtă în largul lor. De ce nu are același efect asupra lor cum are asupra mea? Ele nu-l *văd*?

Professeur Cole ne roagă să ne aranjăm băncile într-un cerc. E singura profesoară de aici care ne obligă să ne uităm unii la alții în timpul orei. Mă așez din nou și – deodată – banca lui Josh e chiar vizavi de a mea.

Îmi las imediat capul în jos. Părul îmi acoperă fața. N-o să fiu niciodată în stare să vorbesc cu el despre noaptea aceea din New York.

La jumătatea orei, băiatul de lângă el se hotărăște să pună o întrebare. Ispita e prea puternică, așa că mă folosesc de prilej ca să-i arunc o privire. Josh își ridică imediat capul. Ochii ni se întâlnesc și obrajii mei izbucnesc în flăcări. Îmi feresc privirea pentru tot restul orei, dar prezența lui devine din ce în ce mai pregnantă. Practic, o pot simți apăsându-mă.

* * *

În pofida faptului că programul nostru este, până acum, identic – engleză, algebră, științe politice – reușesc să-l ocolesc toată dimineața. Mă ajută și faptul că el se pricepe atât să dispară în pauza dintre ore, cât și să ajungă târziu la începutul

lor. Chiar și când sala de clasă următoare e vizavi pe hol. Când se sună pentru pauza de prânz, e liniștitor să fiu din nou în compania lui Kurt. O luăm pe scările din spate, cel mai puțin circulate. Asta e Calea cea Bună.

— I-ai vorbit? mă întreabă el.

Oftatul meu e lung și nenorocit.

— Nu.

— Da. Ca de obicei.

Kurt se lansează într-o povestire despre o colegă nouă la ora lui de informatică, o fată înaltă și liniștită, care se descurcă fluent în mai multe limbaje de programare – categoric tipul lui –, dar eu nu-l ascult decât cu jumătate de ureche. Știu că e prostesc. Știu că sunt lucruri mai importante la care să mă gândesc în prima zi de reîncepere a școlii, inclusiv ceea ce-mi spune cel mai bun prieten al meu. Dar îl plac pe Josh atât de mult, încât mă simt de-a dreptul *nefericită*.

Nu și-a făcut încă apariția în cantină și mă îndoiesc c-o mai face, pentru că l-am văzut strecurându-se prin mulțime în direcția opusă. Prietenii lui au absolvit anul trecut. Toți. Dacă aș fi măcar destul de curajoasă ca să-l invit cu noi la masă, cu toate că prietenii lui erau mult mai cool decât noi.

In plus, Josh e distant. De neatins. Noi, nu.

La coada de la tejghea, Mike Reynard – elevul din ultimul an care a protestat cel dintâi în timpul discursului lui Nate – îmi dovedește că am dreptate, când își înfige tava în spinarea lui Kurt. Un castron cu supă de ceapă îl stropește cu tot conținutul pe spatele hanoracului.

Mike se preface dezgustat.

— Ai grijă, retardatule.

Kurt se uită drept înainte, șocat. O felie de baghetă acoperită cu șvaițer Gruyère topit se desprinde de pe spatele lui și cade pe podea făcând *pleosc*. O bucată de ceapă fiartă o urmează, fără zgomot.

Mi se aprind obrajii.

— Nesimțitule, zic.

— Scuze, n-am auzit ce-ai spus, replică Mike.

Deși a auzit prea bine. Dar face mișto de vocea mea pierită.

Mi-o ridic, ca să mă audă:

— Am spus că ești un ticălos.

El zâmbește, afișând un șir de dinți nenatural de ascuțiți.

— Zău? Și ce-ai să faci în privința asta, iubito?

Strâng în mâna busola de la capătul lănțișorului meu. Nimic. N-am să fac nimic și o știe și el. Kurt își îndeasă mâinile în buzunarele hanoracului, care începe să tremure. Știu că își închide și-și deschide pumnii. Scoate un icnet înfundat și îmi petrec brațul pe sub al lui, trăgându-l de acolo, abandonându-ne tăvile cu mâncare. Mă prefac că nu văd pantomima dintre Mike și Dave, nici nu aud hohotele lor cretinoide.

În liniștea de pe hol, Kurt o ia la fugă spre toaleta bărbaților. Eu mă așez pe o bancă și ascult ticăitul unui orologiu aurit. Număr cristalele în formă de perlă ale candelabrului. Îmi pocnesc tocurile de podeaua de marmură. Școala noastră e impozantă și pretențioasă, ca toate clădirile din Franța, dar mi-ar plăcea să nu fie plină de asemenea jigodii scârboase în toată puterea cuvântului. Și știu că sunt și eu tot ca ei, o privilegiată, dar… se simte altfel când trăiești pe ultima treaptă a scării sociale.

Kurt reapare. Ține hanoracul strâns ghem în brațe, ud și frecat.

— E totul ok? întreb eu.

E calm, dar încă încruntat, profund tulburat.

— Acum nu pot să-l port până nu-l spăl ca lumea.

— Nicio grijă.

Îl ajut să-l bage în geantă.

— Primul lucru, după ore.

În cantină, nu mai e nimeni la coadă.

— Am bunuit eo c-o să vă întoarşeţi.

Voiosul bucătar-şef burtos, ne scoate tăvile de după tejghea şi le împinge spre noi.

— Tartă de praz pentru *mademoiselle* şi un *croque-monsieur*[3] pentru *monsieur*.

Îi sunt recunoscătoare pentru acest gest de bunăvoinţă.

— *Merci*, *Monsieur* Boutin.

— Băiatul aşela bon de nimic.

Se referă la Mike.

— Nu trebuie a fi supăraţi de el.

Grija lui este deopotrivă stingheritoare şi încurajatoare. Ne trece cartelele de masă prin cititor, după care Kurt şi cu mine ne aşezăm la masa noastră obişnuită, din colţul cel mai îndepărtat. Mă uit în jur. Cum m-aşteptam, Josh nu e aici, ceea ce probabil e un lucru bun. Dar nici Hattie nu e aici. Ceea ce probabil nu e.

Dimineaţa asta, am văzut-o mâncând o *mille feuille*[4] şi – chiar dacă n-o condamn că a vrut să-şi înceapă ziua cu desertul – eu am încercat s-o opresc. M-am gândit că ar putea să fie presărată cu migdale pisate, iar ea e alergică la nuci. Dar sora

[3] *Croque-monsieur* – un sandviş cu şuncă şi şvaiţer la cuptor.

[4] Prăjitură cu mai multe foi şi cremă de vanilie sau de fructe şi cu glazură pe deasupra.

mea face întotdeauna exact pe dos de cum îi spune oricine, chiar și când e ceva complet idiot și potențial primejdios pentru ea. N-avem voie să avem telefoanele pornite în școală, așa că-i trimit pe furiș un mesaj: *EȘTI VIE?*

Ea nu răspunde.

Ziua se face mai rea. La fizică, *professeur* Wakefield ne grupează câte doi, alfabetic, pentru laboratoarele de-a lungul anului. Eu ajung cu Emily Middlestone, care scoate un geamăt când se face anunțul, fiindcă ea e populară și eu nu. Sophie Vernet face pereche cu Josh.

O urăsc pe Sophie Vernet.

De fapt, nu m-am gândit niciodată prea mult la Sophie Vernet și ea pare destul de drăguță, dar tocmai asta-i problema.

Ultimele mele două ore sunt opționale. Mi-ar plăcea să spun că am ales istoria artei pentru propria îmbunătățire a cunoștințelor – nu că așa aș avea mai multe subiecte de conversație cu Josh –, dar asta ar fi o minciună. Și mi-am mai luat informatica, pentru că dă mai bine în orarul meu decât La vie, cursul pe care mi-ar fi plăcut să-l aleg. La vie înseamnă "viață" și se presupune că ne-ar învăța abilitățile de bază pentru viață, dar e bine-cunoscută ca singura materie de prostii nefolositoare din școală. N-am nicio îndoială că acolo e înscris Josh.

Professeur Fontaine, profesoara de informatică, se oprește în dreptul băncii mele, în timp ce ne întinde primele fișe cu teme pentru acasă. Bărbia ei e ascuțită, iar fruntea, imensă. Arată ca un triunghi.

— Am cunoscut-o pe sora ta, în dimineața asta.

Nici măcar nu știam că *professeur* Fontaine mă cunoștea pe *mine*. Școala asta e mult prea mică. Încerc să-mi păstrez vocea dezinvoltă.

— Oh, da?

Când sora în chestiune e Hattie, indiferent ce urmează după declarația asta e în general neplăcut.

— Era la infirmerie. Foarte bolnavă.

Hattie! Ți-am spus eu.

Professeur Fontaine mă asigură că sora mea nu e pe moarte, dar refuză să mă lase să văd cu ochii mei. Când se sună de ieșire, îi trimit rapid un mesaj ne-vedem-mai-târziu lui Kurt, alerg spre aripa administrației, dau buzna pe ușa de lemn extravagant sculptată și...

Mi se oprește inima.

Josh e tolănit pe canapeaua din sala de așteptare. Picioarele îi sunt întinse mult în față, încât sunt practic sub toată măsuța de cafea. Își ține brațele încrucișate, dar își ridică sprâncenele – probabil involuntar, pentru cineva care aștepta cu atâta evidentă neplăcere – la vederea mea.

Răspunsul meu e o altă înroșire până în vârful urechilor. De ce nu pot avea o față normală? Ereditatea e atât de nedreaptă. Mă reped spre biroul de primire și o întreb pe recepționeră, în franceză, despre Hattie. Fără să-și ridice ochii, ea-mi face semn spre canapea. O brățară cu amuletă monogramată scoate clinchete delicate la încheietura ei.

Nu mă pot mișca. Stomacul mi-e strâns ghem.

— Așteaptă acolo, zice ea, de parcă nu i-aș fi înțeles gestul.

Încă o fluturare de mână, încă un clinchet.

Mișcați-vă, picioarelor. Haide. Mișcați-vă!

In cele din urmă, ea-și ridică ochii la mine, mai mult agasată decât îngrijorată. Picioarele mele se desprind din rădăcini și le plantez unul în fața celuilalt ca o păpușă întoarsă cu cheia, până mă așez în capătul celălalt al canapelei. Canapea mică. Banchetă de două persoane, mai precis.

Josh nu mai stă tolănit. S-a ridicat în capul oaselor cât am stat eu cu spatele la el, iar acum e aplecat în față, cu coatele sprijinite de genunchi. Privește drept înainte, la o pictură în ulei reprezentând o Ioana d'Arc aureolată.

Acum e oficial mai jenant să-l ignor decât să-i remarc prezența. Caut un punct de deschidere – ceva elementar –, dar gâtlejul meu rămâne încleștat și închis. Tăcerea lui e o confirmare a temerilor mele. Că am fost un dezastru în cafenea, că mă ajutase doar de milă, că nu avusese de gând să interacţioneze cu mine și n-ar mai face-o niciodată...

Josh își drege glasul.

Mi se pare un semn bun. *Bine*.

— Bună, prima zi? întreb eu.

O expresie ciudată îi traversează fața. A fost o întrebare tâmpită? De parcă aș fi fost mama lui? Hattie întotdeauna mă acuză că vorbesc ca maman.

— Se putea și mai bună.

Face semn din cap spre biroul directoarei școlii.

— Oh.

Și *atunci* mă prind.

— Oh! Scuze. Eu sunt aici pentru infirmerie, așa că... am presupus...

— E ok.

Și o spune ca și când ar fi ok.

Mă întreb de ce a fost chemat la biroul ei. Pentru că a chiulit de la discursul ei de început de an? Pentru că a întârziat la ore? Mi se pare prea aspru să fie pedepsit pentru lucrurile astea în prima noastră zi. Și, grozav, acum tăcem de cel puțin douăzeci de secunde.

Spune-i. Spune-i. Spune-i odată!

— Ascultă, izbucnesc eu, mă simt foarte jenată pentru atunci, în iunie. Înghițisem multe medicamente și nu-mi amintesc prea bine noaptea aceea, dar sunt foarte sigură că mi-ai plătit tu consumația, așa c-aș vrea să-ți dau banii înapoi. Și îmi cer iertare. Pentru c-am fost ciudată. Și îți mulțumesc că m-ai condus până acasă. Și că mi-ai plătit consumația.

El așteaptă până termin.

— E ok, zice din nou.

Și mă simt prost.

Dar Josh se încruntă de parcă și el se simte prost. Se scarpină în cap, reușind cumva să-și ciufulească părul tuns scurt.

— Vreau să spun... nu-ți face griji. Nu ai de ce să te simți jenată. Și nu e nevoie să-mi dai banii înapoi, n-a costat decât vreo câțiva dolari.

Asta e momentul. Chiar aici. Asta e momentul să pun o mână pe brațul lui, să mă aplec spre el și să spun că, măcar, aș putea să-i fac cinste cu o masă, drept răsplată. În loc de asta, eu doar mă gândesc să-i spun.

— Ești ok? întreabă Josh.

Și apoi face iar o față lungă.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama, dar asta e a treia oară când spune *ok*. Stingherea lui îmi dă un plus de încredere.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Ești aici la consultație?

— Oh, nu! Am venit să aflu cum se simte sora mea. Îi e rău.

El pare nedumerit.

— Génévième?

Sunt uluită. Își aduce aminte de Gen și își aduce aminte că suntem surori. Știe ceva despre mine. Clatin din cap.

— Sora mea mai mică, Hattie. E prima ei zi.

El tresare.

— Acum înțeleg!

Și pot să-l văd pe Josh bătându-se de-a dreptul în cap. Inversarea de roluri e fascinantă. Cumva, l-am emoționat, eu pe el.

— Deci... ce-ți mai fac măselele? întreabă el. S-a vindecat totul?

Zâmbesc, mai mult ca să-i treacă încurcătura lui, decât a mea.

— Fără probleme.

— Bine. Mă bucur să aud.

Dar eu mă uit în jos, la covor, incapabilă să-i susțin privirea. *Caietul de schițe*. E chiar aici. Se ițește din geanta lui. E negru și are stickerul albastru, deci, fără îndoială, e același. Ar trebui să-i cer să văd desenul. Ar trebui doar... să deschid gura și să-l întreb. O întrebare. O singură întrebare, naibii!

— Poți s-o vezi pe sora ta, acum, zice recepționera.

Tresar.

— *Merci*.

Mă ridic în grabă și-mi înșfac geanta.

— Baftă, îi spun lui Josh, dar apoi mă fâstâcesc iarăși toată.

Doar pentru că e vorba de el. Mă reped pe hol înainte să apuce să răspundă. Ușa de la cabinet e deschisă, iar Hattie mă urmărește intrând de pe un pat acoperit cu un cearșaf de hârtie, își dă pe după urechi părul tuns bob, în scări, de parcă s-ar pregăti pentru bătălie.

Îmi dau și eu părul lung și ondulat după ale mele.

— Cum te simți?

— Ce cauți aici?

Întrebarea ei e acuzatoare.

— Am vrut să mă asigur că ești în regulă. Respiri cum trebuie?

— Nu, sunt pe moarte, nu mai am decât un sfert de oră de trăit. Vreau un ponei.

Asistenta intră dintr-o încăpere alăturată. E scundă, cât mine, dar mai puternică și mai dolofană.

— Isla! Mă bucur să te văd, scumpo. Sora ta ne-a băgat în sperieți. Dar i-am făcut o injecție cu epinefrină și s-a odihnit toată ziua. Inflamația gâtului a trecut și respirația i-a revenit la normal.

— Ți-am spus că sunt bine, zice Hattie.

Îmi vine să urlu.

Întreb, calmă:

— Maman și tati știu?

— Sunt într-un avion, în zbor spre New York, nu?

Mi se încleștează falca.

— O să-i suni mai târziu?

— De ce să fac asta, când știu c-o să-i suni tu?

Asistenta intervine.

— Școala o să-i sune pe părinții voștri, în seara asta.

Se uită, îngrijorată, de la una la alta, fără îndoială întrebându-se cum trei surori care arată asemănător pot fi atât de diferite. Avem același ten palid și păr roșu-aprins, dar Gen e ambițioasă, Hattie e ostilă, iar eu sunt... cea liniștită. Care nu provoacă niciodată necazuri.

— Are voie să se întoarcă în camera ei? întreb eu.

Hattie spumegă.

— Doamne, Isla.

— Ce?

— încetează să mai faci pe *mama* agitată!

Acuzația ei preferată izbucnește cu forță neașteptată. Strigătul reverberează prin cameră. Clipesc să-mi țin lacrimile în frâu și mă întorc spre asistentă.

— Îmi... Îmi cer scuze.

— E-n regulă.

Dar ochii ei rămân îngrijorați.

— Hattie, aproape c-am terminat să-ți completez fișa. O să poți pleca peste câteva minute.

Mă concediază și pe mine cu asta. Mă reped spre ieșire, cu capul în jos, trecând glonț pe lângă Josh, în sala de așteptare. Fără îndoială că a auzit totul. Mă năpustesc spre ușă, când îl aud spunând tare și clar:

— Sora ta e o mică scorpie, hm?

Mă opresc.

Dragostea mea pentru el se împătrește.

Când mă întorc, el se strâmbă:

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu! zic, cam prea repede. Vreau să spun, așa e. Mulțumesc! adaug, pentru siguranță.

Josh zâmbește larg. E un zâmbet deschis și ușurat, care scoate la iveală o pereche de gropițe scumpe la vedere. Aș putea trăi în gropițele alea pentru tot restul vieții mele.

— Tu, ăăă... zice el.

Dar nu cred că are o întrebare de pus.

Îmi las capul într-o parte.

Ușa directoarei se deschide și amândoi sărim speriați. Ea se apleacă scoțând numai capul pe hol.

— *Monsieur* Wasserstein. Au trecut deja trei luni? Mi se pare că n-ai fost plecat deloc.

Dar vocea îi e veselă, aproape amuzată.

— Intră.

Fața lui Josh își reia masca inertă familiară. Se ridică încet și își pune geanta pe umăr. În timp ce intră în biroul directoarei, îmi aruncă o ultimă privire. Expresia îi e imposibil de citit. Directoarea îi urmărește privirea și mă descoperă, lângă ieșire.

— Isla! spune, surprinsă. Sora ta se simte mai bine?

Dau din cap.

— Bine. Bine, repetă ea.

Zăbovește, studiindu-mi fața, dar nu știu ce vrea. Sper ca Josh să fie ok. Arunc o privire spre ușa biroului ei. Când mă uit din nou la directoare, ea e încruntată, de parcă tocmai i-a încolțit o bănuială.

capitolul cinci

Următoarele câteva zile sunt tulburătoare.

Josh *a luat notă* de mine.

Ori de câte ori intră într-o încăpere, un val inconfundabil de energie haotică pătrunde odată cu el. Și de fiecare dată când ne dăm bătuți – de fiecare dată când ochii noștri se întâlnesc într-o străfulgerare nervoasă –, o undă de șoc îmi străbate întregul sistem. Mă simt tensionată. Agitată. Dată peste cap.

Și apoi... pierd transmisia. Semnalul lui devine rece.

Nu înțeleg ce se întâmplă.

La algebră și la fizică, suntem separați de ordinea alfabetică. La engleză, am rămas cum am stat în prima zi, în cerc, diametral opuși. Dar profesorul nostru de științe politice a așteptat până astăzi, joi, ca să ne înmâneze programa. Josh a sosit mai târziu, a văzut că se înmânau elevilor fișele și s-a așezat lângă mine. Pur și simplu.

Tot n-a spus niciun cuvânt.

Professeur Hansen se plimbă prin fața clasei, perorând, cu gesturi largi, despre Declarația de independență ale Statelor Unite și despre *Déclaration des droits de l'homme et du citoyen* a francezilor. Josh și cu mine suntem în spate. El își deschide geanta și zăresc caietul lui de schițe. În schimb, își scoate un caiet de notițe, cu spirale. În trecut, îl urmăream creând ilustrații elaborate în legătură cu planurile noastre de lecții, dar astăzi lucrarea lui e abstractă. Modele dense și grupaje și spirale și...

Las să-mi scape un icnet slab – și involuntar – de recunoaștere.

Capul lui se ridică brusc.

Din instinct, caut să mă prefac că altceva mi-a provocat exclamația. Mă abțin.

— Oarecum infatuat, nu crezi? șoptesc eu și sunt în delir că mi-a venit o replică deșteaptă.

El face ochii mari. Dar zâmbește, în timp ce desenează clar cuvântul *PRINS!* sub schița unui arbore al lui Iuda contorsionat și țepos. Pufnesc în râs și mi-l acopăr printr-o tuse. *Professeur* Hansen îmi aruncă o privire, dar lasă lucrurile să treacă. Pfui.

Josh întoarce foia și-l desenează pe profesorul nostru, o versiune redusă, cu păr lung și în vânt și o sclipire veselă de nebunie. Capetele colegilor noștri încep să închidă spațiul în jurul lui. Mike și prietenul său tembel, Dave; snoaba mea de parteneră de laborator, Emily; și... Sanjita Devi. Care era odată prietena mea. Care acum e prietena lui Emily.

Josh îi dedică Sanjitei o pagină aparte. O desenează în armură, fără mănuși. Armura e la fel de lucioasă ca oja de pe unghiile ei, dar se uită în jos și într-o parte, de parcă s-ar teme că noi am putea vedea prin oțel ce este, cu adevărat, dedesubt.

Mie îmi dă fiori. El înclină desenul spre mine, pentru aprobare.

— Uau, șoptesc. Da.

Professeur Hansen nu mă aude, însă Sanjita se întoarce în scaun ca să se uite urât la mine. Gura ei închipuie un cerc perfect de surprindere. Puțini știu despre dragostea mea, dar ea e una dintre aceia. Cu colțul ochiului, văd că Josh întoarce, discret, pagina. Eu îi înfrunt privirea Sanjitei. Ea și-o pleacă, bătălie pierdută. Strâng în mână lănțișorul de la gât, să mă liniștesc.

În clipa următoare, Josh întinde un braț subțire peste culoarul dintre bănci. Își face un deget cârlig. Eu întind busola

pe lănțișorul său lung, vechi, iar el se apleacă s-o ia, mâna lui atingând-o din greșeală pe a mea. Sau... poate că nu din greșeală? Ține busola în palmă, studiind-o, cu capul la câțiva centimetri de al meu și... *citrice*. Șamponul lui. Portocale, poate mandarine.

— Îhm!

Tresărim amândoi, iar Josh dă drumul medalionului. Acesta se leagănă înapoi spre pieptul meu și aterizează cu un *buf* sonor. Profesorul Hansen ne-a surprins din spate. Ceilalți elevi râd, fiindcă pândiseră momentul. E întotdeauna amuzant când îl prinde pe câte unul că nu e atent. Mai puțin când acel unu ești tu. El ciocănește comic în speteaza scaunului lui Josh.

— Oricât de fascinant ar fi medalionul lui Mademoiselle Martin, te asigur că filozofia lui Rousseau e mult mai probabil să figureze în testul de săptămâna viitoare.

— Da, domnule.

Josh arată spăsit. Dar nu afectat.

— Și tu!

Professeur Hansen bate cu pumnul în pupitrul meu, iscând mai multe hohote de râs.

— Poți mult mai mult decât să-ți pierzi vremea cu de-alde ăștia! zice și face semn spre Josh.

M-am scufundat cât am putut mai mult în scaunul meu. Ei așteaptă răspunsul meu. Toată clasa așteaptă.

— Știu că pot, zice Josh, cu durere în glas. Are o influență groaznică asupra mea.

Până și le *professeur* râde la intervenția lui. Mulțumit, își împinge ochelarii pe nas și reia expunerea lecției. Ochii mei stau pironiți asupra lui tot restul orei. Când se sună, Josh îmi întinde o foaie de hârtie din caietul cu spirală. Mi-a desenat

busola perfect, până și filigranul de pe ac. Dedesubt, a scris: DE CE O POARTĂ ÎN FIECARE ZI?

Mă emoționează până în străfunduri.

O pun în manualul meu și încerc să mă port degajată, încerc să-mi înghit entuziasmul de a avea ceva făcut de el. Și miracolul autentic că el a observat. Mă îndrept spre ieșire, uitându-mă peste umăr, cu un zâmbet. Sper că arăt pusă pe flirt.

— O port ca să nu mă rătăcesc, bineînțeles.

— Ți se întâmplă des? întreabă el.

Circulația s-a blocat la ieșire. Josh e chiar în spatele meu și, când întorc capul să-i răspund, zâmbetul lui e șugubăț – *fără îndoială* de flirt – și nu-mi mai pot aminti nici cum mă cheamă, nici din ce țară sunt; nici măcar de locul meu sub soare.

— Aici sunt, zice Kurt.

Nu numai că încă mă mai zgâiesc la Josh, dar am mai și luat-o în direcția greșită, pe hol. Roșeața gafei e imediată. Îmi las capul în jos și fac stânga-mprejur.

Uluitor, Josh vine după mine.

— Noi mergem la cantină, îi spune Kurt. Tu nu ești niciodată acolo. Unde mănânci?

Sună ca un interogatoriu.

Zâmbetul lui Josh ezită.

— Ăăă, în camera mea. De regulă. Nu mereu.

— O să te-alegi cu detenție. Nu avem voie să părăsim campusul cât timp orele sunt în desfășurare.

Zâmbetul lui Josh dispare cu totul.

— Ar trebui să vii cu noi, cândva.

O spun repede, pentru că sunt stânjenită din pricina lui Kurt. E atât de scorțos. Și stângace. Dar rușinea care urmează după aceste gânduri trădătoare e instantanee.

— Sau acum. Sau, știi tu, când vrei.

De parcă eu aș fi mai puțin stângace.

Cel mai bun prieten al meu se încruntă. Nu-i vorba că nu-i place Josh. Dar invitația asta ar însemna o schimbare în rutina noastră și Kurt este o creatură a obiceiurilor.

Din păcate, Josh îi pricepe expresia. Își încrucișează brațele – cu stinghereala în fiecare linie a corpului său – și se întoarce iar spre mine.

— Da, poate. Cândva.

Îmi îngheață sângele în vene.

Sébastien.

El a fost primul, ultimul și singurul meu iubit. Învață la o școală din apropiere. Ne-am întâlnit, iarna trecută, și eu am crezut că era un băiat la locul lui, până când i l-am prezentat lui Kurt. Sébastien nu s-a simțit în largul lui, în prezența lui Kurt. De aceea, Sébastien a devenit agresiv, ceea ce i-a accentuat lui Kurt obiceiurile nervoase, ceea ce l-a făcut pe Sébastien crud. Ceea ce m-a făcut să-l părăsesc pe Sébastien.

Josh știe că la Kurt e vorba de autism înalt funcțional. Toată lumea de aici știe. Când un străin interpretează greșit comportamentul lui Kurt drept grosolănie și reacționează negativ, de obicei pot să i-o iert. Dar când cineva care-l cunoaște nici măcar *nu încearcă* să-l înțeleagă?

Nu, asta nu pot s-o iert.

Buna dispoziție mi se turtește sub o povară de moarte.

— Bine. Mulțumesc pentru desen.

Kurt își dă jos hanoracul – spălat în seara de după incidentul cu supa, acum curat – și părul lui nisipiu se zbârlește în toate direcțiile.

— Ți-ai văzut în sfârșit portretul? Cel de astă-vară?

Arunc o privire spre Josh, care se dă un pas înapoi.

— Nu, îi spun lui Kurt. Era un desen pe care l-a făcut în clasă. Adineauri.

Josh își freacă gâtul pe-o parte.

— Ar trebui s-o șterg.

— Dar eu vreau să văd desenul tău.

Kurt se întoarce spre Josh. Sunt amândoi înalți, cam de aceeași statură, dar Kurt e mai masiv, iar privirea lui e plină de forță.

— Îl ai la tine?

— N-nu, zice Josh. Nu, îmi pare rău. Nu-l am.

— E ok. Poate altă dată, spun eu și îmi strâng buzele.

Josh își încrucișează din nou brațele, iar mușchii i se încordează.

— Treaba e că nu am caietul acela de schițe aici. În Franța. Atâta tot. Altminteri, vi l-aș arăta.

După care pleacă grăbit. Ne uităm în urma lui până dispare din vedere.

— N-a fost ciudat? întreabă Kurt. Eu cred că a ieșit ciudat.

— Da. A fost ciudat.

Dar n-a fost. A fost un moment de adevăr învelit într-o minciună. Îi văzusem caietul de schițe al lui Josh acum nici o oră. A vrut doar să scape de noi. Sau, mai probabil, a vrut să scape de Kurt. Mi se strânge inima. E o senzație bruscă și dureroasă, dar îmi reții lacrimile. Nu vreau să fiu nevoită să le explic.

* * *

După prânz, îmi reiau obiceiul de a nu mă uita la Josh. E mai ușor acum.

Și, în același timp, nu e ușor.

Cred că mă place. Nici măcar nu știu cum e posibil așa ceva, dar știu că nu mai contează. Nu poate conta. La fizică, îi simt privirea – ca un funigel subțire și delicat, trăgându-mă ușor de ceafă. Îmi închipui că-l retez cu o pereche de foarfeci ascuțite. Nu știu dacă va încerca să stea de vorbă cu mine după oră și nu știu ce ar trebui să-i spun, dacă o să încerce. Când sună clopoțelul, sar în picioare..

În ziua următoare, nu e la școală. Nu știu de ce.

Nu-l văd pe Josh în timpul weekendului. Scot desenul din manualul meu de științe politice și îl așez cu grijă în primul sertar al biroului meu. Deschid sertarul. Îl închid. Îl deschid. Îl închid. Îl deschid, și îl ating, și îl venerez.

Îl trântesc la loc și mă simt atât de neloială față de Kurt.

Îl deschid din nou.

Josh e înapoi, luni. La engleză, simt că se uită la mine de mai multe ori. Când, în sfârșit, îmi ridic ochii și privesc în partea cealaltă a cercului, el îmi dăruiește cel mai blând zâmbet.

Oh, m-a topit.

Restul zilei se umple cu astfel de mici momente. Un alt zâmbet cald aici, o fluturare prietenească de mână, dincolo. Ceva s-a schimbat... dar ce? Marți, mă întreabă dacă am citit noul Joann Sfar. N-am citit, dar sunt șocată că-și amintește de prima noastră conversație unidirecțională, din anul întâi. Și apoi dispare din nou.

Miercuri.

Joi.

Vineri.

Unde e?

capitolul şase

Un bătrân cântă la un pian prăpădit *La vie en rose*, pe stradă, chiar în dreptul ferestrei mele. Îl târăşte prin partea asta de oraş, dintr-un colţ în celălalt, dar nu l-am văzut niciodată cum îl mişcă. E începutul serii, vineri, şi muzica metalică, fracturată alcătuieşte un contrast bizar cu memoriile aspre, puternice, pe care le citesc despre a fi pierdut pe mare.

Se aud două bătăi în uşa mea.

— Dă-i un şut! strig, din pat. Încă n-am reuşit s-o repar.

Întorc pagina cărţii mele şi uşa se deschide uşurel, fără şut. Îmi ridic ochii. Mă mai uit o dată şi mă ridic buimăcită în picioare.

— Scuze, am crezut că era...

— Kurt, zice Josh.

— Da.

Ne holbăm unul la celălalt.

Ohdoamne, ce atrăgător e. Pare proaspăt ieşit de sub duş, iar hainele lui par încă şi mai atent asortate decât de obicei. Dincolo de vestimentaţia lui americană nepretenţioasă, întotdeauna pot zări ochiul lui de artist. Tricourile şi jeanşii îi vin bine pe corp, poartă culorile potrivite, încălţămintea potrivită, cureaua potrivită. E subtil. Dar niciodată nu-şi aruncă pe el ceva la întâmplare.

— Cum de-ai ştiut că asta e camera mea? îl întreb, în cele din urmă.

— Te-am văzut intrând aici, deunăzi, când aşteptam liftul. Mi-a atras atenţia, pentru că... asta obişnuia să fie camera mea.

Josh îşi plimbă privirea în jur. Trebuie să fie ciudat pentru el.

E ciudat pentru *mine*.

Pe lângă cuvertura matlasată cu Manhattanul, patul meu e încărcat cu perne moi și pături confortabile. Am înghesuit în cameră un dulap de cărți îngust, vechi, care dă pe din-afară de cărți de aventură de toate felurile – romane, nonficțiune, comicsuri. Am o veioză de sticlă cu forme curbe, perdele transparente de dantelă și, în loc de postere, pe pereții mei sunt atârnate eșarfe și bijuterii. Șifonierul e ticsit cu haine și mi-am adus un dulap cu sertare, pe care l-am pus deasupra comodei cu sertare a școlii. Produse de baie de răsfăț acoperă colțurile micuței chiuvete și, deopotrivă, ale micuțului duș. Biroul meu e organizat pe colțuri speciale pentru temele de acasă și creioanele, pixurile și markerele sunt aranjate ca buchetele de flori în vaze asortate.

— Știam asta, recunosc eu. Că a fost camera ta.

Josh își ridică sprâncenele negre.

— De ce n-ai spus nimic?

Nu pot decât să ridic din umeri, dar el dă din cap, de parcă înțelege. Și bănuiesc că înțelege. Își vâră mâinile în buzunare, nervos și nesigur.

— Ești încă pe hol.

Îi fac semn cu capul.

— Vino înăuntru.

El intră și ușa se închide singură în urma lui.

— Ai grijă!

Înșfac un manual și îl vâr dedesubt, ca s-o proptesc deschisă.

— Nate a impus reguli noi, știi.

Imediat, mă simt ca o imbecilă.

Dar Josh pare nedumerit și îmi dau seama că nu înțelege, pentru că el a lipsit de la discursul lui Nate. Îl pun la curent.

— Și nu vreau necazuri, adaug. Pentru că atunci ar putea să nu-i mai dea voie lui Kurt să vină aici și deja am fost prinși o dată.

Am scăpat doar cu avertisment, dar, de atunci, ne-am petrecut cele mai multe după-amiezi în Casa din Copac, refugiul nostru secret de dincolo de fluviu.

Josh se freacă pe ceafă.

— Da. Desigur.

Vrea să plece.

Mă cuprinde panica. Nu știu de ce e aici, dar știu că o să mi se frângă inima dacă pleacă. Îi fac semn spre scaunul de la birou. El se așază. Abia mă pot stăpâni să nu răsuflu ușurată. Mă așez în fața lui, pe marginea patului. Îmi netezesc cutele fustei. Mă uit lung la unghiile mele de la picioare date cu ojă corai.

— E mai drăguță de când este pe mâna ta, zice el, în cele din urmă. Camera. Pe mâna mea era mereu dezordonată.

Îmi dau o șuviță rebelă pe după ureche și apoi mă uit în jos și o las să cadă din nou.

— Mersi.

Fac un efort să-i întâlnesc ochii. *Ca aluna*. Stomacul mi se răsucește.

— Mama este decorator de vitrine. Întotdeauna îmi spune că spațiile mici pot fi totuși frumoase.

— Cu greu ar putea fi mai mici decât camerele astea.

— Știi vitrinele alea cu exponate nebunești de sărbători, din magazinele universale, la care lumea chiar stă la coadă ca să le vadă? Din acelea aranjează ea, pentru Bergdorf Goodman.

— Alea-s foarte importante.

Se apleacă, impresionat.

— Mama ta e franțuzoaică, da?

Inima îmi tresaltă ori de câte ori își amintește el ceva despre mine.

— Da. A început să lucreze aici, s-a mutat în State pentru o stagiatură mai bună, l-a cunoscut pe tata și... a rămas.

Josh zâmbește.

— îmi place.

— Părinții tăi cum s-au cunoscut?

— La facultatea de drept. Yale. Poveste plicticoasă.

— Sunt sigură că pentru ei nu-i plicticoasă.

El râde, însă mie mi se stinge zâmbetul.

— Unde ai fost săptămâna asta? întreb eu. Ai fost bolnav?

— Nu. Sunt bine.

Dar se îndreaptă iarăși în scaun și expresia îi devine impenetrabilă.

— E Sucot.

— Pardon?

— Sărbătoarea evreiască?

Roșeața umilinței e instantanee. *Ohdoamne*.

— Am liber de la școală până marțea viitoare, continuă el.

Caut ceva inteligent de spus, ceva ce să fi dobândit în urma ședерii în New York, dar nu-mi vine nimic în minte. Sucot. Asta nu e o sărbătoare la care lumea să-și ia liber, nu-i așa? Nu poate fi. În timp ce fruntea mea se încrețește, ochii lui Josh se luminează. Arată... aproape plin de speranță. Clatină din cap, de parcă aș fi pus întrebarea cu voce tare.

— Nu. Majoritatea evreilor americani nu-și iau liber. Și, chiar dacă-și iau, își iau doar primele două zile.

— Dar tu-ți iei toată săptămâna?

— Mi-am mai luat liber și vinerea trecută, deși Iom Kipur nu începe decât după apusul soarelui. La fel, și în ziua de dinainte de Sucot.

— Dar... *de ce*?

Se apleacă în față.

— Pentru că tu ești prima persoană care întreabă.

Nu sunt sigură dacă sunt mai perplexă de înșelăciunea lui sau de a fi unică. Râd, dar chiar și în urechile mele, râsul sună temător.

— Și, mai exact, la câte sărbători ai de gând să-ți iei liber?

Josh rânjește.

— La toate.

— Și crezi c-o să scapi basma curată?

— Anul trecut am scăpat. Fiind singurul elev de confesiune iudaică de aici, cadrele didactice se simt stânjenite să-mi pună întrebări în privința respectării religiei.

Râd, de-adevăratelea, de data asta.

— O să ajungi în iad.

— Atunci, bine că nu cred în iad.

— Corect. Chestiunea aceea cu totul iudaică.

— Mai precis, chestiunea aceea cu totul atee.

Josh îmi observă surprinderea și adaugă un asterisc verbal.

— Nu dezvălui asta presei. Tata nu-și poate permite să piardă votul evreilor.

Dar își dă ochii peste cap când spune asta.

— Nici tatăl tău nu practică?

— Nu, el o face. Ambii mei părinți, de fapt, cu toată povestea cu mersul la templu de două ori pe an. Însă cu politica și media, trebuie să fii mereu prevăzător.

Tonul lui sugerează că citează ceva care i-a fost spus de o mie de ori.

Fac o pauză. Și apoi, hotărăsc să împing subiectul un pas înainte.

— Tatăl tău candidează și anul ăsta. Trebuie să fie ciudat.

— Nu chiar. La noi acasă, întotdeauna există ceva pentru care e nevoie de o campanie. E doar o bătaie de cap în plus, atâta tot.

Mă așteptam la reacția asta. Întotdeauna presupusesem că umbra care îl însoțea – aceea care sfida regulile și manipula sistemul, aceea care era scrisă cu cerneală chiar pe pielea brațelor sale – era în legătură cu părinții lui. Dar îmi dădeam seama că ar fi nepotrivit să-l descos mai departe. Kurt îmi asigurase atât exercițiul, cât și răbdarea de a face pe cineva să vorbească deschis. Tot din pricina asta mă pricep să schimb subiectul.

— Știi, îl tachinez eu, tot nu mi-ai spus de ce ești aici. Treceai prin zonă, pur și simplu? Voiai să te lauzi că ai scutire o săptămână de la școală?

— Oh. Ăăă, da.

Josh dă să râdă, apoi privește spre fereastra mea.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să ieșim în oraș.

Sfinte.

Sisoie.

— Eu mă duc la Album, continuă el, făcând referire la un magazin de benzi desenate din apropiere. De vreme ce am vorbit despre noul Sfar mai devreme, m-am gândit că, dacă nu ești ocupată, poate ai vrea să vii și tu.

... oh.

Inima îmi bate ca un baterist drogat. Josh, *nu* face asta unei doamne. Încă mai am în mână cartea despre naufragiu, așa că o pun jos ca să-mi șterg palmele nădușite.

— Desigur. Trebuie să vină Kurt, peste vreo două ore, ca să mergem la masă, dar, da. Sigur.

Când pomenesc de Kurt, Josh tresare puțin. Ceea ce mă face pe mine să tresar. Dar apoi, ca și când abia așteptase ocazia, se apleacă și îmi ia cartea. Citește prezentarea de pe coperta a patra. Apoi o ridică, împreună cu o singură sprânceană.

— Îmi plac cărțile de aventuri. Mai ales dacă implică și un soi de dezastru.

Sprânceana rămâne ridicată.

Eu râd.

— Eu le citesc și pe cele cu finaluri fericite.

Josh face semn spre rafturile de cărți.

— Citești mult.

— E mai sigur decât să pornești într-o aventură adevărată.

Acum el e cel care râde.

— Poate.

Și-mi lasă mie să admit lașitatea obiectului pasiunii mele de lungă durată. Sar în picioare, stingherită.

— Că tot vorbeam de aventură.

Josh mă urmărește scoțând o pereche de sandale cu platformă de sub pat. Întorc capul și-i zâmbesc, surprinzându-l cum își mută fulgerător ochii din decolteul meu în tavan. Îi închide, ca și când și-ar fi tras în gând o înjurătură. Pulsul mi se accelerează, dar mă prefac că n-am observat nimic. Mă încalț.

— Gata?

Dă din cap, fără să se uite la mine. Îmi iau poșeta și ne îndreptăm spre ușă. El scoate manualul, îl împinge pe podea și închide ușa în urma noastră.

Aceasta se deschide singură.

El o trântește din nou.

Se deschide singură.

O trântesc și eu, împingând pe urmă o dată de clanță. O privim. Rămâne închisă.

— Scuze. Ușa mea e nașpa.

— Ăăă, de fapt.

Mâinile lui Josh sunt din nou adâncite în buzunare. Umerii îi sunt practic ridicați până la urechi, în timp ce ne îndreptăm către ieșire.

— Eu ar trebui să fiu cel care se scuză. E vina mea că ușa ta e nașpa.

— Da?

Nu știu de ce, dar asta mă încântă.

— Ce i-ai făcut?

El mi-aruncă o privire.

— S-ar putea să-i fi dat niște șuturi.

— Dinadins?

— Da.

— Erai furios?

— Nu.

Se strâmbă.

— A fost un motiv stupid.

— Ei, haide! Nu poți să nu mi-l spui acum.

Josh geme, binedispus.

— Bine. Am dat cu șutul în broască, iarna trecută, ca s-o stric, pentru ca fosta mea iubită – iubita din vremea aceea – să

poată veni și pleca după plac. Și, mai înainte să întrebi, da, am încercat mai întâi să fac o dublură pentru cheie.

Nu mă pot abține și râd.

— Asta-i... ingenios, într-un fel. Kurt și cu mine ni le tot dăm de la unul la altul. Uneori, eu uit s-o iau pe a mea înapoi și mă trezesc încuiată pe afară din propria cameră. Bine, obișnuiam s-o fac. Destul de ciudat, anul ăsta nu mi s-a mai întâmplat.

El pufnește, ținând deschisă ușa căminului pentru mine.

— Îți folosești mâinile, de data asta, zic eu. O nouă abordare.

Ca la un semn, el tresare și se uită la mâna lui dreaptă. Sesizez un moment de durere adevărată. Zâmbetul mi se șterge de pe față.

— Ești bine?

— Nu-i nimic.

Dar expresia mea trebuie să fi fost atât de aiurită, încât râde:

— Pe cuvânt, sunt bine. Am desenat mai mult ca de obicei...

— Din cauza sărbătorilor?

— Exact, rânjește el. Doar un pic de tendinită.

— Tendinită? Nu trebuie să fii bătrân ca să suferi de asta?

Josh aruncă o privire peste umăr.

— Poți să ții un secret?

Își coboară vocea:

— Trebuie să promiți că nu mai spui nimănui, ok?

— Ok...

— Am optzeci și șapte de ani. Am mâinile prăpădite, dar o piele *extraordinară*.

Izbucnesc în râs.

— Oamenii de știință ar trebui să te studieze.

— De ce crezi că sunt în Franța? Pentru că e patria celor mai bune universități dermatologice, de aceea.

Fața lui serioasă mă face să râd și mai tare. Se uită la mine, mulțumit, apoi zâmbește ca pentru el. Traversăm străduța îngustă. Cumva, pașii noștri sunt potriviți, în pofida diferenței de înălțime. Tot corpul lui e zvelt și încântător. Îmi vine să-mi îngrop nasul în gâtul lui lung, splendid.

Josh e exagerat de concentrat asupra pietrelor din pavaj.

Ceva se întâmplă între noi. E prietenie? Nu se simte ca prietenie, dar e posibil să-mi proiectez de fapt propriile dorințe. Și mă rușinez chiar și pentru că mă gândesc la el astfel, după ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Pentru că nu mă gândesc, pur și simplu. Ci *sper*. Oamenii n-ar trebui să fie în stare să se schimbe, dar... n-am crezut niciodată asta. Poate că Josh ar putea să învețe să-l placă pe Kurt. Poate că i-am interpretat eu greșit acțiunile. Ar fi putut exista o mulțime de motive pentru ca el să vrea să scape de Kurt atât de repede. Poate.

— Deci, spune-mi la ce lucrezi, zic eu.

— Oh, frate.

Josh se freacă pe gât. Asta pare să fie cel mai frecvent gest al lui de stinghereală.

— E întotdeauna puțin jenant să vorbesc despre asta cu cineva nou.

— Hai, spune ce e? Promit că n-o să râd.

— Așa zici acum.

Se strâmbă și își ține ochii îndreptați spre harababura de biciclete și scutere parcate de-a lungul drumului.

— Fac un roman grafic despre viața mea de aici, de la școală. Un roman grafic de memorii, cum ar veni. Nu am cum să spun asta, ca să sune mai puțin vanitos. Din păcate.

Așadar, e adevărat.

— Cât e de mare?

— Ăăă, cam vreo trei sute de pagini. Până acum.

Rămân efectiv mască.

— Îmi place *mult* de mine.

— Nu-i nevoie să te iei în râs, îi zic cu seriozitate și apoi clatin din cap. E incredibil. Eu n-am făcut niciodată ceva asemănător, în mod sigur.

— Păi, încă n-am terminat. Mai am un an de școală.

Colosalul dom alb al Pantheonului apare înaintea noastră, iluminat ca un far. Noi locuim pe Malul Stâng, în inima Cartierului Latin, la marginea unei zone rezidențiale. E liniștit, dar – pentru că sunt mai multe școli în apropiere – este zgomot în timpul zilei. În schimb, la lăsarea serii *este* magnific. Uneori uit ce norocoasă sunt că trebuie să locuiesc aici.

— Întotdeauna ai fost pasionat de desen? Vreau să spun, mulți copii sunt, dar la un moment dat ne oprim.

Îmi ridic ochii la el.

— Tu nu te-ai oprit niciodată, nu-i așa?

— Niciodată.

Josh în sfârșit se uită la mine, dar expresia i-a devenit malițioasă. Face semn spre medalionul meu.

— Spune-mi povestea adevărată.

Mă opresc în loc.

— Încearcă să-l întorci, de data asta.

— Da?

Zâmbesc și i-l întind, la capătul lănțișorului. El ia busola, o îndreaptă spre lumină și citește ce e gravat pe spate – mai întâi în gând, apoi cu voce tare. Vocea îi e gravă, clară, dar reținută.

— "Isla. Fie să găsești întotdeauna Calea cea Bună. Cu drag, Kurt."

— E singurul cadou sentimental pe care mi l-a făcut vreodată. Bănuiesc că l-a ajutat mama lui, dar nu contează. Are fixismul ăsta cu hărțile, direcțiile și găsitul celei mai bune rute. Dar îmi place că, aici, cuvintele au mai mult de un sens.

Josh mi-o dă înapoi.

— E frumoasă.

Cade pe gânduri, în timp ce străbatem *rue* Saint-Jacques. Probabil că îl reconsideră pe Kurt. Trebuie să fie o cale de a aborda subiectul. O să găsesc eu una. O sirenă trece urlându-și franțuzescul ooo-UIII ooo-UHI, dar nu face decât să accentueze tăcerea noastră după aceea. Mă simt ușurată când ieșim într-un district aglomerat cu magazine.

Album e un lanț de magazine, dar acesta de aici e împărțit în două magazine aflate într-o intersecție foarte circulată, vizavi unul de celălalt. Unul vinde comicsuri și figurine de genul supereroilor americani. Celălalt vinde cărți franco-belgiene numite BD-uri. Acestea arată mai bine decât cele americane. Sunt cartonate, au format mai mare și sunt lucioase. Există o gamă largă de povești și, din cauza asta, sunt de asemenea și mai mult citite. Magazinele de BD-uri sunt pretutindeni, aici, și nu e ieșit din comun să dai peste oameni de afaceri de ambele sexe colindându-le culoarele, îmbrăcați în haine scumpe, *haute couture*.

Fără să fie nevoie să vorbim înainte, Josh și cu mine intrăm în aripa cu BD-uri. Suntem întâmpinați de parfumul îmbietor al

cărţilor proaspăt tipărite şi un tinerel cu bărbuţă îngrijită ne oferă un prietenos *salut* din spatele tejghelei. Eu dau din cap, drept răspuns.

— Isla.

Mă surprinde să-l aud pe Josh rostindu-mi numele. Mă întorc şi văd că-mi arată un volum luat de la marginea primei mese. E noul Sfar, bineînţeles. Îl iau şi îl deschid, cu un delicios trosnet de cotor tare deschis pentru prima oară. Sunt încântată să descopăr că este unul dintre titlurile *fantastique* pentru el – paginile sunt pline cu păduri şi monştri, săbii, nobili şi dragoste. Aventură.

— Da? întreabă Josh.

Radiez:

— Da.

El pare fericit, apoi trist, apoi se întoarce ca să nu-i pot vedea faţa. Asta mă îngrijorează. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, dar limbajul corpului său îmi spune să nu întreb. Însă după aceea se întoarce iarăşi spre mine – de parcă ar fi ajuns la o concluzie într-o conversaţie pe care eu nici măcar nu ştiusem că o purtam – şi izbucneşte:

— Iubitului tău îi plac comicsurile?

Pentru un moment, cred că glumeşte.

Cuvântul a fost o glumă. Dar expresia lui e serioasă şi arată ca şi când s-ar aştepta la un răspuns serios, iar eu sunt foarte, foarte derutată.

Înghit în sec.

— Pardon?

— Scuze.

Se încruntă la masa de noutăţi editoriale.

— Nu ştiu de ce-a sunat atât de aspru.

Inima îmi bate cu putere în piept, dar rostesc cuvintele rar:

— Kurt nu este iubitul meu.

Josh încremenește. Trec mai multe secunde. Ochii lui sunt pironiți pe un Tintin retipărit.

— Nu este?

— Nu.

Fac o pauză și repet:

— *Nu*.

— Dar... sunteți mereu împreună. Sunteți atât de apropiați.

— *Suntem* apropiați. Apropiați precum cei mai buni prieteni. Apropiați practic ca un frate și-o soră. Nu – nu – apropiați ca iubiți.

— Dar... medalionul. Vă împrumutați cheile...

— Pentru că suntem prieteni. Care-și petrec timpul împreună.

Urechile lui au devenit stacojii.

— Deci... n-ai fost niciodată cu el?

— Nu! Îl cunosc de când eram în scutece.

Mi se învârte capul.

— Nu pot să cred că ai bănuit că eram iubiți. De cât timp?

— Păi... cred că tot timpul ăsta.

O panică nouă și îngrozitoare se stârnește în mine.

— Tot timpul ăsta, adică anul ăsta, sau tot timpul ăsta, adică de când era Kurt în anul întâi!?

Josh pare să aibă un nod în gât.

— De când era el în anul întâi?

— Și *toată lumea* crede că suntem un cuplu?

Colegii noștri glumeau despre asta, dar nu-mi trecuse niciodată prin gând că vorbeau serios.

— Nu știu.

Josh clatină din cap viguros, dar adaugă:

— Probabil?

— *Ohdoamne*.

Îmi vine greu să respir.

El lasă să-i scape un râs ciudat. E aproape isteric, dar încetează la fel de brusc cum a pornit.

— Deci, te întâlnești cu cineva? Cu altcineva?

— Nu. Cu nimeni, de anul trecut.

— Mișto.

Bate darabana rapid în teancul de Tintin.

Fac eforturi să-mi țin vocea în frâu.

— Și tu? Tu te vezi cu cineva?

— Nu. Cu nimeni, de anul trecut.

Îmi vine să plâng de bucurie. El mă plăcea, dar crezuse că *nu se putea* să mă placă. Îmi vine greu să-mi fixez mintea asupra acestei idei. Îi bănuisem atracția, dar adevărul deplin al situației e de necrezut. Cum e posibil ca dragostea mea – dragostea mea de trei ani – să fie îndrăgostită *de mine*? Asta nu se întâmplă în viața reală.

Josh e la fel de derutat. Face eforturi să spună ceva și ochii îi cad pe Sfar.

— Mai sunt și altele, la parter, nu? Să coborâm!

— Nu.

Strâng cartea la piept cu ambele brațe.

— Asta e exact ce-mi doream.

capitolul şapte

Încă mai strâng cartea – acum într-o sacoşă albastră de la Album – în timp ce ne plimbăm, îndreptându-ne spre Sena. Mai avem o oră până când va trebui să-l întâlnesc pe Kurt, pentru sushi, la restaurantul Marais. Oficial, s-a făcut noapte, iar străzile forfotesc. Simt că plutesc. Aruncând ocheade, zâmbind, roşind. Amândoi. Vocea m-a părăsit. Josh îşi ţine cotul drept cu mâna stângă, o ancoră să-l ţină în loc.

Cum se procedează într-o situaţie ca asta? Ce bine-ar fi dacă descoperirea admiraţiei reciproce ar putea conduce imediat la sărut. Dacă aş putea să-i spun: "Ascultă. Eu te plac pe tine şi tu mă placi pe mine, deci hai să găsim un parc retras şi să ne giugiulim".

Ocolim un grup de turişti scotocind prin cutii cu Notre-Dame în miniatură. Josh înghite în sec.

— Doar ca să fie limpede, zice, eu nu încercam, cum ar veni, să te fur de lângă Kurt, când te-am întrebat dacă vrei să vii cu mine la magazin. Încercam, ştii... să fiu prietenul tău. Nu vreau să crezi că sunt un profitor.

Zâmbesc şi-mi ridic ochii spre el.

— Nu cred că eşti un profitor.

Dar Josh se uită la un balcon de fier forjat ornat, la o intrare boltită din piatră sculptată, la un poster enorm pentru Jocurile Olimpice de iarnă din Chambery. Oriunde, numai la mine nu.

— Doar că mi-am dat seama, weekendul trecut, că, şi dacă erai, ăăă, deja, tot voiam să-mi petrec timpul cu tine.

El m-a vrut ca mai mult decât o prietenă, în primul rând. Inima mea se strânge, fericită.

— Weekendul trecut?

— Iom Kipur, știi?

Josh se uită la mine să vadă dacă îi urmăresc șirul ideilor. Nu i le urmăresc, așadar îi sunt recunoscătoare când se lansează în detalii, fără să fiu nevoită să-i cer. Pare ușurat de noul subiect.

— Ok, deci perioada dintre Roș Hașana – care a fost cu o zi înainte de reînceperea școlii...

— Asta-i Anul Nou iudaic?

El dă din cap.

— Da. Deci perioada dintre Roș Hașana și Iom Kipur e pentru reflecție. Ar trebui să te gândești la greșelile tale, să ceri iertare, să iei hotărâri. Genul ăsta de lucruri. Prin urmare, Iom Kipur este, esențialmente, termenul final.

Ne despărțim ca să lăsăm să treacă un domn cu un basset, iar când ne apropiem iarăși, distanța dintre noi se înjumătățește.

— Așa. Stai. Ți-ai contemplat viața și... te-ai hotărât să devii prietenul meu? Chiar dacă nu ești un iudeu practicant?

Josh îmi strecoară un zâmbet malițios:

— Asta e o condiție obligatorie pentru prietenia ta?

Îi arunc o privire piezișă.

El râde, dar continuă cu o ridicare de umeri meditativă.

— Nu știu. E ceva... poetic, în perioada asta a anului. Și nu e vorba că aș fi înțeles eu totul spiritual sau mai știu eu ce, dar chiar cred că e totuși bine să iau hotărâri. În condițiile mele.

— Bineînțeles că e ok. Familia mea e catolică, de ambele părți, dar nu se duc niciodată la mesă. Nici măcar nu știu dacă părinții mei cred în Dumnezeu. Dar tot mai facem brad de Crăciun și asta încă ne mai dă o stare de pace. Tradițiile pot fi drăguțe.

— Tu crezi în Dumnezeu?

Din nu știu ce motiv, întrebarea lui directă nu mă surprinde. Adevărata Notre-Dame e înaintea noastră, uriașă și covârșitoare, iar reflexia ei tremură scânteietoare în fluviul de la picioare. Mă uit la ea o vreme, înainte să-i răspund.

— Nu știu în ce cred. Bănuiesc că asta mă face o agnostică pro bradul de Crăciun.

El zâmbește.

— Îmi place.

— Și tu ești un ateu pro Iom Kipur.

— Sunt.

N-am mai purtat niciodată o conversație ca asta, în care ceva atât de sensibil să fie expus cu atâta lejeritate. Traversăm un pod spre catedrală. Construcția se află pe Île de la Cité, cea mai mare dintre cele două insule care alcătuiesc centrul Parisului.

— Am o întrebare, zice Josh. Dar nu știu cum s-o formulez.

Aș vrea să-i pot da un ghiont prietenesc.

— Sunt sigură c-o să te descurci.

Urmează o pauză chinuitor de lungă, în care el își caută cuvintele potrivite.

— Kurt are... autism?

Lăuntric, mă crispez. Dar i-o trec cu vederea, așa cum și el mi-a trecut cu vederea ignoranța.

— Da. Ceea ce DSM[5] obișnuia să numească sindromul Asperger și ceea ce numește acum autism înalt funcțional. E același lucru. Dar nu e o problemă, nu e o boală de care să fie

[5] Acronim al *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, standardul de clasificare al tulburărilo mintale, folosit de profesioniștii din domeniul sănătății în Statele Unite.

nevoit să se trateze. Creierul lui funcţionează puţin diferit de al nostru, atâta tot.

Josh face semn spre o bancă din micul parc al catedralei şi eu îi răspund luând-o într-acolo. Ne aşezăm, cam la vreo jumătate de metru distanţă.

— Şi cum anume funcţionează creierul lui?

— Păi, trag adânc aer în piept, e superraţional şi literal. Prin urmare sarcasmul, metafora... nu sunt punctele lui forte.

Josh dă din cap.

— Şi, altceva?

— Îi e greu să citească pe feţele celorlalţi. A exersat îndelung, deci e cu mult mai bine acum decât obişnuia să fie. Dar tot mai trebuie să-şi amintească să se uite în ochii interlocutorului şi să zâmbească. Vreau să spun, evident că zâmbeşte, dar o face numai când vrea cu adevărat. Spre deosebire de noi, ceilalţi.

Bat câmpii, fiindcă sunt şocată din nou de faptul că stau pe o bancă – una ce nici măcar nu se află pe proprietatea şcolii – lângă Joshua Wasserstein.

— Aşadar e sincer.

— Chiar şi atunci când nu vrei să fie.

Râd, dar imediat mă cuprinde îngrijorarea. Nu vreau ca Josh să-şi facă o idee greşită.

— Nu *vrea* să fie grosolan, totuşi. Ori de câte ori descoperă că a rănit din greşeală sentimentele cuiva e devastat.

— E oarecum franţuzeşte, ştii? Asta cu să nu rănească sentimentele oamenilor. Sau să zâmbeşti numai cu sinceritate. Americanii ar zâmbi la oricine, pentru orice.

— Tu nu faci aşa.

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte să le pot opri. Josh e descumpănit. Îi ia un moment să-și adune gândurile.

— Da, mi s-a spus c-o să reușesc cu greu... să-mi ascund neplăcerea.

— Știu.

Apoi, șovăind:

— Îmi place asta la tine.

Sprâncenele lui se ridică a mirare.

— Serios?

Mă uit la stinghiile de lemn ale băncii. Nu știu cum, distanța dintre noi s-a înjumătățit.

— Asta înseamnă că, atunci când zâmbești, totuși, știu că nu e fals. Nu zâmbești doar ca să mă faci pe mine... – clatin din cap, iar părul îmi saltă în toate părțile – pe cineva să se simtă mai bine, în caz că zice lucruri stupide. Și că pare că nu se poate opri din vorbit.

Pe buzele lui se desenează încet un zâmbet.

— Da, râd eu. Așa.

— Ce altceva?

Îmi plec capul într-o parte.

— Ce altceva ce?

— Ce altceva mai e nevoie să știu despre Kurt?

Formularea lui sugerează că o să petrecem mai mult timp împreună. Tensiunea fericirii se reîntoarce în pieptul meu.

— Nu prea multe. Nu e ca un savant calculând distribuția cărților de joc, un geniu matematic sau ceva de genul ăsta. Vreau să spun, nu mă înțelege greșit. Este eminent. Dar stereotipurile astea sunt cele mai nefericite. Deși el *adoră* rutina.

Josh zâmbește din nou.

— Dă-mi voie să ghicesc. Sushi?

— În aceeași zi, la aceeași oră, la același restaurant.

Kurt și cu mine ne întâlneam după ședința lui săptămânală de terapie, dar nu era nevoie să știe și Josh asta.

— Același aperitiv?

— Creveți nigiri și supă de miso. Dar eu iau specialitatea casei, indiferent în ce constă aceasta. Îi cer chelnerului să mă surprindă.

Clopotele de la Notre-Dame încep să bată. Tresărim, acoperindu-ne urechile și râzând. Dangătele sunt puternice – o cacofonie de sunete și timbruri, lovindu-se unele de altele. De atât de aproape, e greu să deslușești o linie melodică. Sună și răsună, iar noi suntem neajutorați, complet pradă râsului, până când ele încetează să mai bată.

Distanța dintre noi a dispărut.

Jeanșii lui se ating ușor de picioarele mele goale. Sunt mult prea conștientă de mișcările mele, mult prea conștientă de nervii mei, mult prea conștientă de totul. Toate cele cinci simțuri sunt supraîncărcate. Îmi întorc capul brusc spre catedrală.

— Asta a fost un semnal pentru mine.

— Te superi dacă vin cu tine?

Întrebarea lui Josh pare nerăbdătoare, de parcă încearcă să-și recapete răsuflarea.

— Trebuie să-mi iau o pensulă. De la Graphiro.

Acesta e un magazin cu materiale pentru artă la câteva străzi distanță de restaurant. Nu știu dacă într-adevăr are nevoie de o pensulă sau e un pretext ca să mai petreacă vreo câteva minute cu mine. Dar accept, oricum.

Toată seara a fost ireală. Traversăm un alt pod, Pont d'Arcole, pe Malul Drept. Mirosul împuțit și de urină urcă dinspre Sena, dar abia de-l simt. Suntem ca într-o bulă de două persoane. Zgomotele pe care ar trebui să le aud – mașinile în viteză, pietoni grăbiți, zăngănitul șantierelor de construcții – sunt înăbușite. În schimb, îmi aud inima bufnind în piept. Pasul ferm al lui Josh pe pavaj. Ocazionalul fâsâit al pantalonilor săi în timp ce pășește.

Cere-mi să ieșim împreună. O repet ca pe o mantră. *Cere-mi să ieșim împreună, cere-mi să ieșim împreună, cere-mi să ieșim împreună.*

— Ce faci weekendul ăsta? îmi smulg de pe buze, cu mult mai puțină degajare decât sperasem. Vreau să spun, nu ai altă detenție, nu-i așa?

Șiiii nici că se putea s-o dreg mai prost.

Dar Josh se uită la mine și-mi zâmbește.

— Directoarea m-a chemat la biroul ei pentru că voia să se asigure că "începem cu dreptul" anul ăsta. Dar nu mi-a dat o detenție. Nu încă.

Habar n-am ce ar trebui să răspund.

— De fapt, zice el, mă duc la München.

Înlemnesc, la jumătatea pasului. E împotriva regulamentului școlii să părăsești orașul fără învoire, darămite întreaga țară. Cineva se ciocnește de mine din spate. Mă împleticesc înainte, iar Josh întinde mâna să mă prindă, dar eu deja m-am reechilibrat. Mâna lui ezită în spațiul dintre noi. Și apoi se întoarce în buzunarul lui.

Aproape că-mi doresc să fi căzut.

— Așa, deci. München. Weekendul ăsta?

Josh mă studiază, ca să vadă dacă sunt cu adevărat ok.

— Da. La Oktoberfest.

Mă încrunt.

— Chiar dacă e încă septembrie?

— Ah, dar majoritatea festivalurilor se desfăşoară luna asta. Te induce în eroare, ştiu.

Zâmbeşte larg şi i se întrevăd încântător gropiţele. Încep să mă topesc pe dinăuntru.

— Dar vreau să vizitez cât mai multe ţări cu putinţă până la absolvire. Şi n-am fost niciodată în Germania.

— Şi călătoreşti singur?

Sunt impresionată. Poate chiar copleşită.

— Da. Am tren dis-de-dimineaţă.

Kurt apare pe partea cealaltă a străzii. Îşi verifică telefonul, fără îndoială pregătindu-se să-mi trimită un mesaj, pentru că am întârziat un minut încheiat. Îl strig pe nume. El îşi coboară gluga şi-şi dă părul la o parte din ochi, uluit să mă vadă cu Josh.

Îmi frec tălpile de bordură.

— Ei bine, aici e staţia mea.

Josh dă şi el cu piciorul în bordură o dată.

— Poate, cândva, o să pot să vă însoţesc şi eu la cină?

Ohdoamne.

— Sunt aşa o hăbăucă.

Izbucneşte în râs.

— Iartă-mă. Îmi pare atât de rău! Vrei să iei masa cu noi?

El încă râde.

— Glumeam, doar.

— Te rog.

Strâng busola în mână:

— Vino să iei masa cu noi.

— E în regulă. Chiar trebuie să-mi iau o pensulă până mâine. De altfel – aruncă o privire spre Kurt – n-aș vrea să deranjez.

— Nu ai deranja.

Dar Josh deja se retrage, cu spatele înainte, pe strada laterală. E tot cu fața spre mine.

— Ne vedem peste câteva zile, strigă el. Să-ți fie de bine peștele crud.

— Să-ți fie de bine șnițelul!

Râd la neașteptatul nostru duel final, în timp ce Kurt e deja în spatele meu. Se încruntă:

— De ce a fost aici? Cum s-a întâmplat asta?

Josh se întoarce. Îi admir spatele, luminat de felinarele străzii, unul după altul. Silueta lui se micșorează în depărtare. Ajunge la o curbă și se uită înapoi peste umăr. Ridică o mână, salutând. Îi răspund la fel, apoi dispare din vedere.

— Nu știu.

Sunt perplexă.

— Eram singură, în camera mea. Și deodată a apărut el.

* * *

E duminică – puțin înainte de miezul nopții – și sunt ghemuită în pat cu Joann Sfar, când aud două bătăi în ușă. Sunetul e atât de discret încât nu sunt sigură că l-am auzit într-adevăr. Mintea mea zboară spre Josh, dar resping ideea ca prea puțin probabilă. Kurt? Nu, el ar trimite un mesaj. Poate c-a bătut la ușa de alături. Sau poate că e o farsă; n-ar fi prima oară.

Aștept o voce.

Nimic.

Mă întorc la cartea mea, neliniștită, când aud din nou: *cioc-cioc*. Foarte încet. Încă mai țin strâns cartea cu coperte cartonate care mi-ar putea servi drept armă, la nevoie, în timp ce mă dau jos din pat și mă apropii în vârful picioarelor.

— Da? șoptesc.

— Eu sunt, spune cealaltă parte. Josh.

Adaugă numele lui, dar încă nu-și dă seama că i-aș recunoaște vocea oriunde, în orice condiții. Am visat fantezia asta înainte: miezul nopții. El. Aici. Inima mi-o ia la goană. Îmi scutur părul lipit de cap de la pernă și trag aer în piept să mă liniștesc. Nu ține. Apăs clanța, încet, dar mâna îmi tremură.

— Bună, zice el.

Fața lui e aproape de a mea, de parcă obrazul sau poate urechea îi fusese lipită de ușă.

— Bună, răspund.

Josh se sprijină de tocul ușii. Corpul lui fiind lăsat câțiva centimetri, ne aduce ochii la aproape același nivel. Ne cercetăm unul pe celălalt în tăcere. Arată altfel, privit de atât de aproape. Arată *real*. Complet, cumva. Arunc o privire în lungul holului. E întunecat și pustiu. Fantezia asta în mod cert mi-e cunoscută... până când el ridică o halbă de bere.

Mă încrunt, dar mă prind o secundă mai târziu.

— Ai fost! Chiar te-ai dus.

Josh ridică halba imitând un toast.

— Da.

Zâmbesc.

— Cum a fost?

— Aglomerat. Zgomotos.

Pare epuizat.

— Un bâlci plin ochi de găști de băieți și de părinți beți, încercând să scape de propriii copii răzgâiați. Mike și Dave s-ar fi simțit în lumea lor.

— Îh. Atât de rău?

— E mai sigur să spun că o să-mi aleg o altă destinație, weekendul următor.

— Germania e cea care pierde.

Colțul gurii i se arcuiește într-un zâmbet. Îmi întinde halba și îmi vâr cartea la subsuoară ca s-o primesc. Halba e făcută din tradiționalul lut, grea și grosolan împodobită, cu un capac țuguiat de tablă.

Râd.

— Asta e de-a dreptul hidoasă.

— Toate erau. Și cele din corturile de bere erau și mai și, din sticlă ordinară, cu logoul neinspirat al lui Oktoberfest pe ele. Cel puțin, pe asta e o luptă cu săbiile. Vezi cavalerii ăia mititei din fața castelului bavarez? A fost cea mai *aventuroasă* pe care am putut s-o găsesc.

Și atunci îmi dau seama... că este un dar. Josh a ales-o pentru *mine*. Dintr-odată, halba e frumoasă. O strâng la piept.

— Mulțumesc.

El face semn din cap spre carte.

— Cum e?

— Bună. Pot să ți-o împrumut. Dacă vrei.

Josh se uită în jos la adidașii lui, apoi iar în sus și iar în jos.

— Știi că te plac. Da?

Inima mea bate atât de tare că probabil și el îi poate simți reverberațiile. Dar – pentru prima dată – cuvintele îmi ies cu ușurință de pe buze.

— Atunci rămâi aici, weekendul următor. Să ieşi cu mine în oraș.

capitolul opt

Josh nu e la școală, ziua următoare. Mai are trei zile libere dintr-o sărbătoare pe care n-o sărbătorește. Mi-aș dori să pot trece ușor peste asta, dar gândul că ar putea lipsi de la o oră importantă sau de la vreun proiect mă face să mă umplu de urticarie. Dar înțeleg că prioritățile lui sunt în altă parte – arta lui. Prin urmare, sunt șocată când intru la prima oră, marți, iar el stă prăbușit în banca lui... cu cinci minute bune înainte să se sune.

Un val de adrenalină îmi alungă și ultima fărâmă rămasă din somnolența de dimineață.

— Ce faci aici?

Strâng caietul la piept, radiind de fericire.

— B-bună.

Se ridică mai drept în bancă.

— Da. Poveste ciudată.

Îmi ridic sprâncenele.

— Probabil că directoarea școlii a intrat la bănuieli în privința lungimii absenței mele. Probabil că i-a sunat pe părinții mei. Probabil că ai mei au confirmat că noi nu sărbătorim Sucotul.

Mi se pleoștesc umerii.

— Probabil că te-ai ales cu o detenție zdravănă?

Josh ridică din umeri, dar e un gest afirmativ.

— Asta-i nasol. Îmi pare rău.

El își prinde mâinile deasupra pupitrului.

— De fapt, Josh își coboară vocea și se apleacă puțin, situația nu e atât de rea.

Încrețesc din nas:

— Nu e?

El se uită la mine. Se uită mai intens.

— Oh.

Îmi cobor privirea într-un soi de plăcere sfioasă.

— Ăăă. Câtă detenție ai primit?

Josh se lasă din nou pe speteaza scaunului.

— Numai trei săptămâni, dar...

Asta mă face să ridic brusc capul.

— Inclusiv sâmbetele.

Ridică din nou din umeri.

— Nu-i mare scofală, pot folosi timpul să lucrez. Dar sunt, totodată, la ultimul avertisment. N-a luat prea mult, adaugă el.

Simt că-mi stă inima în loc – literalmente – pentru câteva clipe.

— Avertisment final? Cum ar veni pentru *exmatriculare*?

— Pe bune. Nu-i mare scofală.

Dar panica mea trebuie să fie vizibilă, pentru că se apleacă iar în scaun.

— Hai să zicem doar că, pentru un avertisment "final", nu e primul primit.

Aștept. Habar n-am cum poate fi atât de calm în situația asta.

— Anul trecut, explică el, de fapt, am avut un avertisment final o dată în iarnă și o dată în primăvară. Deci, cumva, am avut două. Ăsta e al treilea.

— Păi... ai grijă.

Sună atât de jalnic.

— Vreau să spun, frunzele nici măcar nu și-au schimbat culoarea și n-ai vrea să pierzi spectacolul. Cu toate că e mai frumos în New York...

— O să am grijă.

Vocea îi e măsurată. Zâmbește.

Eu mă joc cu o buclă din părul meu.

La două bănci depărtare, Emily Middlestone se apleacă spre noi. Poartă o pereche de ochelari de vedere de firmă, despre care sunt sigură că sunt falși.

— Știi, ar fi chiar o prostie din partea ta să ajungi dat afară în ultimul an de școală.

Fața lui Josh se golește de orice expresie.

— Da, Emily. *Ar fi* o prostie.

Profesoara Cole dă buzna în clasă și se oprește brusc.

— Am întârziat? îl întreabă ea pe Josh.

El clatină din cap o dată.

— Nu.

— Bine. Ce noroc că ai învățat și tu în sfârșit cât e ceasul.

Dar zâmbetul ei e șiret. Se îndreaptă cu pași mari spre catedră și eu mă așez la locul meu.

Cel exact vizavi de Josh.

* * *

De-a lungul săptămânii, ne-am aruncat priviri cât de cât mai îndrăznețe, însă tot mai există o reținere între noi, o șovăire de a ne privi sau de a ne vorbi prea mult. Relația noastră mai are până să se consolideze. Așteptarea – a *ceva* – plutește în aer. Seara, îmi ia cu orele până adorm. Pun halba de bere primită pe minifrigiderul meu, lângă pat, ca s-o pot vedea de pe pernă. Dovada că și el se gândește la mine.

Nu mai vine pe la mine prin cameră. Detențiile lui de după-amiază durează până la ora cinei și încă nu ia masa la cantină. Și apoi, după cină, vizitele sexului opus sunt interzise. El nu mai

încalcă regulamentul și se pare că asta e una dintre regulile cu care nu mai vrea să riște. Prin urmare, îmi continui programul obișnuit de efectuat teme și de învățat, încercând să mă abțin să mai analizez. Kurt mi-a aruncat destule priviri piezișe.

Joi, înainte de științe politice, Josh își scoate creionul dintre dinți.

— Deci. Sâmbătă. Mi se termină detenția la orele optsprezece. Oricând vrei să ne întâlnim după aceea...

Parisul funcționează după un ceas cu douăzeci și patru de ore. Orele optsprezece înseamnă șase p.m. Fluturii stomacului meu ies din crisalide.

— Da?

El îndreaptă creionul spre mine.

— Știi că, deoarece tu ai fost cea care mi-ai cerut să ieșim în oraș, tu ești cea care trebuie să aleagă locul, nu-i așa?

Gâtul. Uscat.

Gâtul uscat.

Toată uscăciunea din lume în gâtul meu.

Josh își vâră creionul între dinți, dar imediat și-l scoate din nou.

— Orice propui, zâmbește larg, eu o să spun da. În mod cert o să obții un da. Dacă te-ajută cu ceva.

Răspunsul meu e o altă roșeață a obrajilor.

Restul săptămânii mele de școală mi-l petrec într-o continuă panică, o situație din care câștig un nou respect pentru băieți. Sébastien a plănuit și a organizat cele mai multe dintre întâlnirile noastre. E o sarcină alarmant de presantă. Kurt îmi reamintește că va fi *Nuit Blanche*. Noaptea Albă. O noapte care nu va deveni deloc întuncată. Prima sâmbătă din fiecare octombrie, muzeele și galeriile rămân deschise, gratuit, până în

zori. Tradiția a început în Sankt Petersburg, Rusia, a ajuns până aici și a continuat să se răspândească în toată lumea. Dar – chiar și vorbind din punctul de vedere al cuiva obișnuit cu decadența lui – nu există un oraș mai grozav ca Parisul pentru un eveniment de felul acesta.

* * *

Nu sunt singura care stă cu ochii pe ceas. La fix vingt et une heures – exact când cifrele de pe telefonul meu se schimbă de la 20:59 la 21:00 – aud un zgomot pe care-l recunosc imediat: două bătăi în ușă, foarte aproape de podea. Terminațiile mele nervoase tresar. Ieri, i-am spus lui Josh când să vină, dar nu și unde mergem. În primul rând pentru că încă nu mă gândisem.

Trei ani de frământări m-au invadat prin tot corpul. Și dacă am greșit? Dacă nu asta e ceea ce am vrut dintotdeauna?

Și dacă este?

Deschid ușa.

Josh e sexy de să ți se înmoaie genunchii. E prima noapte rece de toamnă și el e îmbrăcat într-o haină de lână frapantă. Gulerul îi este întors, în modul acela încrezător în sine, totuși neîngrijit, pe care numai artiștii îl pot afișa cu succes. L-am mai văzut purtând haina asta și înainte, această frumoasă haină de întâlniri romantice, dar e prima oară când a îmbrăcat-o pentru *mine*.

— *Arătiminunat*.

Dar cuvintele vin de pe buzele lui, nu ale mele.

Eu port o rochie care se termină în cloș, iar părul îmi e pieptănat în bucle cuminți, drăguțe. Sunt rujată cu roșu. Maman mi-a spus odată să-mi pun culoarea cea mai

îndrăzneață în locul unde vreau să se uite lumea. Îmi mușc buza de jos.

— Mulțumesc. Și tu la fel.

Josh își vâră mâinile în buzunare. Își ridică umerii, cu nervozitate.

Eu respir gâfâit. De parcă nu-mi ajunge oxigenul.

— Eu m-am gândit să mergem la Pompidou. Au o expoziție de fotografii ciudate din Finlanda. Se zice c-ar fi absolut demențială și mi-am zis că ar putea fi interesantă, dar nu știu, poate că e o prostie, putem face altceva, dacă vrei...

— Nu.

Sângele îmi urcă în obraji.

— Nu?

— Vreau să spun, ar trebui să mergem. Sună bine.

— Oh.

Îmi înghit nodul cât oul de gâscă din gât.

— Ok. Bine.

Urmează o pauză lungă. Josh face un pas exagerat de mare în lateral.

— Din păcate, va trebui să-ți părăsești camera.

Râd și mi se pare c-am inspirat heliu.

— Corect. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost la una dintr-astea. O întâlnire. Am uitat cum se face.

Închid ușa în urma mea, explodând de rușine pe dinăuntru. Nu facem nici doi pași pe hol, când ușa mea hopa-mitică se deschide la loc.

Josh o trântește cu o mișcare deopotrivă calculată și expertă.

— Oh, frate. Ce ghinion că vreun nesimțit ți-a stricat broasca.

În sfârșit, râd. Sincer și normal. Apoi cel cu care am întâlnire spune cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut spune:

— E în regulă. Nici eu n-am mai fost la vreuna dintr-astea de multișor.

Zâmbetul meu se triplează.

Josh zâmbește și el.

— Dă-mi mâna.

— Ce – cum?

— Mâna, repetă el, dă-mi-o.

Îi întind mâna dreaptă, tremurătoare. Și – într-o clipă în care parcă o sută de visuri devin realitate – Joshua Wasserstein își împletește degetele printre ale mele. O descărcare de energie amețitoare îmi străbate venele. Mă nimerește drept în inimă.

— Așa, zice el. De când aștept să fac asta.

Nici pe departe de tot atâta timp cât aștept eu.

capitolul nouă

Centrul Pompidou e muzeul de artă modernă, o clădire ca o cutie imensă care arată de parcă ar fi fost întoarsă pe dos. Structura internă e expusă vederii, pe coduri de culoare: țevile verzi pentru instalațiile de apă; albastru pentru căldură și climatizare; galben pentru electricitate și roșu pentru siguranță. Culorile primare tari contrastează izbitor cu eleganța nobilă cenușie din restul orașului. Dintr-un oarecare motiv, asta mă face să-l plac și mai mult.

Nu m-ar fi deranjat să venim, pe jos până aici – localul unde mănânc sushi e chiar după colț, ca să nu mai spun de Casa din Copac –, dar Josh aruncase un ochi la tocurile mele și mă condusese drept spre cea mai apropiată stație de taxi. Port cea mai înaltă pereche a mea. El tot e cu mai bine de cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, dar știu că pot ajunge la buzele lui, dacă încearcă. Sper să încerce.

Lobbyul muzeului e numai metal argintiu și neon orbitor. După ce trecem de biroul de informații, Josh mă ia din nou de mână. Palmele noastre au transpirat. E paradisul. Urcăm pe scările rulante aglomerate, sus, din ce în ce mai sus, în spatele unui perete de oțel și sticlă. Străzile sclipitoare ale Parisului se întind până la orizont. Vorbim despre micile nimicuri strălucitoare pe care le vedem – oameni, mașini, catedrale, chiar și Turnul Eiffel –, dar nu pentru că n-am avea nimic important să ne spunem. Senzația e că avem *totul* de spus.

Și de unde să începi cu totul?

Schimbăm scările rulante de la etajul patru la etajul cinci, iar cu stau cu spatele înainte, pe o treaptă mai sus decât el. Ochii

noștri sunt la același nivel. Râdem, nu știu exact de ce, iar el acum mă ține de ambele mâini și – deodată – se apleacă.

Acesta este momentul.

Josh ezită. Se răzgândește și se dă înapoi. Eu mă înclin spre el ca să-i spun astfel că e momentul potrivit, că sunt gata, hai să facem asta, și zâmbetul lui se întoarce, și ochii noștri se închid, și nasul lui se ciocnește de al meu și... *bip!*

Sărim speriați. Buzunarul lui piuie din nou.

— Scuze, zice el, zăpăcit. Scuze.

Mâinile noastre se desfac și el scoate telefonul ca să-l închidă. Apoi izbucnește într-un hohot de râs neașteptat.

Totul în mine zvâcnește.

— Ce e?

— Și-a luat o slujbă. Josh clatină din cap. Chiar și-a luat una.

Ridică ecranul și, din el, un instantaneu al unui tip cu păr ciufulit și o vestă de poliester îmi zâmbește larg. Face semnul V, echivalentul degetului mare englezesc. E prietenul lui cel mai bun, Étienne St. Clair.

Zâmbesc, în ciuda sărutului nostru ratat.

— Unde merge St. Clair la școală, acum?

Din motive necunoscute mie, prietenului său i se spune pe numele de familie.

— În California. La Berkeley. A zis el c-o să-și ia o slujbă la un cinematograf, dar nu l-am crezut.

Josh clatină încă o dată din cap, în timp ce luăm ultima scară rulantă.

— N-a lucrat o zi în toată viața lui.

— Tu ai lucrat?

Pentru că nu mulți de la școala noastră au făcut-o.

Josh se încruntă. E ruşinat de răspunsul lui şi-i iese ca o mărturisire dintr-un cuvânt:

— Nu.

— Nici eu.

Amândoi simţim vinovăţia privilegiului.

Josh se uită din nou la telefon. Mă aplec şi mă uit mai bine la fotografie.

— O-oh. Aia e o uniformă de-a dreptul urâtă. Arată cineva bine în poliester cafeniu?

El schiţează un zâmbet.

Scara rulantă se sfârşeşte. Josh tastează un răspuns rapid, închide telefonul şi-l bagă la loc în buzunar. Mă întreb dacă i-a spus lui St. Clair despre întâlnirea noastră. Mă întreb dacă sunt demnă de o ştire.

Ne îndreptăm spre galerii, dar mulţimea din restaurantul de la ultimul etaj ne obligă să facem o pauză. Mesele au fost scoase şi o armată de modele zvelte, cu peruci albe, creţe, cu ruj alb şi cercuri ca de marionetă de îmbujorare albă plimbă tăvi cu şampanie prin viermuiala de corpuri. Josh se întoarce spre mine şi îşi lasă capul într-o parte.

— Intrăm?

— Păi, da, răspund cu un surâs la fel de scurt. Cred c-ar trebui.

Ne strecurăm înăuntru şi agăţăm două cupe înalte de şampanie de pe cea dintâi tavă care trece în viteză pe lângă noi. Suntem cei mai tineri de aici, fără îndoială. Trebuie să fie o petrecere privată. Larma vocilor însufleţite şi muzica bizară, caleidoscopică, fac sala neobişnuit de zgomotoasă pentru Paris.

— E ca de Anul Nou aici, strig eu.

El se apleacă să-mi răspundă strigând.

— Dar nu seamănă cu cel adevărat. Acela strălucitor, fals, pe care-l vezi în filme. Întotdeauna îl petrec pe cel adevărat uitându-mă la televizor, singur, în dormitorul meu.

— Da! Exact!

Josh îmi dă un pahar și îmi face semn din cap spre una dintre giganticele cochilii de aluminiu decorative ale restaurantului. Ne strecurăm dedesubt. Zgomotul devine oarecum înfundat și îmi ridic paharul:

— Pentru noul an? Noul nostru an școlar?

El își pune teatral o mână pe inimă.

— Îmi pare rău. Dar pur și simplu *nu pot* să toastez pentru locul ăla.

Râd.

— Ok, atunci ce zici de... comicsuri? Sau Joann Sfar?

— Propun eu un toast —Josh ridică paharul cu seriozitate prefăcută – pentru noile *începuturi*.

— Pentru noile începuturi!

— Și Joann Sfar.

Râd din nou.

— Și Joann Sfar!

Ciocnim paharele și ochii lui rămân fixați asupra mea după tradiția franțuzească. Zâmbetul meu se lățește.

— Ha! Știam eu.

— Ce știai?

— Te uiți fix la mine și prelung. Te-am văzut prefăcându-te că nu știi cum merg lucrurile pe aici, dar știi. *Știam* eu că știi. Ești un observator prea bun.

Iau triumfătoare o gură de șampanie. Efervescența băuturii îmi gâdilă vârful limbii, iar zâmbetul mi se lățește atât de tare, încât el izbucnește în râs.

Îți mulțumesc, Franța, fiindcă îngădui ca alcoolul să fie legal pentru adolescenți.

Ei bine, celor de optsprezece ani. Și noi suntem destul de aproape.

Josh e amuzat.

— De unde știi că nu mă uit la tine pur și simplu pentru că *vreau* să mă uit la tine?

— Pariez și că vorbești franceza mai bine decât lași să se vadă. N-o folosești niciodată la școală, dar pariez că o vorbești fluent. Oamenii pot face pe proștii cât vor, dar întotdeauna se dau de gol în faptele lor. În micile momente, ca acesta.

Bulele par s-o ia pe partea greșită. El tușește și împroașcă.

— Fac pe prostul?

— Am dreptate, nu-i așa? O vorbești fluent.

Josh clatină din cap.

— Nu toți am crescut într-o familie pe jumătate franceză.

— Dar pariez că ești totuși bun.

— Poate că da. Poate că nu.

Din fericire, e din nou amuzat.

— Și de ce te prefaci că nu știi diverse lucruri?

Degetele mele se joacă pe piciorul paharului.

— Sau că nu-ți pasă?

— Chiar nu îmi pasă. De majoritatea lucrurilor, adaugă el.

— Dar de ce faci pe prostul?

El mai ia o gură din șampanie.

— Știi, pui întrebări destul de incomode pentru prima întâlnire.

Un val de sânge dureros de fierbinte îmi erupe pe față și pe gât.

— Îmi pare rău.

— E ok. Îmi plac fetele care mă provoacă.

— N-am vrut să fiu provo...

— Nu ești.

Ridic o sprânceană și el râde.

— Pe bune, zice el. Îmi plac fetele deștepte.

Roșeața mea se adâncește. Mă întreb dacă știe că sunt prima în clasă. Nu vorbesc niciodată despre asta, pentru că nu vreau să mă judece lumea. Dar e adevărat că și fosta lui prietenă era deșteaptă. Rashmi a fost a doua din promoția de anul trecut.

Josh mai spune ceva, dar nivelul zgomotului din restaurant a crescut și, în final, a atins volumul maxim. Clatin din cap. El mai încearcă o dată, dar tot nu-l pot auzi și atunci mă ia de mână. Ne bem și restul băuturii și ne facem loc prin mulțime. El plantează paharele goale pe o tavă în trecere și mă conduce printre ultimele rânduri ale petrecăreților, dintre care ieșim pe hol, gâfâind și râzând.

— Ei bine, zice Josh, acum, că am făcut-o și pe-asta.

Fac semn spre galerii. Le străbatem agale, ținându-ne de mână. Dar aerul e rece aici, amintind aproape de camerele mortuare și încăperile puțin mobilate devin din ce în ce mai stranii. Sculpturi miniaturale de obiecte comune, pentru care trebuie să îngenunchezi ca să le vezi. Un film scurt în care un local de fast-food e intenționat scufundat sub ape. O colecție de marionete cu creioane înfipte în fund.

— Astea arată...

— Inconfortabile? încheie Josh.

— Voiam să spun ca niște supozitoare foarte colorate.

El izbucnește în râs și o femeie în vârstă cu o vulpe moartă pe umeri se uită urât la noi. Vulpea a fost vopsită într-o alarmantă nuanță de violet. Josh îmi șoptește la ureche:

— Uite cum a devenit de o culoare atât de vibrantă. Creioane. Drept în fund.

Îmi ascund chicotitul, dar fără succes. Ea ne aruncă din nou o privire încruntată și noi trecem grăbiți în încăperea următoare.

— *Ohdoamne*. Toată povestea asta e... nu cum am sperat.

— Nu spune asta.

Dar încă mai râde.

Clatin din cap.

— Am vrut să fie ieșit din comun, dar poate e *prea* ieșit din comun?

— Nu contează. Sunt cu tine. Sunt fericit să fiu oriunde cu tine.

Inima mea se topește.

— Și eu.

Josh mă strânge de mână.

— Vino.

Mă trage mai aproape de el în timp ce mergem, iar corpurile noastre se lovesc unul de altul. E uimitor cât de *solid* este el. Cât de real. Mușchi și piele și oase.

— Încă n-am văzut artistul tău finlandez. Poate e acolo?

Am găsit expoziția ascunsă într-un colț din spatele muzeului. Pereții sunt acoperiți de colaje din sute, poate chiar mii, de fotografii neretușate, neînrămate. Ne uităm de aproape la una cu o pungă de unică folosință de chipsuri de cartofi, mototolită. Artistul a pus un bilețel mâzgălit neglijent lângă obiect, ca un soi de etichetă, înainte de a face fotografia. E scrisă în finlandeză, dar e marcată, de asemenea, o dată.

— Ce? zicem amândoi în același timp.

Josh face semn spre o altă fotografie. E un scaun gol de autobuz, de asemenea cu o etichetă.

— Așadar își catalogheză viața de zi cu zi? Așa mi se pare.

Mă uit în jur după vreo indicație în franceză și o găsesc, după ușă. Mă duc până acolo s-o citesc.

— Nu sunt obiectele lui. Sunt ale unei femei.

Josh fluieră încetișor.

— Fără îndoială că ăsta arată ca dormitorul unui hărțuitor.

Se apleacă.

— Oh, rahat! Uită-te la asta. Da, cred că e *chiar* un rahat.

Vin repede înapoi lângă el.

— Cum a făcut rost de rahatul ei?

— Poate a intrat într-o toaletă publică după ea? Voia probabil să facă o fotografie a scaunului de toaletă și a avut noroc. Poate că nu curgea apa.

Pufnesc zgomotos.

— Cum ar veni, am așteptat o veșnicie ca *tu* să lași ceva în urmă, dar îți tot alegeai toaletele care funcționau.

Scot o exclamație prefăcut indignată și îl îmbrâncesc. El râde și mă îmbrâncește înapoi, iar eu țip scurt, când doamna cu vulpe violet intră în sală. Ne aruncă niște priviri ca pumnalele. Ne reluăm ținuta, dar abia ne stăpânim chicotelile, încercând să ne concentrăm atenția asupra unei fotografii cu o cutie goală de Coca-Cola.

— Doamna inimii individului ăstuia e cam șleampătă, nu crezi? șoptește el.

Îmi acopăr din nou gura cu palmele.

— Și-aruncă gunoaiele pe unde nimerește.

— Încetează, șuier eu.

Am ochii în lacrimi.

— *Odoamne*, uită-te la asta! Cum a făcut rost de unghiile ei tăiate de la picioare?

— Dacă ai fi iubita mea, șoptește el, aș face fotografii stranii cu gunoiul tău, când aș fi sigur că nu te uiți.

— Dacă *tu* ai fi iubita mea, îi șoptesc eu, aș pune fotografiile stranii într-un muzeu străin, ca să nu știi că am făcut fotografii stranii.

Un singur hohot îi scapă lui Josh, iar femeia se răsucește și bate din picior. Exact ca un personaj din desene animate. E ultima picătură. Ne pierdem controlul, izbucnind în hohote nestăpânite și o luăm la fugă din încăpere spre scările rulante.

— Dacă tu ai fi iubita mea, spun eu, abia trăgându-mi respirația, ți-aș jupui pielea, aș vopsi-o violet și te-aș purta ca eșarfă la adunările fandosite!

El se oprește și se îndoaie de mijloc, nemaiputând de râs.

— Oh, la dracu'! își șterge o lacrimă de la ochi.

Doi paznici ai muzeului apar în fugă de după colț.

— Oai, hai, hai!

O zbughim pe hol și paznicii se iau după noi. Ajungem la scările rulante și – din nu știu ce motiv – ei renunță. După, să zic, vreo zece metri. Pocnesc din limbă, când noi dispărem din vedere.

— Cam asta a fost toată paza.

Josh e vesel consternat.

— Poate ar trebui să furăm un tablou?

Râd și el mă privește de pe o treaptă mai jos. Radios. Curentul dintre noi e atât de intens, încât e aproape vizibil. Mă ia de mână și mi-o întoarce, cercetând-o. E mult mai mică decât a lui.

— Dacă ai fi iubita mea...? zice. Te-aș fura de la adunările fandosite și te-aș duce undeva mai puțin pretențios.

Îmi pun degetul pe o pată de tuș de pe degetul lui arătător.

— Și dacă tu ai fi a mea, ți-aș spune că știu un loc potrivit chiar la capătul străzii.

El își înalță capul. Își ridică sprâncenele.

Zâmbesc.

— Dacă ai fi iubita mea... zice el, dar se aude o explozie afară, în curte, și nu prind poanta.

Focuri de artificii trosnesc într-o ploaie de roz, verde, albastru, alb, verde, roz, portocaliu. Vizitatorii muzeului de pe scările rulante care urcă izbucnesc în aplauze frenetice, în timp ce noi continuăm să coborâm.

— Dacă ai fi iubita mea, zice Josh, lipindu-și nasul de urechea mea.

Întorc capul și luminile, zgomotul, oamenii dispar. Distanța dintre noi dispare.

Sărutul nostru e oricum numai timid nu.

Buzele lui apasă hotărât pe ale mele și eu îi răspund la fel. Gurile noastre se deschid. Limbile noastre se întâlnesc. Suntem flămânzi, delirant de flămânzi. Chiar și cu ochii închiși, forma corpului său fulgeră înaintea mea, luminată de spectacolul de afară. Lumină, întuneric, lumină, întuneric. Are gust de șampanie. Are gust de dorință. Are gust de visul meu profund mistuitor împlinit.

capitolul zece

Gurile noastre sunt încă împreunate când Josh atinge parterul. Mai multe lucruri se întâmplă într-o succesiune rapidă: bărbia lui mă loveşte în nas, în drumul ei în sus, când el îşi reia brusc avantajul înălţimii aspra mea; eu îmi pierd echilibrul, mă împleticesc în faţă şi cad cu el grămadă pe podeaua de beton lustruit a muzeului.

— Sfinte Sisoie.

Josh se uită la mine, cu ochii mari.

— Sfinte Sisoie!

Din nas îmi curge sânge.

— Te doare? Ţi-am spart nasul?

Îl ating şi tresar, dar clatin din cap de parcă n-ar fi mare lucru. Îmi trag rochia înapoi peste coapsele expuse indecent.

— Sunt bine.

Znt binn.

Josh mă ridică şi mă conduce la o parte din calea scării rulante. Se bate peste buzunarele hainei căutând ceva, dar nu găseşte nimic. Un observator îngrijorat îşi smulge batista elegantă cu flori din buzunarul de la piept şi mi-o întinde mie.

— *Merci*, îi spun domnului spilcuit.

Mmesi.

Îmi ţin batista la nas câteva secunde şi când o dau jos arată ca scena unei crime.

— Nu. Nu.

Josh nu se poate opri să repete.

— Îmi pare rău. Îmi pare *atât de rău*.

— E ok!

Sper că mă poate înţelege.

— E doar sânge din nas.

Întind batista, șovăind, dar domnul flutură nervos din mână. *Enregulăpăstreazo*. Dau din cap mulțumindu-i, iar Josh mă conduce spre cea mai apropiată toaletă.

— Pe cuvânt, sunt bine, îl asigur eu.

Dar el își duce mâna la frunte, îngrozit, în timp ce eu dispar înăuntru.

Inspectez daunele. Din nas încă îmi curge sânge, bărbia e pătată ca o roșie, iar mâine am să afișez o vânătaie urâtă. Dar măcar rochia e curată? O femeie cu o piele perfectă ca abanosul și niște pometi de poți să mori iese dintr-o cabină. Scoate o exclamație.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea în franceză.

Deja scoate un pachet întreg de batiste de hârtie din poșetă. Mi le pune în mână.

— Pățesc așa tot timpul, spun eu, e atât de stingheritor.

Numai prima jumătate e o minciună.

Iau un șervețel, îmi strâng cu grijă puntea nasului și aștept să se oprească sângerarea. Și aștept. Și aștept. O îndemn să plece, pentru că mi se pare ciudat ca o străină, chiar și una bine intenționată, să se zgâiască la mine atâta vreme. În sfârșit, ea pleacă. Imediat, îl aud pe Josh întrebând-o într-o franceză înnebunită – dar perfect articulată – dacă eu sunt bine.

Aha! *Știam* eu.

Când sângele se oprește, reapar cu un zâmbet cât casa. Josh își frânge mâinile.

— Isla, îmi pare atât de rău. Ești sigură că nu e rupt?

Zâmbetul mi se transformă într-un rânjet larg.

— Pozitiv.

Se mai relaxează puțin, dar numai pe moment. Se încruntă iarăși, descumpănit.

— Un *nouveau record*, spun eu. *Combien de temps ça t'apris? Une heure?*

Un nou record. Cât ți-a luat? O oră?

Josh mijește ochii. Își dă seama că l-am prins vorbind fluent în franceză, chiar dacă sus insinuase că nu poate.

— *Au moins quatre-vingt-dix minutes*, recunoaște el, fără chef.

Cel puțin nouăzeci de minute. Atât mi-a luat mie până am aflat adevărul.

Mă uit lung la el. Mă uit fix.

În sfârșit, el clatină din cap și râde. Zâmbesc – dulce, de data asta – ca să-i dau de înțeles că secretul lui e în siguranță. Josh își freacă ceafă.

— Presupun că încă mai vrei să-mi arăți localul acela? Cel mai puțin pretențios, unde să se continue întâlnirea noastră?

— Eu știu, îl tachinez. E un loc secret. Pot avea încredere în tine?

— Mă pricep să țin secrete.

Îi înghiontesc, blând.

— Știu că te pricepi.

* * *

Afară suflă un vânt rece, care-mi sporește senzația de neliniște. Nu știu dacă o să fiu în stare să-i spun lui Kurt ce fac acum, dacă asta e cumva o încălcare a vreunui cod de prietenie. S-ar putea. Dar nu-mi pasă.

Suntem amândoi fericiți, exaltarea serii ne-a revenit și ne grăbim să străbatem următoarele patru cvartale. Fac la stânga

pe rue Chapon și-l conduc spre o clădire cu zugrăveală albă coșcovită și obloane roșii de lemn. Mă opresc la panoul cu taste de la intrare. Josh arată surprins, poate chiar șocat.

— Nu-mi spune că ai un *apartament*.

Formez codul și ușa scoate un bâzâit. Îi arunc un zâmbet malițios.

— Intră.

— Mi-am închipuit că mergem la un bar, un club sau ceva asemănător. Poți să-mi spui intrigat, Martin.

Strâmb din nas.

Josh se face mic.

— Mda. Nu prea merge ca supranume de bărbat, nu-i așa?

Mă îndrept spre scări, zâmbind în sinea mea, iar el mă urmează în tăcere. După ce trecem de mai multe etaje, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Până sus, zic eu.

Urcăm și urcăm în spirală, până când ajungem la ultimul palier. Josh se uită la ușa violet și la covorașul cu imprimeuri leopard, cu speranță. Cu nervozitate.

— Nu aceea.

Îl conduc după un colț ascuns, spre o ușă mai mică.

— *Asta*.

El apasă pe clanță și descoperă că e încuiată. Pescuiesc cheia multifuncțională de pe fundul poșetei. E grea, de fier.

— Știi, zice el, dacă nu ai fi micuță, drăguță și remarcabil de inocentă la înfățișare, aș lua-o la fugă chiar în clipa asta. Aduce cu o înscenare de porno cu tortură.

— Niciodată să nu ai încredere într-o fată pentru că *arată* inocentă.

Îl amenințez cu cheia, dar inima îmi bate mai repede. A spus că sunt drăguță. Întorc cheia în broască, încuietoarea cloncăne și ușa se deschide cu un scârțâit.

Josh încearcă să deslușească ceva prin întuneric.

— Ah. Iarăși scări. Bineînțeles.

— Ultimul șir, promit.

Mă urmează înăuntru și-i fac semn să închidă ușa.

Suntem cufundați într-o beznă adâncă.

— Așteaptă aici, îi șoptesc.

— Îți iei toporul?

— Cătușele.

— Pervers. Dar, ok, o să încerc.

Râd și urc ultimul șir de trepte. Sunt strâmte, denivelate și abrupte, așa că urc încet și cu grijă. Ridic un braț deasupra capului până când ating cu degetele de trapă. După încă o răsucire de cheie, și o lovitură cu podul palmei, se deschide. Casa scării se luminează. Mă uit în jos. Josh se uită la mine, cu fața scăldată în lumina stelelor și mirată.

* * *

Pășește pe terasa acoperișului într-o tăcere solemnă. Închid trapa și suntem înconjurați de panorama orașului, scânteietoare și licăritoare.

— Se poate vedea totul de aici, zice el.

E prima oară când îl aud vorbind cu venerație. Meandrele fluviului, catedralele părăginite, palatele întinse și totul, da, *totul* e vizibil de aici. Priveliștea e mai bună chiar și decât la Pompidou. Orașul Luminii pulsează de viață, *Nuit Blanche* e în plină desfășurare.

— Bine ai venit la Casa din Copac!

Dau pe-afară de mândrie.

— N-am avut niciodată una adevărată, dar e destul de bună ca înlocuitoare. Singura parte care cere un efort de imaginație e copacul în sine.

— Nu pot să cred. Asta e a ta?

— A mătușii mele. Tante Juliette locuiește în apartamentul cu ușa violet. Obișnuiam să mă joc aici, sus, când eram mică, dar când am ajuns într-a zecea, mi-a dat o cheie. Kurt și cu mine avem nevoie de un loc... să evadăm.

Josh își plimbă privirile în jur, zăbovind și înregistrând fiecare detaliu. Terasa e pătrată, confortabilă și ticsită cu diverse obiecte uzate: o scară de lemn, două scaune de trestie desperecheate, un ghiveci înverzit de mușchi, din ceramică smălțuită, cu o tufă de trandafir pitic, grămezi de pietre rotunjite, o oglindă crăpată cu ramă aurită, o colecție de sticle de sifon verde-pal, un cazan de aburi cu o încuietoare stricată și capul unui cal alb de carusel. Un zid jos de beton încadrează toate acestea.

— Toate sunt obiecte găsite, îi explic eu. Le-am luat de pe stradă. Avem o regulă ca nimic din *décor* – rostesc cuvântul jumătate în glumă, jumătate în serios – să nu fie cumpărat.

Josh se lasă pe vine și atinge blând coama căluțului.

— Oamenii lasă lucruri dintr-astea pe stradă?

— În fața caselor. Le scot afară ca să le ia gunoierii.

— Și asta?

Face semn spre un castron de porțelan plin ochi cu apă proaspătă.

— Ala e pentru Jacque, motanul vagabond care uneori mai stă pe aici cu noi.

Josh clatină din cap.

— Asta... da. E incredibil. Probabil că ți-ai adus toți amorezii aici.

E o glumă, dar când se ridică în picioare, simt că maschează o adevărată întrebare.

— N-a fost decât unul. Și, nu, n-a primit o invitație.

Mă aplec să scot o pătură groasă, în carouri, de sub cazan.

— Ok. Am mințit.

— L-ai adus și pe el aici?

Ridic pătura și râd.

— Nu. Am cumpărat asta. N-am găsit-o pe stradă.

Josh scoate o răsuflare de ușurare, abia deslușită, dar în mod clar și-a ținut respirația. Asta mă face să zâmbesc. Întind pătura pe jos. Ne așezăm, față în față, cu picioarele încrucișate.

— Mai povestește-mi despre el, zice. Spune-mi pe cine ar trebui să fiu gelos.

— Păi, îl cheamă Jacque, e cam atât de înalt și are cele mai *simpatice* lăbuțe.

— Haide.

— Tipul nu e important. Nu e ca și când aș fi fost cu el doi ani, adaug, cu intenție.

— Uh, nu-mi aduce aminte.

Dar, după câteva secunde, mă împunge în genunchi.

— Mai zii.

Oftez.

— Îl chema Sébastien. E francez. Studiază la o școală la zece minute distanță de a noastră. Și mătușa mea ne-a combinat.

— Vai, tresare Josh. Aceeași mătușă care locuiește dedesubt?

— Chiar ea. Tante Juliette e prietenă cu *maman* a lui Sébastien și ne-au invitat pe amândoi la o gustare înainte de prânz, iarna trecută, fără să ne spună că va fi și celălalt de față.

A fost umilitor. Dar, destul de ciudat... am percutat. Ne-am întâlnit discret vreo câteva luni.

— V-aţi întâlnit discret?

— N-am vrut să le spunem familiilor noastre băgăcioase că planul lor a ţinut.

Fac o pauză pentru un zâmbet oportun.

— Aşa că nu le-am spus.

— A ştiut cineva?

— Bineînţeles, Kurt şi prietenii lui Sébastien.

— Şi... ce s-a întâmplat?

Îmi las privirea în jos.

— S-a dovedit că nu era un tip de treabă. Nu l-a prea plăcut pe Kurt.

— Îmi pare rău.

Josh îşi strânge din nou umerii.

— Cât de serioasă era treaba între voi? Înainte de asta?

— Vrei să spui dac-am făcut sex.

E descumpănit de lipsa mea de perdea. Îşi fereşte capul, stingherit.

— Da, spun eu.

El încearcă să-şi mascheze surprinderea. Din nou. Presupun că toată lumea de la şcoală îşi închipuie că sunt virgină – asta dacă nu se gândesc că mi-o trag cu cel mai bun prieten al meu.

— Dar n-am fost niciodată serios-serioşi, îi explic eu. Adică, atunci când creşti într-o familie pe jumătate franceză, sexul nu e aşa un tabu. Bine, da, trebuie să fii cu grijă şi e nevoie să-l faci protejat bla-bla-bla, dar nu e un capăt de ţară, ca în familiile puritane americane. Ştii? Sébastien a fost singurul, totuşi. Nu vreau să-ţi faci o părere greşită...

— Nu, clatină el grăbit din cap. Ştiu.

O pauză lungă.

— Dar tu?

— La fel. Numai una.

Vântul se întețește și-mi frec brațele goale.

— Dar ai iubit-o.

— Am crezut că da.

Josh se uită în depărtare, pe deasupra orașului.

— Apoi mi-am dat seama că nu o iubeam, ea și-a dat seama că nu mă iubea, dar am rămas împreună, pentru că... nu știu de ce. Poate pentru că ne-am gândit că ar trebui să ne iubim. Cel puțin, așa m-am gândit eu. Am vrut să fiu îndrăgostit.

Se uită din nou la mine.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

Da. De tine.

O motocicletă trece pe stradă. Ascultăm până când uruitul ei gutural se stinge în depărtare. Josh aruncă o privire spre mine, apoi se uită din nou, mai atent.

— Tremuri.

— Oh, sunt bine. Îmi place răcoarea.

Dar el deja e în genunchi, scoțându-și haina. Mi-o pune pe umeri, iar greutatea ei mă copleșește în mai multe sensuri. Dorința mă face să simt o slăbiciune în tot corpul. Haina miroase a citrice, a tuș și a *el*.

— Te-am văzut în noaptea de după aceea, zice el.

— Hm?

Deschid ochii.

— Care noapte?

— De vara trecută. M-am întors la cafenea, la miezul nopții, în noaptea următoare, și te-am văzut acolo. Știam că erau șanse foarte puține, dar... aveam sentimentul că vei fi acolo. Și erai.

Cunoșteam sentimentul. Și eu *avusesem* sentimentul ăla.

— Și eu de ce nu te-am văzut?

— N-am intrat. Te-am văzut prin geam și...

— Era și Kurt acolo, îi termin eu fraza.

— Așa că am plecat. M-am simțit așa un idiot. Dacă aș fi știut, cât *aș fi vrut* să fi știut! Fuseseși atât de veselă și de cochetă, iar...

— Cochetă?

— Da, zâmbește el larg. Mi-am cam dat seama că mă plăceai.

— *Ohdoamne*.

Îmi crapă obrazul.

— Nu! A fost drăguț. Crede-mă, a fost cu adevărat drăguț.

— Da, nu. Îmi vine să mor, mersi.

— Nu. Vorbesc serios. Întotdeauna mi-a plăcut de tine, dar am crezut că tu nu mă plăceai. Nu vorbeai niciodată cu mine. Prin urmare, nu m-am gândit că ai putea fi disponibilă, iar apoi m-am cuplat cu Rashmi și asta a fost. Dar mi-am dat seama, vara trecută, că erai doar timidă.

Înapoi, înapoi, înapoi.

— Întotdeauna ți-a plăcut de mine?

— O fată ultrainteligentă și sexy care citește comicsuri? Glumești? De bună seamă figurai pe radarul meu.

Sexy. Fusesem înaintată în grad la sexy. Nimeni nu mă calificase vreodată drept sexy. Drăguță? Da. Adorabilă? Da, adesea, ceea ce mă făcea să vreau să-i pocnesc. Nu-mi trecuse prin minte că fetele scunde ar putea fi vreodată sexy. Am crezut

că aveam să fiu permanent expulzată în categoria elf-pixie-copil.

— Păi, nasurile însângerate…

Îmi înfășor haina lui mai strâns în jurul meu.

— Astea fără îndoială sunt sexy.

Josh își îngroapă fața în palme și geme.

— Nu pot să cred că am făcut asta.

— Eu cred că legile fizicii au făcut-o.

— Și bărbia mea.

Râd:

— Dar până la acea ultimă parte, a fost grozav, nu? Vreau să spun, chiar am avut focuri de artificii. Vorbesc despre tipul de sărut "și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", de dinainte de genericul filmului.

— Dacă aș putea să cred că am vreun merit pentru asta.

— Știi… poți oricând să mai încerci o dată.

El își înalță capul.

— Să arunc cu artificii?

— Un al doilea prim sărut.

— Cred că se numește doar al doilea sărut.

Îmi împing genunchii într-ai lui.

— Chiar vrei să mă faci să te mai rog o dată?

— Ăăă. Nu.

Josh se apleacă grăbit.

— Cu o condiție, îi pun eu mâna pe piept. Ești sigur? Pentru că, dacă nu vrei…

El zâmbește.

— Strici al doilea primul nostru sărut.

— Păi… voiam să fiu sigură, spun.

— Sunt sigur.

Dar se oprește înainte să mă atingă.

— Stai puțin. Dar tu ești sigură?

— Firește că sunt sigură.

— Ok. Deci amândoi suntem siguri.

Josh zâmbește din nou. Îmi cuprinde fața între palme. Degetele lui sunt reci, dar mă încălzesc la atingerea lor. Ne uităm intens unul la altul pentru câteva secunde. Zâmbetul lui se șterge, apoi, încet, se apleacă și mă sărută.

E un sărut blând, cu buzele ușor întredeschise. Delicat.

Josh se dă în spate câțiva centimetri. Îmi studiază fruntea. Obrajii. Bărbia, urechile, nasul, buzele.

— Ce faci? întreb.

— Vreau să știu cum arăți de atât de aproape.

— *Oh*.

Îmi scapă de pe buze ca răsuflarea.

— Ai pistrui pe pleoape, zice el.

Închid ochii și el mi-i sărută – câte o apăsare delicată pe fiecare pleoapă. Nasul lui se plimbă pe obrazul meu în jos, apoi gura îi poposește deasupra gurii mele. Îmi încolăcesc brațele pe după gâtul lui. Buzele noastre se unesc cu mai multă insistență. Mai pregătite de explorare. Ne sărutăm până când nu se mai poate numi sărutare, ci e fără îndoială făcut dragoste, când mâinile lui se strecoară pe sub haină și în jurul mijlocului meu.

Ne întindem pe pătură.

Degetele noastre sunt în părul celuilalt, respirația lui e în adâncitura gâtului meu, iar eu îmi doresc ca lumea să ne înghită acolo, cu totul, chiar în clipa asta. Și acesta e momentul în care îmi dau seama că asta – *asta* – înseamnă să te îndrăgostești.

capitolul unsprezece

Ne sărutăm pe scări, pe străzile de pe malul drept, pe podul de peste Sena, pe străzile de pe malul stâng. Ne sărutăm până când gurile noastre simt durerea și buzele amorțesc. E atâta pasiune, încât nu-mi dau seama că mi s-au umflat picioarele, decât abia când suntem la câteva străzi distanță de cămin. Îmi dau jos pantofii pe treptele de la Saint-Étinenne-du-Mont, o biserică de vizavi de Pantheon, și scot un oftat chinuit.

— Picioare umflate și nas însângerat, zice Josh, așezându-se lângă mine. Hai c-a mers bine.

Zâmbesc și m-așez lângă el.

— Pantofii ăștia sunt o demență, adaugă el.

Îmi mișc degetele roșii de la picioare.

— Poate au fost *un* pic exagerați.

— Încălțămintea ta tinde să fie din cea cu tocuri excesiv de înalte. Cred că-ți dai seama că știm cu toții că ești scundă, da? Nu e chiar un secret.

— Taci.

— Mie îmi place că ești mică. Îmi place ideea că te-aș putea căra cu mine în buzunar.

Îi împing brațele cu umărul.

— Am spus să taci.

— Și dacă am pleca vreodată în vacanță împreună, ai putea să stai în brațele mele, ca să scutești biletul de avion.

Îl împing mai tare și râde. Încearcă să mă împingă și el, dar sunt mai rapidă și el se dezechilibrează pe trepte. Râde mai tare. Râd și eu.

— Ți-ai meritat-o, spun eu.

— Și acum îmi iau pedeapsa.

Josh sare de pe trepte și se întoarce cu spatele la mine.

— Urcă.

— Ce?

— Nu poți merge în pantofii ăia, iar străzile sunt pline de cioburi.

— Scuze, te oferi să mă duci *în cârcă*?

El oftează, prefăcându-se exasperat.

— Vrei să te urci și gata?

— Doar pentru că sunt scundă, nu înseamnă că nu cântăresc nimic.

— Doar pentru că sunt slăbănog nu înseamnă că nu pot căra pe cineva scund. Cât ai, un metru cincizeci și cinci?

— Da.

Sunt surprinsă că a ghicit exact.

— Dar tu cât ai?

— Unu optzeci și cinci. Așa că.

— Monstrule.

El rânjește la mine, peste umăr.

— Urcă.

Mă ridic în picioare, cu pantofii în mână.

— Ok, tu ai vrut-o.

Josh se lasă pe vine și eu mă cațăr în spinarea lui. E ca și când aș încerca să mă urc în spinarea unui pursânge. El saltă într-un mod care mă ridică mai sus, deasupra taliei lui, și mă așez mai bine. Îmi încolăcesc brațele pe după umerii lui. Mâinile lui mă țin de coapse, peste rochie.

— Ah, înțeleg. Asta a fost o șmecherie deșteaptă.

El pornește spre căminul nostru.

— Șmecherie?

— Ca să-ți vâri mâinile sub poalele mele de la prima noastră întâlnire.

Ceafa i se încălzește instantaneu.

— Jur că nu de asta.

— Îm-hm.

Ceafa lui se încinge și mai tare. Îi inspir adânc mirosul, în culmea fericirii. În depărtare, Parisul încă sărbătorește, dar cartierul nostru e liniștit – nu se aud decât pașii lui.

— Îl cunoști pe prietenul meu, St. Clair? zice el, după câteva minute. E doar cu câțiva centimetri mai înalt decât tine, iar iubita lui, Anna, e mai înaltă decât el.

— Lui Kurt nu-i plac decât fetele înalte. Poate că de-asta am căpătat obsesia că toți băieții preferă partenere mai aproape de nivelul gurii lor.

Mi se pare ciudat să mărturisesc asta, în gura mare.

— Aș vrea să-ți atrag atenția că noi n-am avut nicio problemă să ajungem unul la gura celuilalt.

Simt un zâmbet în vocea lui. Zâmbesc și eu, în ceafa lui.

Josh străbate următoarele câteva cvartale în tăcere. Din păcate, nu e tocmai confortabil să stai așa și – socotind după respirația lui îngreunată – nu e confortabil nici să mă cari pe mine. Însă mă duce, galant, în cârcă tot drumul până la cămin, prin holul pustiu de la intrare și până la ușa mea. Descălecarea e stângace și amândoi suntem înțepeniți, dar nu contează. Buzele noastre se regăsesc din nou. El are răsuflarea tăiată, dar mă împinge în ușă până când aceasta se deschide brusc. Ne prăbușim în cameră.

Kurt clipește la noi din vârful patului meu.

— Chiar trebuie să repari ușa aia.

* * *

Duminică e singura zi liberă de detenție a lui Josh, iar el îmi trimite un mesaj de îndată ce mă trezesc. Mă bucur că ne-am amintit să ne dăm reciproc numărul. Strâng telefonul în mână și mă rostogolesc cu el în pat.

— Ușurel, mormăie Kurt.

— Îmi zice *bună dimineața*.

— E după-amiază. Spune-i c-a greșit.

Îi scriu și eu un bună dimineața lui Josh și-i sugerez să ceară liber și sâmbăta următoare. La urma urmei, e sabat pentru el. Pun un emoticon cu o față zâmbitoare, care face cu ochiul. El îmi răspunde cu un lung șir de semne de exclamare, urmat de CUM DE NU M-AM GÂNDIT LA ASTA??

Îl îmbrățișez pe Kurt.

— Mă place. Mă plaaaace!

— Normal.

Dar se cuibărește în brațele mele.

— Mi-a lipsit asta.

— Și mie.

Noaptea trecută, am încălcat regulile. Nate a fost plecat în oraș, la *Nuit Blanche*, prin urmare Kurt s-a hotărât să rămână la mine. Ceea ce s-a potrivit de minune, pentru că a însemnat c-am putut readuce pe tapet fiecare detaliu al fiecărei secunde din întâlnirea mea. Până când mi s-a spus să tac din gură.

El face ochii mari.

— Jumătate din nasul tău e vânăt.

Mă dau jos repede din pat și mă reped la oglindă. Fir-ar. Îmi pipăi ușurel nasul, tresar de durere și oftez.

— Măcar e o dovadă că ieri chiar s-a întâmplat, nu?

Dar Kurt deja se gândește la ziua de azi.

— Am de făcut un eseu la istorie pentru mâine, iar tu trebuie să înveți pentru testul de la algebră. Vrei să înveți aici sau la mine în cameră?

Și apoi rânjește.

Camera lui e groaznică și refuz să stăm acolo. Ordinea – în cameră, în geanta de școală, în înfățișare – nu e niciodată pe ordinea de zi a lui Kurt.

Mă aplec mai aproape de reflexia mea.

— Nu știu. Josh și cu mine n-am făcut vreun plan, dar mi s-a părut cumva de la sine înțeles că o să petrecem timpul împreună.

Kurt se dă jos din pat și își îmbracă hanoracul.

— Asta-i nasol.

— Nasol ești tu.

— Mă pregătesc să-ți aduc micul dejun. Sunt atât de departe de a fi nasol că tu nici nu bați cu mintea până acolo.

Și trântește ușa în urma lui. Aștept să se deschidă la loc singură, dar – de data asta – n-o face. O deschide el, cu un șut. Râdem amândoi.

— Sunt înapoi în zece minute, zice el.

În fiecare duminică, ne luăm baghete proaspete de la o *boulangerie*, la două străzi mai încolo. Scot un borcan de Nutella, un cuțit și două căni vechi de jad din sertarul unde-și au locul și pun în funcțiune ibricul electric. Pun o lingură cu vârf de mix de cafea – preferata lui Kurt, o marcă americană imposibilă – în fiecare cană. După aceea mă întorc la oglindă. Nasul meu seamănă cu o vânătă mică. Și sub un strat gros de fond de ten, dovada întâlnirii noastre va durea cel puțin o săptămână.

Kurt se întoarce când ibricul scoate un *ding*. Ritualul nostru e meticulos orchestrat. Pe când el toarnă apa în căni, se aud două bătăi în ușă, de undeva de jos. Semnalul e ca o descărcare electrică pentru mine. Un stimul mai puternic decât cafeina. Dar Kurt se uită la mine nedumerit, zicând parcă: *Dar eu sunt deja aici, nu?*

— Aș putea să intru direct, zice Josh, voios, dar n-am s-o fac, pentru că ar fi nepoliticos. De altfel, poate că te îmbraci și asta ar fi...

— E îmbrăcată, spune Kurt. Intră!

Deschid ușa larg înainte ca Josh să-și facă o părere greșită.

— Bună, zice el.

Urmează un moment de stinghereală.

— Vasăzică, bănuiesc că ai renunțat să mai propteşti ușa deschisă?

Chiar mi-am tras, literalmente, una peste frunte.

— Am uitat! Nu pot să cred că am uitat!

Kurt împinge cu piciorul cărțile mele de fizică și eu le vâr sub ușă.

— Nate a fost în oraș, noaptea trecută, zice el, așa că am rămas aici.

Josh intră în cameră, dar are brațele încrucișate. Nu știe cum să reacţioneze.

— Ai dormit aici?

— Da, răspunde Kurt.

Eu zâmbesc crispat.

— N-aș vrea să fie clișeu, dar *chiar* nu e cum pare.

Josh își desface brațele.

— Nu, știu.

Clatină din cap și dă să și le încrucișeze la loc, dar se abține. Își vâră mâinile în buzunare.

— Ar fi trebuit să sun. M-am gândit că poate vrei ceva pentru micul dejun. Prânz. Ce-o fi. O să mă întorc...

— Nu! spun eu. Stai cu noi. Avem pâine și cafea infectă. Da? Hm, hm?

— Pare ispititor, cum prezinți, tu.

Zâmbetul meu se relaxează.

— Haide. Rămâi.

Josh îmi răspunde, în sfârșit, cu un zâmbet.

— Bine. Dar numai pentru că mi-e milă de tine. În mod clar un golan furios ți-a tras un pumn în față, noaptea trecută.

— E uluitor ce poate face o bărbie.

Kurt ne studiază din pat de parcă ar fi dat din întâmplare peste o pereche de animale sălbatice în habitatul lor natural.

Lui Josh îi cade fața.

— Îmi pare rău. Doare?

— Nu te mai scuza atât.

Zâmbetul meu se lărgește, în timp ce pun o lingură plină de cafea instant în halba de la Oktoberfest.

— N-am decât două căni. Scuze.

Josh se așază în scaunul de la birou.

— *Tu* nu te mai scuza.

Adaug apă fierbinte și îi întind halba. El zâmbește larg. Mă așez lângă Kurt și-i întind lui Josh jumătate din bagheta mea, care protestează, fluturând din mână. Eu insist. El acceptă. Ne aflăm la granița teritoriului tăcerii inconfortabile.

Mă simt ușurată când Josh îl abordează pe Kurt.

— Știi, am vrut mereu să te întreb, fiindcă sunt foarte curios. Ți-am văzut odată numele scris pe o listă, în cabinetul directoarei. Numele tău *întreg*.

Kurt oftează. Din greu.

— Am fost născut în săptămâna în care a murit Kurt Cobain. Părinții mei erau prieteni cu el, așa că m-au botezat în cinstea lui.

Josh încremenește, cu cuțitul mânjit de Nutella în aer.

— Erau *prieteni* cu el?

— Tatăl meu e Scott Bacon. A fost chitaristul principal pentru Dreck.

— Trupa de grunge de la începutul anilor nouăzeci, zic eu. Cei cu hitul ăla *No one saw me*[6]?

— Da, clatină Josh din cap. Da, îi știu.

— Melodia l-a făcut bogat și faimos, ceea ce a atras-o pe mama. Ea era model aici, în Paris, povestește Kurt, fără emfază.

Josh încremenește din nou.

Întotdeauna uit ce surprinzător e pentru ceilalți să afle despre părinții lui Kurt. Se pare că ar trebui să provină dintr-o familie de neurochirurgi sau ingineri astronauți, dar adevărul e că – sub părul lui neîngrijit și garderoba vraiște – Kurt e frumos. Străinii îl iau adesea drept atlet, pentru că este înalt, ascuțit și musculos. Însă el e în bună formă fizică numai pentru că urăște transportul în comun și merge pe jos pretutindeni. Mă întreb dacă înfățișarea lui este un alt motiv pentru care Josh a crezut că eram iubiți.

— Dar relația lor nu e așa, explic eu. Mama lui Kurt are banii ei. S-au căsătorit din dragoste și mai sunt încă împreună.

[6] Nu m-a văzut nimeni (lb. eng.).

Josh mușcă zdravăn din pâine și vorbește înainte de a înghiți.

— Nu pot să cred că îl știau pe Kurt Cobain. Asta-i atât de mișto.

Obișnuiam să-l privesc pe Josh la cantină și întotdeauna mânca neglijent. Mă simt ciudat de încântată să văd obiceiul ăsta urât de atât de aproape. Poate pentru că îmi amintește de Josh așa cum îl știau prietenii lui – Josh cel relaxat, cel dezinhibat, din cercul intimilor. Sau pentru că asta îmi amintește de Kurt și Kurt e în siguranță.

— Nu, zice Kurt, e o porcărie. Am fost botezat după un tip care s-a sinucis. De asemenea, lumea își închipuie că sunt un mare fan Nirvana, ceea ce n-are nicio logică, fiindcă nu e ca și când mi-aș fi ales singur numele.

— Nu-ți plac numele tale deloc? întreabă Josh.

— Nu. Putem face schimb, dacă vrei.

— Kurt Cobain Wasserstein, zice Josh rar și apoi râde. Nu! N-are aceeași sonoritate.

— Kurt Donald Cobain Wasserstein. Nu poți uita de al doilea prenume. Eu nu pot.

— Ceea ce te-ar face pe tine... Joshua Elvis Aron Presley Bacon.

Kurt tresare.

— Vorbești serios? Astea sunt celelalte prenume ale tale?

Fața ca de piatră a lui Josh mă face să pufnesc în râs.

— Isla, vorbește serios? întreabă Kurt din nou, dar apoi îmi citește corect expresia. Oh! se pleoștește el. Lasă. Îți bateai doar...

Și-n clipa asta se ivește ocazia perfectă, iar Kurt se îndreaptă iarăși. Rânjește.

Josh întinde un deget spre el:

— *Nu* ai s-o spui.

— ... *josh* de mine.

Josh își duce mâna la piept în agonie, în timp ce Kurt explodează într-un hohot de râs zguduitor. Inima stă să-mi crape de bucurie. Josh clatină din cap.

— Te las să scapi cu asta numai pentru că încerc să fac o bună impresie acestei lady care este prietena ta, ok? Adevăratul meu al doilea prenume e David.

Kurt cântărește afirmația pentru câteva secunde.

— S-a făcut. Accept.

Josh ia prima gură de cafea.

— Oh, frate. Nu glumeați. E oribilă.

— Și cum ar trebui să-i spunem lui Isla? întreabă Kurt.

Josh își lasă halba jos, ca să mă cerceteze cum trebuie. Se uită lung în ochii mei, în timp ce eu îmi spun în minte *David*. Al doilea prenume al lui Josh e *David*. Mulțumită nopților de insomnie de pe Wikipedia, știu că este, de asemenea, al doilea prenume al tatălui său.

— Isla e un nume bun, zice el, în cele din urmă. Numele potrivit.

Kurt nu se lasă impresionat.

— Și Isla a fost botezată după ceva, știi.

— Să nu îndrăznești! îl avertizez eu.

Josh se apleacă în scaun. Ochii îi strălucesc.

— Ia spune.

— Insula Prințului Edward, zice Kurt.

Urmează o pauză lungă. Și apoi, eu sunt cea care oftează.

— Da, deci părinții mei au făcut chestia asta oribilă când ne-au botezat pe mine și pe surorile mele după locurile în care am fost concepute.

Încă o pauză.

— Nu se poate, zice Josh.

— Vai, da! Génévième a fost botezată după sfântul patron al Parisului. "Hattie" e prescurtarea de la Manhattan și... Insula Prințului Edward. Părinții mei au fost în vacanță acolo. Vreau să spun, nu mă înțelege greșit, mă bucur că numele meu nu e Prince sau Edward. Dar noțiunea de călătorie pe o insulă e *complet* distrusă pentru mine.

Râsul lor e întrerupt de ușa dinspre casa scărilor, deschisă cu un *tranc* metalic bubuitor. Un roi de fete se zgâiește la noi în timp ce se scurge prin fața ușii mele deschise. Mai mult de o sprânceană se ridică. Îmi aud numele murmurat pe hol și în antreu, acompaniat de râsete nici pe departe prietenești.

— Știi, spune Josh, aruncându-mi o privire, aproape că uitasem cât de enervantă e camera asta. Scările alea mă scot din minți.

— Mie nu-mi place fereastra, zice Kurt.

— Ce-i drept. Gratiile alea ca de închisoare, traficul. Vă mai aduceți aminte de cântăreața de operă care obișnuia să-și interpreteze ariile afară?

— Deci ce faci, astăzi? întreb eu, alungându-mi fetele din minte.

Întrebarea mea îl prinde pe Josh nepregătit.

— Ăăă, lucrez. Desenez. Singur. În camera mea. La ultimul etaj?

— Oh. Grozav!

Încerc să par veselă. Ce naivitate din partea mea să-mi închipui că ne-am putea petrece timpul împreună. Bineînțeles că are treabă.

— Noi o să lucrăm aici. La temele pentru acasă. Ca de obicei.

Dar Josh pare... derutat. Dezamăgit.

Îmi ia câteva clipe. Apoi îmi dau seama că tocmai mi-a spus că o să fie singur în cameră și unde se află camera lui. Iar eu i-am răspuns că o să rămân aici, alături de Kurt. Tipul care dormise în patul meu, noaptea trecută.

— Asta, dacă nu vrei să stăm împreună? adaug, apoi cuvintele îmi curg rapid de pe buze: Vin eu, sus, în camera ta. Dacă vrei.

Josh se înviorează cu tot corpul.

— Da?

Aruncă o privire spre Kurt.

— Și tu ești invitat, bineînțeles.

— Nu cred că vorbești serios.

Kurt își bea și ultima înghițitură de cafea.

— Și o să zic pas, oricum. N-am chef să mă uit la voi doi cum vă pipăiți.

capitolul doisprezece

Etajul al şaselea nu e unul obişnuit. E drept că are acelaşi contrast ciudat de candelabre cu cristale şi becuri fluorescente, tapet vechi şi mochete, dar a fost ceea ce francezii numesc *les chambres de bonne* – servitoarele aristocraţiei obişnuiau să locuiască aici, sus. Tavanele sunt scunde şi sunt mai puţine camere. De asemenea, e linişte. Nu tu voci, nu tu muzică. Sinistru.

Trec de o uşă care a fost tapetată cu zeci de imagini ale aceleiaşi trupe de băieţi, de o alta cu o mică tablă de scris albă, pe care e mâzgălit un număr de telefon, şi pe lângă o alta cu o tablă de scris mai mare, inscripţionată cu DAVE ARE COAIE MICI!

Uşa camerei 604 e goală.

În anii de dinainte, Josh îşi lipea ilustraţii caraghioase cu el însuşi în diverse costumaţii – cowboy, pirat, clovn, robot, urs. Inima mi se strânge la această nouă reamintire a situaţiei lui actuale de nefericire la şcoala noastră.

Îmi netezesc rochia. A trecut o oră de la micul dejun, pentru că a trebuit să fac un duş. De asemenea, am avut nevoie să aplic nişte machiaj serios ca să-mi acopăr vânătaia. Trag adânc aer în piept şi îi copiez stilul de ciocănit la uşă.

Josh deschide uşa cu un zâmbet, semn că m-a recunoscut.

Îi zâmbesc şi eu, timid.

El face un pas în lateral şi intru. Mă aştept să închidă uşa în urma mea, pentru că, ei bine, *el e Josh*, dar o propteşte să stea deschisă cu o carte despre arhitectura pariziană. Sunt mişcată de acest gest de respect... chiar dacă nu m-ar deranja nişte intimitate în clipa asta.

— Scuze, e așa un deranj.

Își îndeasă mâinile în buzunare.

— Am eliberat patul, totuși, și cearșafurile sunt curate.

Sprâncenele mele practic ating linia părului.

— *Ca să poți sta pe el*.

Motivația e spusă în glumă, dar obrajii i se fac roz-trandafiriu ca pepenii.

— Drăguți pantofi, în altă ordine de idei.

Port pantofi fără toc.

— Drăguță deviere de la subiect, în altă ordine de idei.

— Îmi pare bine să te văd, în altă ordine de idei.

— Îmi place cum te-ai scos, în altă ordine de idei.

Josh rânjește, iar eu îmi las geanta plină de cărți și caiete pe podea. Teoretic, eu o să învăț și el o să deseneze. În realitate? Sper să ne giugiulim.

Dormitorul lui e spectaculos. Spațiul mic pare și mai mic din pricina uriașului volum de lucrări desenate de el, care sunt pretutindeni. Însă camera nu pare înghesuită. Pare un cocon. Desenele lui sunt pe birou – care nici măcar nu e biroul nostru standard, ci un soi de masă de desen –, pe dulapul de haine, pe podea, pe frigider. Și acoperă aproape toată suprafața tavanului și a pereților.

— Mă simt de parcă aș fi înăuntrul capului tău.

Regret c-am spus asta. Pentru că e înfiorător.

Dar Josh pare să se relaxeze.

— Și prietenii mei obișnuiau să spună la fel.

Îi examinez lucrările mai de aproape. Ilustrațiile sunt în tuș și recunosc locuri din mai tot orașul: fereastra rozetă și turlele de la Saint-Chapelle, labirintul de gard viu din Jardin des Plantes, un zid de cranii și femururi omenești dinăuntrul

Catacombelor, o pasăre în colivie din le Marché aux Fleurs, exteriorul opulent al lui Palais Garnier – opera faimoasei fantome.

Și chipurile. Atât de multe chipuri.

St. Clair; prietena lui, Anna; fosta lui iubită, Ellie; prietena lui St. Clair și a lui Josh, Meredith; și, bineînțeles... Rashmi. Ochii îmi cad pe un desen de lângă fereastra lui Josh. Rashmi e tolănită pe o sofa din antreu – capul sprijinit pe un braț al sofalei, picioarele pe celălalt – citind un roman. Părul ei lung e drapat dincolo de brațul sofalei, curgând în valuri bogate, negre.

— Uau, spun, încetișor. Rashmi arată foarte frumos.

Josh înghite în sec.

— L-am făcut cu mult timp în urmă. L-ai văzut pe ăsta?

Îmi face semn spre un desen amuzant cu St. Clair înghiontindu-i brațul Annei din spate cu mâna altcuiva, dar acum sunt distrată și dezorientată. Sunt *înconjurată*. Rashmi singură. Rashmi cu prietenii.

Rashmi cu Josh.

— E prietena mea, Isla. Sau a fost. N-am mai vorbit cu ea de luni de zile.

— Da, știu.

Și clatin din cap, pentru că într-adevăr știu. Nu sunt sigură de ce m-a luat prin suprindere. Mă așez pe patul lui și îi zâmbesc, ca să-i arăt că sunt bine. Ea e prietena lui, iar lui în mod clar îi lipsesc prietenii, așa că e bine că aceste desene se află aici. Desigur. Dacă îl pot convinge pe el, poate că mă pot convinge și pe mine.

Josh se uită lung la mine. Eu îmi țin privirile în jos, pe așternuturile patului – pătură în carouri albastru cu alb, foarte

masculină – și încerc să-mi aduc aminte cum Isla-de-odinioară ar fi leșinat dacă ar fi putut s-o vadă pe Isla-de-acum.

— Dacă-ți arăt ceva, zice el, în cele din urmă, trebuie să-mi promiți c-o vei lua ca pe un compliment. Fără să mă judeci.

Îmi plec capul, întrebător.

— Vorbesc serios. Trebuie să promiți.

— De ce? E de rău?

— Nu, doar că... n-a fost în plan să ți-l arăt. Cel puțin, nu încă.

— Iar acum mă îngrijorezi, zic eu, glumind numai pe jumătate. Asta e partea în care mărturisești că mi-ai fotografiat paharele de iaurt aruncate la gunoi?

— Am mințit, zice Josh.

Îngrijorarea mea devine completă când trage un sertar și scoate un caiet de schițe jerpelit, punându-l în mâinile mele. Îl întorc. Bun venit scrie pe stickerul albastru.

— Asta e cel pe care îl foloseam în iunie trecut, zice el. Nu l-am lăsat în New York. Evident.

— Ăsta e?

Ușurarea mea e profundă.

— Da, știu. L-am văzut în geanta ta.

El rămâne mască.

— L-ai văzut?

— E în regulă. Înțeleg. Vreau să spun, desenul nu e măgulitor, nu-i așa? Eu eram atât de turmentată. Înțeleg de ce n-ai fi vrut să mi-l arăți.

— Ăăă, nu.

Se foiește neliniștit.

— Nu-i asta. Nicidecum. Nici pe departe.

De bună seamă, curiozitatea mea e mai mult decât stârnită.

Josh se așază lângă mine. Oftează. Deschid caietul și se desface singur chiar la pagina respectivă. De parcă el s-ar uita la desen, mult.

Mă holbez la pagină. La *pagini*. Sunt două desene cu mine. În primul, țin un cot pe masa de la Kismet, capul sprijinit în palmă, iar părul îmi curge liber în jurul feței. Ochii îmi sunt închiși în reverie. În cel de-al doilea, am capul sprijinit pe brațe, ca pe o pernă. Părul îmi e răspândit pe masă, în valuri și bucle. Buzele îmi sunt ușor întredeschise.

Desenele sunt... *sexy*. Tușele lui sunt numai curbe.

Josh întinde mâna și dă pagina.

E și un al treilea desen.

Acesta, din memorie. Eu stau în ploaie. Părul îmi e ud. Rochia mea e fleașcă. Mai multe curbe – *ale mele* – sunt înfățișate. Un gigantic trandafir de grădină plutește în spatele capului meu ca un halou și eu mă uit drept la privitor. La artist.

Îmi aud inima bătându-mi în urechi. Îmi ridic capul spre Josh, cu ochii mari.

— Kurt a cerut să vadă desenul, zice el. Pe când credeam că voi doi sunteți împreună. M-am gândit c-o să-mi tăbăcească fundul.

— Rochia mea e de-a dreptul lipită.

Josh scoate un geamăt.

— Și acum crezi că sunt un pervers.

Zâmbesc.

— Numai dacă și restul caietului e așa.

Îl împing ușor cu umărul în umăr și încep să răsfoiesc. La început, nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar... caut și altele. Sunt o mulțime de femei, de toate vârstele – unele chiar

frumoase –, dar în timp ce caut mai departe, devine clar că ale mele sunt unice. Sunt singurele desene care arată așa.

Josh mă împinge cu umărul în umăr.

— Te simți mai bine? Sau sunt încă în aceeași categorie cu fotograful finlandez?

— Nu.

Încă mai zâmbesc când pun caietul jos.

— Hotărât, nu. În mod sigur, nu.

— Bine.

Vocea lui e mai adâncă, mai voalată.

Mă uit la el. El se uită la mine. Degetele lui îmi prefiră părul și îmi ia capul între palme. Închid ochii. Îmi ridic mâinile pe ceafa lui și mai sus, greblând cu unghiile pielea capului său. Gurile noastre își dau târcoale, la o șoaptă distanță. Răsuflăm rapid și fierbinte. El îmi deschide buzele cu ale lui.

Și atunci ne încleștăm ca niște animale lacome ce suntem.

Mă urc în poala lui, având nevoie de apropiere, împingându-mi coapsele în ale lui. Rochia mi se ridică până sus. Mă simt disperată, în agonie. Un sunet gâtuit îi scapă de pe buze. Săruturile noastre devin nebunești, gura lui e imperioasă, mâinile lui sunt puternice și...

— *Hm-hm*!

Sărim amândoi cât colo. Nate stă în prag. Mă dau jos de pe Josh, el înșfacă brusc caietul de schițe, plantându-l strategic în poală, și plonjează în scaunul de la birou. Fiecare milimetru pătrat al pielii mele e în flăcări.

— Vă doresc o zi bună, zice Nate, cu voce frântă, și pleacă târșâindu-și picioarele.

Eu gem:

— Nu știu dacă noile reguli nu sunt mai nasoale pentru el decât pentru noi.

Josh își loveşte o dată fruntea de birou.

— Cu siguranță pentru noi.

Înainte să-i pot răspunde, îi sună telefonul. Își ridică fruntea ca să arunce o privire pe ecran. Apoi înjură, abia auzit.

— Trebuie să răspund, altminteri n-o să se oprească din sunat.

Ridică telefonul.

— Bună, mamă.

Nu te gândi la caietul de schițe. Nu te gândi la ce acoperă.

— Da. Totul e bine.

Pauză.

— Îmi fac temele.

Pauză.

— Nu.

Pauză.

— Nu, nu sunt.

Pauză.

— Da, știu.

Josh își dă ochii peste cap, în timp ce azvârle caietul de schițe pe pat – dublu mesaj, că dispoziția lui s-a dus naibii și că sunt bine-venită să mă uit prin caiet.

— Nu. Știu asta.

Conversația lor continua astfel cinci minute, până când el o întrerupe.

— Oh, frate, evacuare de incendiu. Trebuie să plec, pa!

Închide. Apoi împinge telefonul pe birou și își lasă capul în mâini.

Îi las un moment, înainte să întreb:

— Evacuare de incendiu?

Josh ridică ochii.

— De regulă, găsesc o scuză mai bună.

Întinde un picior și bate ușurel într-unul din pantofii mei.

— E greu să gândești, cu tine stând aici.

Bat și eu din picior.

— Înțeleg că nu ești apropiat de părinții tăi?

— Nu. Nu sunt.

Mă întreb cât de des vorbesc. Eu vorbesc cu ai mei numai o dată pe săptămână, dar conversațiile noastre întotdeauna durează cel puțin o oră.

— De asta ești aici? În Franța? Trebuie să recunosc, mi s-a părut întotdeauna cam ciudat că un senator își trimite copilul la școală într-o țară străină.

— Parisul n-a fost preferința lor.

Apoi capătă o expresie ciudată, de parc-ar fi surprins de cuvintele sale.

— Ce vrei să spui?

— Păi... n-am mărturisit asta nimănui până acum.

Mă încrunt.

Josh se uită la mâinile lui, masându-și degetul mare de la stângă în palma dreaptă.

— Prietenii mei știau că nu mă înțeleg prea bine cu ai mei, așa că... au presupus cumva că fusesem expediat aici pentru că sunt *dificil*. Sau, mă rog. Iar eu niciodată nu le-am corectat părerea. Presupun că voiam ca ei să creadă asta, pentru că... e mai puțin stingheritoare decât adevărul.

Își întoarce din nou capul spre mine și îmi susține privirea.

— Eu am ales asta. Faptul că sunt blocat aici e numai vina mea.

Fac ochii mari. Aștept să-mi explice.

— Când părinții mei au început să caute licee private în New York și DC, eu i-am convins că ar fi mai bine pentru educația mea dacă m-ar trimite peste ocean. M-am purtat imatur și prostește, dar Parisul suna romantic și artistic și tot tacâmul, numai că, în clipa în care am ajuns aici, mi-am dat seama... e doar un oraș. Știi? Și, da, e frumos și plin de cultură și tot ce se mai spune de obicei despre el. Însă, nu știu. Întotdeauna am simțit că aici doar îmi omor timpul până când va putea începe adevărata mea viață.

Îmi omor timpul. Nu cred că mă include și pe mine în treaba asta, dar cuvintele sunt totuși dureroase. Încerc să nu arăt lucrul ăsta.

— Și atunci, unde ți-ar plăcea să fii? New York? DC?

— Nu. Și *hotărât* nu. O să mă duc la Vermont, la anul.

Mă încrunt.

— Vermont? Ce-i în Vermont?

— Centrul pentru Studii de Animație.

Josh se înviorează, văzându-mi confuzia. Se trage mai aproape de mine, în scaun.

— E singurul de acest tip – complet concentrat pe arta secvențială. Și are o demență de facultate, unde vin să predea toți marii desenatori.

— Desenatori? Cum ar fi, de pildă tipul care desenează *Calvin și Hobbes*[7]?

[7] Benzi desenate de Nill Watterson, ai căror protagoniști sunt un băiețel precoce, aventuros și pus pe rele și un tigru de pluș sardonic. Foarte populare în anii 1982-1995, reproduse în mai mult de 2400 de ziare în toată lumea, au devenit subiect și pretext de comercializare, lucru ce l-a înfuriat pe producător ("Numai hoții și vandalii au făcutbani din comercializarea benzilor *Calvin și Hobbes*", care a întrerupt seria, s-a retras din activitate și

El clatină din cap.

— Nu. Oricine desenează artă secvențială este un desenator de animații. Chestiile cu supereroi, romanele grafice, lucrările grafice de nonficțiune. Nu se aplică numai producătorilor de benzi animate.

— Oh.

Și acum mă simt bătută-n cap.

— Cât de mare e școala?

— Nu-i foarte mare. E aproape jumătate din SAPA.

Ia un creion de pe birou și începe să-l legene între două degete.

— Deci, pentru tine ce urmează?

Coarda sensibilă mi-e atinsă. Din senin.

— Păi... nu știu.

Creionul lui se oprește.

Ar fi trebuit să prevăd întrebarea asta, dar mă ia prin surprindere. Mi-e rușine de mine fiindcă mă lupt să-mi înăbuș lacrimile.

— Îmi trimit dosarul și la Sorbona și la Columbia, dar nu știu unde vreau să merg. Nu știu unde e locul meu.

Josh se mută pe pat, din nou lângă mine.

— Hei. E ok. Ai încă destul timp ca să te hotărăști.

— Nu. N-am. Și vrei să știi care-i partea cea mai proastă? Cumva *sper* ca una dintre ele să mă respingă, ca să nu fiu obligată să iau eu decizia.

El își ridică sprâncenele. Multă vreme nu spune nimic, purtând o dezbatere în mintea lui.

— Am văzut fișele în biroul directoarei.

---

din viața publică – rarele sale participări la expoziții sunt exclusiv în scopuri caritabile.

Își alege cuvintele cu grijă.

— Ești cea mai bună elevă din clasa noastră. Ambele universități or să te accepte.

Deci chiar știe. Îmi râcâi oja roz-piersică. O decojesc, puțin câte puțin.

— Ce vrei să studiezi?

Golul din stomacul meu se adâncește.

— Nimic.

— Nimic?

— Vreau să spun... nu știu. Nu știu ce vreau să fac sau ce vreau să fiu sau unde vreau să locuiesc. Parcă toți ceilalți își au viitorul trecut pe o hartă, numai eu nu.

Lui Josh îi cade fața.

— Știi că nu-i adevărat ce spui.

— Poate la alte școli, dar la a noastră? Toți au planuri. Tu ai planuri.

— Bine. Care oraș îți place mai mult?

Duc mâna la busola de la gât.

— În amândouă mă simt ca acasă. Când eram mică, familia mea își petrecea verile aici și restul anului dincolo. Acum, e invers. Sunt cetățean al ambelor țări, vorbesc fluent ambele limbi, mă simt în largul meu în ambele orașe.

— În largul tău.

E ceva în modul în care o spune.

— Ce? întreb.

— Nimic, doar... n-ai vrea să încerci ceva nou? Cum rămâne cu toate poveștile alea de aventuri care-ți împovărează rafturile bibliotecii?

Nu știu. *Nu știu*. Îmi place să citesc despre aventuri, desigur, dar deopotrivă îmi place s-o fac din siguranța mea de acasă.

Însă ce înseamnă acasă, în afară de un pat acoperit cu un pled? Unde este acest acasă?

Josh vede că am început să fiu supărată pe mine însămi și încearcă să îmi înlăture dispoziția.

— Știi unde cred eu c-ar trebui să te duci? La Dartmouth.

— Da. Nici măcar nu știu unde e.

— În New Hampshire, la marginea Vermontului. Iar Centrul pentru Studii de Animație? Se întâmplă să fie chiar de partea cealaltă. Și am auzit că Dartmouth are un uluitor program în Nimic. Cel mai bun program în nimic din toată lumea. Asta spun toți.

În sfârșit, schițez un zâmbet. Mă tachinează, dar e plăcut să știu că nu l-ar deranja dacă aș locui în apropiere. Sau, cel puțin, că mă place destul cât să glumească despre asta. Fac semn din cap spre masa de desen.

— Haide, arată-mi adevăratele tale lucrări. Arată-mi ce faci tu aici toată ziua.

Josh e surprins și bucuros să mă conducă într-un tur prin tot spațiul lui de lucru: zeci și zeci de pensule, trasoare și creioane, cerneluri indiene, vopsele de ulei, acuarele, peniță, gume de șters, fotografii de referință, un uscător de păr pentru uscarea accelerată a cernelurilor, diverse blocuri de desen de diferite mărimi cu ceea ce numește el hârtie semiprețioasă și o cutie uriașă unde și le păstrează pe cele mai valoroase. Ca și mine, și-a înghesuit un corp-turn de bibliotecă în cameră, dar rafturile acesteia sunt ticsite cu caiete de schițe legate, cărți de artă, cărți de specialitate și aparent toate memoriile grafice care s-au scris vreodată – Jeffrey Brown, Craig Thompson, Alison Bechdel, James Kochalka, Lucy Knisley și o mulțime de altele pe care eu nu le-am văzut niciodată înainte.

Există și o remarcabilă absență a lucrărilor în legătură cu școala. Breteaua genții lui de școală iese de sub pat, așa că presupun că restul a fost vârât acolo. Iar sub dulapul lui de haine – unde eu am pus un al doilea dulap, pentru mai multe haine – el are un fișet metalic cu sertare late. Propriul său volum de memorii grafice a fost împărțit între sertarele acestuia. Sunt etichetate: BSI ANUL ÎNTÂI, BSI ANUL AL DOILEA și BSI PENULTIMUL AN.

— Ai și un sertar pentru ultimul an? întreb eu.

— Nu încă.

Josh își duce un deget la tâmplă.

— Încă îmi desenez acțiunea din vara trecută.

Îmi arată la ce lucrează în prezent – schițe cu corecturi în creion albastru despre el plictisit în DC, încercând să facă abstracție de vocea tatălui său înregistrându-și un discurs critic la adresa lui Terry Robb. Terry e oponentul lui la alegerile următoare.

— Mi-e mai ușor să încep așa. Mă ferește să fac greșeli mai mari, mai târziu.

— Ce părere au părinții tăi despre faptul că tu scrii despre lucrurile astea? Despre viețile voastre private?

Dă din umeri.

— Ei nu *știu* că scriu despre viețile noastre private.

Mă întreb dacă asta e chiar adevărat.

— Ce înseamnă "BSI"?

— *Băiatul de la Școala cu Internat*. Asta e titlul.

Mă uit la primul sertar, cu primul său an de liceu, apoi la el. El dă din cap. Îl deschid și găsesc un teanc de hârtii pline cu ilustrații în tuș. Prima foaie din teanc este un desen cu prietenii lui purtând beretele de absolvire, zâmbind, ținându-se pe după

umeri. Josh stă la o parte de ei, mic și distanțat. Ridic desenul, cu grijă, ca să mă uit la ce e dedesubt. O pagină cu multiple ilustrații, înfățișându-l pe Josh plimbându-se printr-un oraș care este, fără îndoială, Veneția, în Italia.

Personajul Josh e familiar. E același Josh pe care obișnuiam să-l văd purtând costume caraghioase, în desenele de pe ușa lui. Este un portret fidel – deși exagerat – al celui care este el în realitate. Nasul îi este mai proeminent, corpul îi este mai slăbănog. Dar e totuși frumos. Pare trist și furios, tandru și singuratic. Las ilustrațiile jos și închid sertarul. Lucrările acestea sunt atât de personale. Nu simt că aș fi câștigat dreptul să mă uit la ele. Nu încă.

— Sper c-o să ajung să citesc cartea asta, cândva.

Știu că mi-ar da voie, chiar aici și acum, dar pare ușurat că am ales să nu-mi bag nasul.

— O s-o citești, zice el.

* * *

Restul zilei ne-o petrecem împreună, în tăcere – Josh cu schițele lui, eu cu manualele mele de școală. Când soarele începe să apună, el aprinde veioza și caută ceva de mâncare. Frigiderul lui e plin ochi cu mâncăruri gata preparate.

— Aha!

Josh scoate ceva din spatele sucului de portocale.

Eu pun capacul markerului cu care subliniez.

— Îți mai aduci aminte unde se află cantina, nu-i așa?

— Dar *tu* îți mai aduci aminte că ți-am văzut ibricul electric? Cel interzis de regulamentul școlii?

— De parcă tu n-ai unul.

— Am două, rânjește el. Și o plită electrică.

— La cantină se servește mâncare. Mâncare proaspătă. Gătită de bucătari adevărați! Dacă n-ar fi fost închisă, la cină, duminica, ți-aș dovedi-o chiar acum.

Josh ridică un pahar de plastic.

— Cremă de zahăr ars?

Zâmbesc.

— Te rog, nu-mi strica desertul preferat.

— Pe bune?

Face o pauză și scoate folia de sub capac.

— Și al meu la fel.

Inima mea bate mai repede, încântată de această descoperire măruntă, de parcă ar fi încă o dovadă în sprijinul cazului *nostru*. Dar nu spun cu voce tare. Doar scap un oftat.

— Cremă de zahăr ars cu vanilie. Cremă de zahăr ars cu ghimbir. Cremă de zahăr ars cu espresso.

— Am avut odată una cu rozmarin. Incredibilă.

Mă apuc cu mâinile de cuvertura patului.

— Nu.

Josh își termină desertul din două înghițituri. Aruncă paharul gol în coșul de gunoi și sare o dată pe loc.

— Te duc acolo chiar acum. Haide, vino!

Eu râd.

— Scuze. Dumincă seara e seara de pizza.

El se dezumflă.

— Fir-ar.

— Hai și tu cu noi.

Josh se trântește pe pat, lângă mine.

— Asta-i... într-adevăr ceva ciudat. Și cu prietenii mei obișnuiam să ne luăm o pizza, duminică seara.

— Știu. Obișnuiam să vă văd la restaurantul nostru.

— Serios? La Pizza Pellino?

Dau din cap. Nu era o coincidență.

— Hei, zice Josh vizibil stingherit. Despre Kurt. Despre patul *tău*.

Saltă în loc de două ori, ca să demonstreze unde a găsit schimbarea de subiect.

— Da. Doarme în el.

I-am dedus corect întrebarea și i-am dat răspunsul greșit. El încearcă să se poarte de parcă n-ar conta, dar expresia lui seamănă probabil cu a mea când mi-am dat seama că eram înconjurată de portretele fostei sale iubite.

— Dormim în aceleași paturi de când ne știm, spun eu. Nu e nimic sexual în asta. Jur.

— Eu nu așa m-aș simți dacă aș sta întins lângă tine.

Dar înainte să mă pot bucura de acest răspuns senzațional și perfect, o întrebare chiar și mai alarmantă îi răsare în minte.

— Te-ai trezit vreodată văzând... știi tu. Dimineața?

— Dacă te aștepți să-ți răspund la asta, trebuie s-o spui.

— N-o spun.

Fac o pauză.

— Bine. Da.

Josh protestează.

— Dar n-a fost ca și când, ăăă, ar fi fost din cauza mea sau ceva. Și nu dormim dezbrăcați. Vreau să spun, suntem prieteni dintotdeauna, așa că, da, am văzut diverse chestii, dar...

— El te-a văzut dezbrăcată? izbucnește el.

Și atunci îmi observă expresia și regretă imediat.

— Scuze. Nu e treaba mea.

Deschid gura să aprob, dar rămân surprinsă de acest nou adevăr. Situația s-a schimbat. Sau poate *e pe cale* să se schimbe.

— Nu, răspund eu. Este treaba ta. Dacă vrei tu să fie.

— Vreau.

Înghit în sec.

— Și eu.

El își ridică sprâncenele.

— Asta... asta înseamnă că vrei să fii iubitul meu?

Întrebarea mea sună deopotrivă copilărească și serioasă. Dar Josh nu ezită.

— Da, zice el, vreau.

capitolul treisprezece

Josh e iubitul meu.

Josh e *iubitul* meu.

E un miracol că numai după un singur weekend suntem un cuplu real, nu doar în visele mele. În fiecare dimineață, sosește la ușa mea înaintea lui Kurt, ca să putem avea câteva minute numai pentru noi, înainte de micul dejun. Și apoi vine cu noi la cantină. Cred că, poate, a avut nevoie de garanția că n-o să stea singur la o masă. E ciudat să-mi dau seama că Josh – Josh cel detașat, Josh cel stăpân pe el – își face și el griji pentru astfel de lucruri.

Asta chiar i-ar putea explica detașarea.

Suntem inseparabili, până ce orarul nostru ne desparte, la a cincea oră. Dar ne reîntâlnim după ore și eu îl conduc până la detenție. La fel cum Kurt e expert în aflarea drumurilor mai puțin circulate, Josh e expert în găsirea încăperilor de mult uitate. Toată ziua, mă duce pe furiș în spații în care s-au depozitat de-a valma lucruri, spații ascunse și neglijate, și ne sărutăm pe întuneric până când sună de intrare.

Lucrez la temele pentru acasă cât el este în detenție, iar când i se termină, luăm cu toții cina la cantină. După care, ne despărțim de Kurt. Părăsim campusul, ca să căutăm intimitatea pe care căminul nostru nu o mai permite. Asta înseamnă că, de obicei, vizitez Casa din Copac de două ori – o dată însoțită de Kurt, după-amiaza, și o dată cu Josh, seara. Ne petrecem serile cu buzele unite, tandru și serios, în timp ce bâjbâim sublim pe lângă lucruri mai puțin inocente.

Când Josh se întâlnea cu Rashmi, erau renumiți pentru afișarea în public a afecțiunii lor. Era chinuitor. Mă simțeam

deopotrivă invidioasă și dezgustată. Cu mine, e reținut. Mă ține de mână și îmi fură săruturile, dar își păstrează cea mai mare parte din afecțiune pentru când suntem singuri. Cred că înțelege că nu-mi place să atrag atenția asupra mea. Cred, de asemenea, că probabil prețuiește mai mult propria intimitate.

Chiar și așa, relația noastră n-a scăpat atenției colegilor noștri de clasă. Dar sunt fericită. În pofida timidității mele, vreau să defilez cu el prin fața întregii școli. Vreau să strig *Uitați-vă! Uitați-vă la acest băiat perfect care vrea să mă țină de mână.*

E vineri, suntem pe hol, iar Hattie ne ia prin surprindere, din spate.

— Deci tu ești tipul care i-a spart nasul surorii mele. Ori ești bun țintaș, ori ești cel mai nepriceput. Care din două?

— Mă bucur să te cunosc, zice Josh.

— Mă rog. Isla, îmi trebuie patruzeci și șase de euro.

— De ce?

Îmi pipăi nasul, stânjenită.

— Pentru că vreau să cumpăr un craniu de nevăstuică și să-l pun pe perna unei anumite fete.

Încerc să nu oftez. N-am succes.

— E prietena mea, zice Hattie.

— Nu, spun eu.

— Uh, bine. *Maman*.

Ne uităm după ea, cum se îndepărtează cu pași mari.

— A vorbit serios? întreabă Josh.

— Nu știu niciodată.

El clatină din cap, perplex.

— Sora ta mai mare nu e așa, nu? Am fost împreună la atelierul de artă, când eram în anul întâi. Întotdeauna *părea* atât de stăpânită...

— Este.

— Da. Întotdeauna părea că... deslușise toate lucrurile. De parcă avea motivația și încrederea să facă orice.

Zâmbesc.

— Așa e Gen, într-adevăr. Vara trecută? S-a ras în cap și s-a mărturisit bisexuală. Părinții mei o adoră pe noua ei iubită. Dar mama e foarte supărată din pricina părului ei.

Josh râde. După ce îl conduc până la detenție, în după-amiaza aceea, mă ciocnesc de o altă forță dogmatică. Directoarea școlii mă oprește.

— Mi-aș fi făcut griji, zice ea, dar Monsieur Wasserstein a fost remarcabil de punctual, în ultima vreme. Tu trebuie să fii cauza.

Nu prea știu cum să răspund.

Directoarea mă cântărește din priviri prin ochelarii ei, atârnați pe vârful nasului.

— Ești o fată bună la învățătură. Ai grijă ce faci.

Și se îndepărtează.

Nu mi-a plăcut tonul ei. Sau presupunerea ei că hormonii ar putea sta în calea inteligenței mele. Îi e teamă că atitudinea lui Josh o să se transmită și la mine? Că n-o să-mi mai pese de educația mea? Ei bine, n-are decât să-și ia îngrijorarea și să și-o bage undeva. Dar când deschid ușa dormitorului, câteva ore mai târziu, Josh e, de asemenea, neobișnuit de supărat.

— M-am tunat, zice el. Mai știi chestia cu detenția-de-sabat? Am întrebat-o pe directoare despre asta și ea s-a adresat imediat părinților mei.

Tresar.

— Mda. Și chiar dacă de data asta pretextul este – teoretic – legitim, părinții mei au admis că am fost obraznic, iar acum am două săptămâni în plus de detenție.

Sunt stupefiată.

— Două *săptămâni*? Dar asta înseamnă...

— Detenție până la sfârșitul lui octombrie.

— Asta-i demență! Care dracu' e problema directoarei?

El își zvârle pantofii din picioare și se trântește pe patul meu.

— Bun venit ultimei încercări de a mă face să iau școala asta mai în serios.

— Îmi pare rău. Chestia cu sabatul a fost ideea mea. Tâmpita, foarte tâmpită mea...

— Hei! Josh se ridică în coate. Numai pentru că nu mi-a trecut mie prin cap mai întâi.

Se aude gălăgie pe hol.

— Ia uitați cine e pe patul Izlei! zice Mike. Fă-ne o demonstrație, gagicuțo! Oferă-ne ceva demn de o ocheadă.

Emily scoate urale batjocoritoare.

— Kurt nu e gelos?

Dave își dă la o parte din ochi părul zburlit.

— Nuu. Se pregătesc pentru una în trei.

Îmi vine să le rup gâtlejurile. Dar Josh își fixează ochii pe Mike.

— Numele ei e Isla. Probabil e greu să ții minte, când creierul ți-e mai mic decât penisul. Care, de fapt, după cum se zvonește, nu e prea mare.

— Să ți-o trag, Wasserstein.

— Bună, asta.

Ușa dinspre scări se deschide cu zgomot și Sanjita se ivește în spatele lor. Privirea ei e ațintită undeva în față, în lobby. E o poziție nefirească și asta-mi spune că deja știe că asta e camera mea.

— Haide, Mike, îl trage ea de braț, mi-e foame.

El încă pufnește înfoiat ca un pui de bufniță furios. Îndreaptă un deget spre Josh:

— Ți-o plătesc eu.

Se îndepărtează agale, iar Josh se încruntă spre ușă enervat la culme.

— A mai existat vreodată o amenințare atât de nefondată?

— Ce-au toți astăzi?

— Nu știu. Dar îi urăsc. Urăsc pe toată lumea în afară de tine.

— Și de Kurt.

— Și de Kurt, admite el. Kurt unde e?

— E seara de sushi. Îți amintești?

Se lasă pe spate între pernele mele.

— Oh, așa e.

Discutaserăm mai devreme și hotărâserăm că eu și Kurt ar trebui să ne păstrăm obiceiul serilor de vineri, iar serile de sâmbătă să fie numai ale noastre. Dar și eu sunt dezamăgită. De programe, de reguli, de oameni.

De îndată ce detenția lui de sabat ia sfârșit, este din nou la ușa mea.

— Vreau să te desenez din nou, zice el. Înainte de cină. Cât mai e încă lumină.

Sângele îmi curge euforic prin vene când mă conduce grăbit spre Arènes de Lutèce, un amfiteatru de mult abandonat de romani. Odinioară, era imens și aglomerat, folosit pentru

luptele cu gladiatori. Acum, e mai mic și pustiu, ca un parc de distracții. Se află la doar câteva străzi depărtare de școala noastră, dar e cu totul ascuns între imobilele de apartamente care-l înconjoară. Ori de câte ori îl vizitez, sunt mereu surprinsă să găsesc o *întreagă arenă antică* dosită aici.

Parcul este, de regulă, liniștit. Astăzi, un tătic își învață fiul cum să dribleze cu o minge de fotbal în centrul spațios și prăfuit. Josh și cu mine urcăm pe scări spre nișele originale de piatră de deasupra terenului. Fiecare nișă conține o bancă modernă și ne alegem una cu cea mai bună vedere. Josh își sprijină pe genunchi un bloc de schițe (unul cu foi groase, detașabile) și începe imediat să deseneze cu penița-pensulă preferată (un toc cu peniță cu capac, având o pensulă în celălalt capăt). Lucrează ca de obicei, cu degetul mare băgat sub arătător. Îmi place să-i privesc mâna.

— Ce-ar trebui să fac? întreb eu. Cum să stau?

— Așază-te cum vrei tu. Dar încearcă să nu te miști *prea* mult, adaugă el, zâmbind.

Nimic nu se compară cu a fi privită direct de un chipeș reprezentant al sexului opus, care mă face să mă simt de parcă niciunul dintre membrele mele n-ar fi la locul potrivit. Caut ceva să mă distragă.

— Deci... care-i povestea cu stickerul tău?

Josh întoarce blocul de desen, de parcă s-ar fi așteptat să găsească ceva pe copertă.

— Cel de pe caietul tău de schițe. Acela cu BUN VENIT-ul american.

— Oh! pufnește el. Nu e nicio poveste. Tata avea un teanc uriaș din alea în biroul lui și eu am luat unul, pur și simplu. Erau mulți nemernici pe dealul Capitoliului care făceau tărăboi

despre imigrația mexicanilor, în săptămâna aceea, așa că eu am scris, în schimb, cuvintele pe care mi-aș fi dorit să le spună ei. Dar n-a fost o idee originală. Văzusem, odată, un sticker australian ca ăsta.

— Știi ce îmi place la tine? întreb, după câteva minute.

— Mișcările mele bestiale pe ringul de dans.

— Ți-ai construit cu migală masca asta plictisită, dar întotdeauna te trădezi, în momente ca acesta. În momentele care contează într-adevăr.

— Chiar *nu* îmi pasă de nimic, zice el. Decât de tine.

— Nu. De fapt, ai un suflet bun, Joshua Wasserstein. Eu îmi pot da seama.

El zâmbește ca pentru el și continuă să deseneze. O pală de vânt înmiresmat face să cadă peste noi o ploaie din primele frunze ale toamnei. O lamă rece străpunge aerul. Mă uit la băiețelul din arenă țâșnind printre picioarele tatălui său și ascult scrâșnetul slab al pietrișului sub tălpile unui cuplu vârstnic pe cărarea din spatele nostru. Soarele alunecă spre orizont. Simt o nouă încremenire și-mi dau seama că Josh s-a oprit din desenat.

Se uită țintă la mine. Fascinat.

— Ce-i?

Mă tem să mă mișc.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am mai văzut până acum soarele luminând drept prin părul tău.

— *Oh*.

Privesc în jos, la părul ca o perdea luminoasă.

— Nu arată niciodată la fel, nu-i așa? Pe dinăuntru, e castaniu. Pe afară, e mai degrabă roșu.

— Nu.

Josh întinde mâna. Îmi atinge ușor una dintre bucle.

— Roșu nu e cuvântul potrivit. Nu e nici castaniu, nici portocaliu sau arămiu. E *foc*. Parcă aș fi hipnotizat de flăcările unei clădiri arzând. Nu-mi pot desprinde ochii.

Roșeam mult mai puțin în prezența lui, în ultima vreme, dar – la acestea – mi-am simțit obrajii fierbinți.

— Și *asta*, zice el, când îmi plec privirile în poală. Împurpurarea asta trandafirie. Și parfumul tău de trandafiri. Doamne, mă scoate din minți.

Îmi ridic ochii, surprinsă.

— L-ai remarcat? Nu mă dau cu prea mult.

— Crede-mă, folosești exact cantitatea potrivită.

— Tu miroși a mandarine, spun mai înainte de a-mi putea ține limba în frâu.

— Satsuma.

Face o pauză.

— Ai nasul fin.

— Al tău e mai bun. Cel puțin, în forma lui.

— Nasul meu e uriaș, râde el și mărul lui Adam îi tresaltă. Al tău e ca de iepuraș. Despre ce naiba vorbești?

Râd și eu.

— Nu e uriaș. Dar *este* interesant.

— Interesant.

Își ridică, malițios, o sprânceană.

Zâmbesc.

— Da.

Josh îmi zâmbește și el. Degetele lui pătate de tuș îmi perfiră părul și se apleacă spre buzele mele. Dar se oprește ca să-mi

adulmece gâtul. Un fior mă străbate. Mă sărută pe gât delicat și încet, iar ochii mi se închid de la sine.

Aș vrea să mă sărute acolo o veșnicie. Însă el se retrage, leneș, lăsându-și degetele să iasă blând din părul meu. Îmi zâmbește din nou.

— Trandafiri, zice.

Capul și inima îmi sunt în plin leșin.

— Mulțumesc. Și-ți mulțumesc c-ai spus lucruri atât de drăguțe despre părul meu, adaug. Nu toată lumea e la fel de amabilă.

— Cine n-ar spune lucruri drăguțe despre el?

— Ha-ha, zic eu.

Însă el pare sincer derutat.

— Pe bune? Îi răspund și trag aer în piept. Bine, ok. Știi, când eram mică, toate bunicile mă opreau pe stradă ca să-mi spună cât de tare semănăm cu vreuna dintre nepoatele lor. "Are părul exact ca al tău", ziceau ele mereu. "Numai că al ei e mai aprins" sau "al ei e mai șaten". Era atât de stingheritor, mai ales pentru cineva atât de timid ca mine. Hattie era singura care dădea replica: "Atunci înseamnă că nu e *exact ca al meu*, nu-i așa?"

Josh râde.

— Și apoi, când o roșcată ajunge la pubertate... Devii un soi de magnet pentru mitocani. Nu trece o lună fără ca vreunul să nu-mi spună că trebuie să fiu bună la pat, pentru că toate roșcatele sunt focoase când fac sex sau că trebuie să fiu o scorpie, pentru că toate roșcatele au un caracter imposibil. Sau îmi spun că ei își dau întâlnire numai cu roșcate ori că ei nu-și dau niciodată întâlnire cu roșcatele, pentru că suntem, toate, urâte.

Josh e stupefiat.

— Îți spun ție lucrurile astea? Străinii?

— Pe puțin zece bărbați m-au întrebat dacă și "covorașul meu are aceeași culoare cu draperiile". Apoi sunt și toate glumele cu morcoviul – mulțumesc, Anglie –, iar în unele culturi se crede că suntem purtătoare de ghinion și, *ohdoamne*, știi ce zic francezii despre roșcate, nu-i așa? Consideră că *mirosim*.

— A trandafiri?

— Apoi sunt neplăcerile care vin, natural, odată cu asta. Arsurile la plajă, pistruii...

— Mie îmi plac pistruii.

Josh bate cu degetul arătător în caietul lui de schițe.

— Am de gând să atârn astea pe pereții mei, știi.

Serios?

Serios. A doua zi, fața mea apare în toate locurile spre care are vedere deplină – deasupra mesei sale de lucru, lângă patul lui, pe frigider. Desene cu frunze în părul meu și cu ochii închiși în extaz. Desene cu clavicule delicat expuse și picioarele frumos ținute unul lângă altul. Desene cu o privire directă și deopotrivă vulnerabilă.

Mă simt muza lui. Poate chiar sunt.

— Mi se pare încă atât de ireal, îi spun lui Kurt, într-o după-amiază, în Casa din Copac, să fiu eu obiectul asupra căruia sunt ațintiți ochii lui.

— Obiectul, repetă Kurt.

— Nu obiectul obiect.

— E greșit să reduci persoanele la obiecte.

— Ai dreptate. Am folosit cuvântul greșit.

E mai ușor să fiu de acord decât să-i explic adevărul stupefiant și tulburător. Când Josh se uită la mine... nu am nimic împotrivă.

Kurt îl mângâie pe Jacque. Îl scarpină sub bărbie, locul preferat al lui Jacque, și motanul cenușiu toarce corespunzător.

— Unde ai găsit aia? Face semn din cap spre o piatră în formă de inimă.

— Ah. Ăăă, pe lângă Arene de Lutece.

— Adică iubitul tău a găsit-o.

— Am găsit-o împreună.

— Și ați adus-o aici împreună?

Fac o pauză. Apoi dau din cap.

Jacque îi sare în poală, dar Kurt îl împinge la o parte.

— Am de lucru.

își smulge manualul de chimie și o hartă desenată de altcineva cu pixul, a liniilor de metrou parizian, îi zboară din geantă și se lovește de brațul meu.

I-o întind înapoi.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus și ție. Venim aici, câteodată, seara.

— *Mm*, mormăie Kurt.

Lucrăm până la ora cinei, dar, în ziua următoare, când îl întreb dacă vrea să învățăm la Casa din Copac, el refuză.

Duminica următoare, la Casa din Copac, Josh mă surprinde cu trei pensule și un borcan mare de plastic cu vopsea tempera verde-închis.

— Pensulele sunt ale mele, dar vopseaua am găsit-o. Gratis.

— Unde ai găsit-o?

Expresia lui devine diabolică.

— În atelierul de artă.

— Furăciosule.

Dar îi zâmbesc, la rândul meu.

— Ce o să pictezi?

— Îmi place. Nu ce *vrei* să pictezi, ci ce *o să* pictezi.

— Am încredere în tine, dacă la asta te referi.

Scot pătura cu model scoțian din lada ei.

— Nu că ar trebui. Hoț de artă.

— Hoț de vopsea, foarte mulțumesc. Arta o să fie a mea.

Mă ajută să aranjez pătura, punând-o în două, ca să lase pe acoperiș mai mult loc liber decât de obicei.

— Am nevoie de spațiu ca să lucrez.

Dau din umeri, fericită. E o zi însorită, probabil una dintre ultimele zile călduroase ale anului, așa că sunt deja îmbăiată în cremă protectoare. Îmi scot sandalele cu talpă groasă și-mi flutur degetele de la picioare în aer.

El studiază zidul de beton.

— Unde o să mergem când o să se strice vremea?

— Am rezistat aici până la jumătatea lui noiembrie. Iar unele zile de iarnă nu sunt foarte geroase, știi? Dar Kurt și cu mine hibernăm, de regulă, în cămin, alteori la bibliotecă.

Josh îmi aruncă o privire. E atât de sexy încât mi se taie răsuflarea.

— Dar *noi* unde o să mergem?

— Pretutindeni, răspund. O să mergem pretutindeni împreună.

— Vreau să-ți arăt portretele mele preferate. Autoportretul lui Van Gogh de la d'Orsay. Și Van Dyck-ul de la Luvru, pe care

l-am iubit întotdeauna, *Le Roi à la chase*[8]. Nici măcar nu știu de ce îmi place atât de mult. Poate o să-mi poți spune tu.

Închid ochii, pentru a simți soarele încălzindu-mi pleoapele.

— Mi-ar plăcea să te duc la restaurantul din moschee. O să ne luăm ceai de mentă și prăjiturele cu miere.

— O să ne urcăm în Roata de observare din Place de la Concorde.

— Și apoi o să ne plimbăm prin Tuileries și o să bem *vin chaud*[9], ca să ne încălzim.

— La piața de vechituri din Montmartre, spune el, o să ne târguim pentru biciclete ruginite și oglinzi sparte.

— O să mergem cu *le métro* până la ultima stație, doar ca să vedem cum e la capătul fiecărei linii.

— Astea, spune Josh zidului, sunt zile *perfecte*.

Deschid ochii. El înmoaie o pensulă mică în vopsea și se oprește cu ea în aer.

Iar apoi... revine la viață.

Planul lui se conturează rapid. Face o pictură murală pe partea dinăuntru a zidului acoperișului. Începe cu o schiță, un contur, apoi se deplasează spre interior, închizând cercul. E deja clar ce o să reprezinte pictura lui.

Zâmbesc și-l las să lucreze în liniște.

Josh schimbă pensula cu una mai groasă și tușe mai ferme. Frunze mari și ramuri groase verzi apar pe vopseaua albă scorojită a zidului. Eu mă cufund în lectura unei cărți despre căutarea unui oraș antic pierdut în jungla Amazonului, aruncând din când în când câte o privire ca să văd copacul

[8] Regele la vânătoare (fr.) sau *Carol I Start la vânătoare* – celebrul tablou al pictorului flamand, devenit pictorul oficial al curții de la Londra, Antoon van Dyck (1599–1641).
[9] Vin fiert (fr.).

crescând. Însă când Josh trece încă o dată cu pensula peste el, forme neașteptate apar între frunze. Creează o imitație a priveliștii care ne înconjoară. Este exactă, dar cu obișnuitele lui capricii – unele clădiri sunt mai rotunde, altele mai pătrățoase.

Jacque vine în vizită. Toarce frecându-se de piciorul lui Josh.

Cum Josh nu-l bagă în seamă – ceea ce se întâmplă pentru prima oară, căci Josh îl adoră pe Jacque – se supără și vine agale la mine. Îi dau câteva bucățele de pipotă de rață din salata pe care mi-am luat-o la prânz, iar el îmi îngăduie să-l mângâi câteva minute, înainte de a dispărea din nou, peste acoperișuri.

Soarele coboară spre asfințit. Josh își scoate bluza. E atât de absorbit de munca lui încât a uitat că sunt și eu de față. Este el însuși o operă de artă. Liniile spatelui și ale brațelor sale sunt puternice, cum n-ai ghici după subțirimea corpului său. Are o mică aluniță pe omoplatul drept și o cicatrice ștearsă pe șale. Craniul și oasele încrucișate de pe brațul lui par și mai *ale lui* pe fundalul acesta de linii asemănătoare trasate cu pensula.

Și... șoldurile. Ies scheletice din partea de sus a jeanșilor și mă trezesc că ochii mi se întorc mereu în zona aceasta. Zona imediat de deasupra jeanșilor.

Doamne.

Josh scoate un al doilea borcan de vopsea din geanta lui de umăr. În timp ce dă înconjur pentru a patra oară, un alt front neașteptat apare în spatele Parisului. Zgârie-nori nesfârșiți. Poduri suspendate. Statui de lei. Pictează o clădire flamandă cu trandafiri de grădină cățărători și acoperiș de olane, apoi un fronton cu iederă în jardinierele de la ferestre și un steag american. Asta trebuie să fie, desigur, casa *lui*.

Am greșit. Josh nu doar mi-a transformat acoperișul într-o adevărată casă din copac. L-a prefăcut într-o casă din copac cu vedere spre lume. Lumea *noastră*. Parisul și New Yorkul.

Mai face un ultim tur, presărând câteva păsări printre crengile copacului. Unele arată de-a dreptul vii. Altele sunt atât de fantastice, încât de bună seamă nu există decât în imaginația lui. Toată fresca îi ia mai puțin de șase ore.

Când Josh iese din transă, e amețit și îmbătat de artă. Clipește la mine. În mod inexplicabil, mie îmi dau lacrimile. El continuă să se uite la mine, fără expresie, iar eu continui să plâng – cu lacrimi stânjenitor de dese. El își înclină capul într-o parte. Mai clipește o dată. Apoi se lasă jos, pe pătură. Ochii îi sunt larg deschiși de frică.

— E... e *frumos*, spun eu.

Toți mușchii din corpul lui se relaxează. Începe să râdă, atât de tare, încât cade pe spate. Mâinile mânjite de vopsea se agață de pătură, iar trupul îi e zgâlțâit de hohote nestăpânite.

— Nu-i amuzant.

Îmi șterg lacrimile cu pătura.

El se zvârcolește râzând mai tare.

— Acum va trebui să spăl pătura asta, fac semn spre petele de vopsea.

Josh se oprește, încet-încet, din râs. Zâmbește spre mine – un zâmbet radios, zeiesc – și își întinde brațele lungi. Mă cuibăresc între ele, ignorând vopseaua. El mă îmbrățișează strâns. Urechea mea e lipită de pieptul lui gol, iar inima îi bate cu o mie de bătăi pe minut. Îmi plimb mâinile pe trunchiul lui, în jos. El închide ochii. Îi sărut pielea și vopseaua și nădușeala. El îmi ridică fața spre el și-mi sărută lacrimile.

— Mulțumesc, spune. Asta a fost cea mai frumoasă reacție pe care mi-a arătat-o cineva. Pentru orice.

capitolul paisprezece

Inima mea reacţionează la veştile pe care mi le dă năruindu-se. O grămăjoară de cioburi fragile.

— Pleci acasă? De ce nu mi-ai spus că s-ar putea întâmpla asta?

Trecuse exact o săptămână de când Josh transformase Casa din Copac într-o adevărată *casă din copac*. Însă în seara asta e prea frig ca să stăm în aer liber pe acoperiș, așa că stăm sprijiniți unul de altul, pe patul meu.

— Nu știu, zice el, punând telefonul deoparte. Bănuiesc c-am sperat că poate, cumva, ei ar putea... să uite de mine.

— Părinții tăi n-aveau cum să *uite* de tine.

— Ai fi uimită să afli câte minute am vorbit cu fiecare dintre ei de când a început școala. Douăzeci? Poate? Dintre care cele mai multe adineauri?

Oftez.

— La mulți ani.

Părinții lui Josh au ales să-l informeze tocmai azi – dintre toate zilele – că îl vor aduce cu avionul acasă pentru întreaga săptămână a alegerilor. O să fie un subiect de interes pentru presă: fiul de optsprezece ani care votează pentru tatăl lui pentru prima oară. Părinții lui vor fotografii la urne, un emoționant interviu post-vot, toată mascarada.

— E atât de josnic, zice el. Mă aduc în lumea lor de josnicii și vor să mă înjosesc pentru aparatele lor de fotografiat.

— Să votezi pentru tatăl tău nu e înjosire.

— Toate celelalte sunt.

— De acord.

Cel mai rău e momentul în care pică. El o să plece exact după ce i se termină detenția, tocmai când trebuia să ne câștigăm acces deplin unul la altul.

— Dar, continui eu, măcar există tort.

Sprâncenele lui se înalță cu speranță:

— Tort?

Zâmbesc și mă dau jos din pat.

— Deja ai făcut prea mult, protestează el, deși e limpede că n-are nimic împotrivă. Și *crème brûlée*. Și cadourile.

Râd.

— Numai unul dintre cadouri merită numele.

— Dar mie îmi plac toate la fel de mult.

După masa de prânz, îi dăruisem o vulpe – modelată jalnic, de mine – din *papier mâché*, cu creioane violet lipite în fundul ei. Și apoi i-am dăruit cadoul adevărat, o lucrare de artă originală făcută de unul dintre desenatorii lui preferați. O comandasem de peste ocean, în săptămâna în care începuserăm să ne dăm întâlnire, imediat după ce el menționase, din întâmplare, că ziua lui era pe 24 octombrie. Îmi făcusem griji că ar fi prea mult, prea curând, dar el părea sincer încântat de amândouă darurile.

Ziua mea e la sfârșitul lui iunie. N-o să pot vota decât la alegerile următoare.

Mă îndrept spre minifrigider să iau tortul, când... ceva mă oprește. Liniștea. Arunc o privire pe hol. Pentru prima oară, e pustiu. Nu se vede nimeni. Un val de cutezanță nesăbuită mă cuprinde. Sau poate e disperare, apropiata despărțire pulsând prin trupul meu. Mâinile îmi ezită o clipă deasupra clanței. Și apoi trec la acțiune.

Închid ușa.

Josh înghite în sec. Avuseserăm atâta grijă să respectăm regulile.

— Ești sigură?

— Sigură.

— Ziua mea arată *mult* mai bine.

Sting lumina din plafon.

— De asemenea, mult mai întunecată, zice el.

Bâjbâi până la birou, aprind o veioză și scot din frigider ceva mic și rotund – un tort glazurat de *chocolate mousse* și alune. Aprind un cerc perfect de lumânări în jurul marginii și cânt încetișor *Joyeux anniversaire*[10]. Are aceeași melodie ca și corespondentul său englezesc. Josh zâmbește larg auzindu-mă cântând, fiindcă nu m-a auzit până acum.

— Senzual, zice el.

Îmi dau seama că aprobă. E stingheritor, dar plăcut. Josh închide ochii și stinge toate cele optsprezece lumânări dintr-o singură suflare.

— Ți se împlinește dorința!

Josh face semn spre ușa mea.

— S-a împlinit.

Îl lovesc ușor cu furculițele. El le apucă strâns și se folosește de ele ca să mă tragă pe pat, lângă el. Râdem și atacăm tortul, dar nu durează mult până mă simt amețită de zahăr. Mă las să cad pe spate, pe pat. Josh mai rezistă câteva minute, după care împinge platoul la o parte și se prăbușește lângă mine. Scoate un geamăt fericit. Îmi împletesc degetele printre ale lui, iar el tresare, sub lumina veiozei.

Îi dau drumul imediat.

— Tendinită?

[10] La mulți ani (fr.), la ziua de naștere a cuiva.

— E-n regulă.

Îi arunc o privire cu reproș.

— Ok, recunoaște el. E oarecum acută, acum.

Ne uităm amândoi la mâna lui. Zvâcnește.

— Oh-oh, spun eu, cu tristețe. *Mon petit chou*.

Josh ridică imediat capul, surprins. E prima dată când l-am numit cu un termen afectuos. *Verzișoara mea*. E ca și când i-ai spune cuiva "scumpul meu". Expresia lui se topește, dar își pleacă privirea, ferindu-și-o.

— Încă mă mai intimidezi, știi.

— Eu?

— Mă simt ca... un uriaș nătâng în preajma ta. Tu ești ca un perfect bibelou de porțelan. Delicată, și tandră, și frumoasă.

Zâmbesc.

— N-o să mă sparg.

Josh îmi răspunde și el cu un zâmbet:

— Nu?

— Nu. Și nici tu.

Îi iau mâna din nou și i-o masez încet. Tendoanele îi sunt atât de încordate încât le simt ca pe niște sfori întinse sub piele. El se strâmbă. Mă opresc puțin, dar expresia lui devine neajutorată. Imploratoare. Apăs mai tare, iar el închide ochii. Și mai tare. El geme. Îi masez fiecare deget, lent, în sus și-n jos, unul după altul. Mușchii sunt elastici, dar refuză să se relaxeze. Sunt mult prea munciți.

— Ar trebui să fac asta mai des. Biata ta mână are nevoie de ajutor.

Josh deschide un ochi.

— Sunt bine.

— Glumești? În ritmul ăsta, la douăzeci de ani o să fii infirm.

Continui să-l masez.

— Ai fost la un doctor?

El își retrage mâna de la mine.

— Mă simt mai bine acum.

— Scuze.

Respingerea lui mă ustură.

Dar Josh îmi zâmbește tachinându-mă.

— Nu asta am vrut să spun.

Se apleacă, scotocește în geanta lui de pe podea și își scoate... peniță-pensulă.

— Oh.

Umerii mi se pleoștesc.

— Vrei să desenezi.

— Da. Pe tine.

Asta mă înviorează din nou. Încerc să-i dau un caiet de schițe, dar el îl refuză.

— Nu, spune, vreau să desenez *pe* tine.

Aerul e încărcat. Înghit în sec. Josh observă și mă sărută pe. gât. Închid ochii. El continuă să mă sărute ușor de-a lungul gâtului, pe linia maxilarului. Pe buze. Eu îi răspund cu un sărut mai adânc, mai apăsat, tânjind după gustul lui. O mână alunecă peste picioarele mele goale, atingând linia unde fusta se întâlnește cu coapsele. Cealaltă mână trage puțin de marginea puloverului meu. O întrebare.

Deschidem amândoi ochii. Pupilele lui sunt negre și dilatate.

Nu-mi desprind ochii dintr-ai lui în timp ce-mi scot puloverul. Pe dedesubt, port un maiou de mătase. O apuc de

margini ca s-o scot și pe ea, dar el pune o mână pe brațul meu, oprindu-mă.

— Vreau să încep de aici, zice el.

Mă ridică în picioare. Își lasă capul într-o parte, în timp ce studiază pânza – pielea mea albă ca laptele. Nu roșesc. El începe. Vârful pensulei îmi atinge mai întâi umărul. Trasează linii lungi, cu grijă, delicat și rapid. Ochii mi se închid. Tușul curge încet pe pielea mea. Pensula mă gâdilă pe partea de sus a pieptului, pe gât, pe brațe, pe mâini. Pe picioare, pe gambe și în spatele genunchilor. Pe coapse.

Mi se taie respirația.

— *Gata*, șoptește el.

Deschid ochii în fața oglinzii care mă arată din cap până în picioare. Sunt acoperită cu trandafiri de grădină, roze ale vânturilor, frunze căzând, insule pustii, arborii lui Iuda și complicate desene geometrice. E frumos. *Sunt* frumoasă. Mă întorc uimită spre el, iar el îmi întinde condeiul.

— Rândul tău, spune.

Mi se strânge stomacul.

— Știi că nu pot să desenez.

— Nu-i adevărat. Toată lumea poate să deseneze.

Clatin din cap, făcând semn spre corpul meu.

— Nu așa.

Josh își scoate bluza. Dumnezeule mare. E atât de splendid încât îmi dau lacrimile.

— Nu știu de unde să încep, zic.

El îmi strânge mâinile în jurul condeiului și-mi sărută un colț al gurii. Apoi și pe celălalt.

— Te ajut eu să începi.

Împreună, desenăm o inimă simplă deasupra adevăratei sale inimi. Râd și asta îl face și pe el să râdă.

— Vezi? zice. E ușor.

Așa că... desenez.

Liniile mele nu sunt atât de sigure, iar ilustrațiile mele nu sunt la fel de ușor recognoscibile. Hotărăsc să rămân la cercuri și spirale. Josh mă privește lucrând. Îi acopăr pieptul, gâtul, spatele, brațele, degetele. Abdomenul.

— Gata, spun eu. Nu mai am unde.

El se privește în oglindă multă vreme. Eu mă așez pe marginea patului. În cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Mulțumesc.

Nu știu de ce, acum e momentul în care roșesc.

— Îți place?

— Îl iubesc.

Cuvintele lui atârnă în aer. Își lipește fruntea de a mea. Închide ochii și spune:

— Isla Martin, sunt îndrăgostit de tine.

Universul meu explodează.

— Și eu te iubesc, Josh. Te iubesc *atât de mult*.

Corpurile noastre se strâng unul într-altul, iar tușul de pe pieptul lui imprimă o imagine inversată pe maioul meu. Inima lui deasupra inimii mele. Mă las pe spate și-l trag și pe el după mine. Se arcuiește ținându-și bazinul departe de mine, încercând să ascundă ce efect are asupra lui, dar asta mă face să mă lipesc mai strâns de el. Ne sărutăm în abandon. Împreună, scoatem maioul. Tușul se mânjește. Se ia de pe pieptul lui pe al meu. Se întinde pe corpurile noastre desenate, se imprimă pe cearșafurile mele în răsfirări murdărite. Îi deschei catarama

curelei și-i deschid jeanșii și ne rostogolim în tort, ne facem totuna de glazură de alune și *chocolate mousse* și tuș negru...

Lumina neonului e orbitoare.

— Chiar ar trebui să repari...

— Doamne, Kurt! spun eu.

Josh îmi acoperă corpul cu al lui.

— Închide dracului ușa!

Dar Kurt a înlemnit.

— Închide ușa! strigăm noi.

O închide. Apoi ușa scărilor, de lângă a mea, se deschide de perete, cu un *zbang*, iar picioarele lui tropăie alergând pe trepte în sus. Inima îmi bate gata să-mi spargă pieptul. Îi arunc lui Josh bluza lui.

— Nate a auzit sigur asta.

Josh și-o îmbracă imediat.

— Căcat. Căcat, căcat, căcat.

— Îmi pare rău. N-a vrut. Kurt.

Dragostea mea mă sărută, iute ca săgeata, și dispare. Un alt *zbang* și apoi ușa lui Nate vâjâie deschizându-se, când ușa dinspre scări se trântește, închizându-se cu un alt *zbang*. Poate că Nate nu l-a văzut pe Josh. Poate că nu știe că strigătele au venit dinspre camera mea. Poate.

Urmează o bătaie rapidă în ușa mea.

— Hmmm? spun eu cu vocea cât mai adormită posibil.

— Asta a fost a doua oară, zice Nate din hol. Dacă se mai întâmplă, va trebui să vă raportez la directoarea școlii și chiar o să vă suspende pe amândoi.

Așteaptă.

— Spune măcar "ok", Isla.

— Ok, îmi iese cu greu din gâtlej.

Simt că mor. Eleva dintr-a unsprezecea, din camera alăturată, se întoarce în patul ei. Mă rog să fie încă adormită.

— Cum-cum? strigă Nate.

— Ok.

— Mulțumesc. Noapte bună.

Nate se îndepărtează, ușa lui vâjâie, iar lumea e din nou cufundată în liniște. Răsuflu adânc. Tremur. Și apoi plâng, dar nu din cauză că sunt speriată sau umilită. Ci pentru că tocmai a avut loc cel mai grozav moment din viața mea.

Josh mă iubește.

Îmi plimb degetele peste tușul de pe corpul meu. Desenele lui frumoase sunt mânjite cu ciocolată lipicioasă. Fără tragere de inimă, dau drumul la duș. Aburul deja se vălătucește când intru în el. Apa fierbinte mă izbește cu forță și tușul negru-violet curge de pe corpul meu.

Atinge totul.

El e pretutindeni.

capitolul cincisprezece

Josh se iveşte peste umărul meu.

— Parcă ne înţeleseserăm că vei merge la Dartmouth.

Detenţia lui probabil tocmai s-a încheiat. Eu lucrez la un eseu pentru Universitatea din Columbia, aşa că termin fraza, îmi ridic ochii spre el şi-i zâmbesc din scaunul de la birou.

— Mai spune-mi o dată, unde e acela pe hartă?

— La patru virgulă nouă mile distanţă de Centrul pentru Studii de Animaţie. Parcă. Nu sunt sigur. Trebuie să verific.

— Deja şi-a completat cererea de admitere, zice Kurt, stricându-mi surpriza.

Josh înlemneşte. Apoi se lasă în genunchi.

— Vorbeşte serios? Vorbiţi serios?

Scot lucrarea ascunsă pentru Dartmouth.

— Vorbim serios.

El îmi smulge hârtiile pentru Columbia şi le aruncă pe podea.

— N-ai nevoie de astea, chiar n-ai nevoie de ele.

Râd şi le adun la loc.

— Ba da.

— Ba nu.

— Astea sunt şcoli grele.

Zâmbetul meu se stinge când fac semn spre dosarele de pe biroul meu, pe care scrie La Sorbonne, Columbia şi Dartmouth.

— Ştii că trebuie să-mi depun dosarul la toate.

— Şi o să fii acceptată la toate. Dar tu o să alegi Dartmouth. Şi o să ne luăm un atelier la malul râului – care o să fie totuşi mai mare decât ăsta – şi un motan care să semene cu Jacque, dar pe care o să-l numim Jack. Şi-o să ne luăm un hârb de

mașină, ceva ce n-o să aibă nici măcar aer condiționat, dar o să aibă un radio mișto, și o să facem cu ea călătorii în diverse locuri, la fiecare sfârșit de săptămână.

— Îmi doresc asta, spun eu.

— Și eu.

Kurt clatină din cap cu dezgust. Stă pe patul meu.

— Eu tot nu înțeleg de ce ți-ai schimba planurile după atâția ani.

Mă răsucesc în scaun ca să mă uit urât la el.

— Planurile mele n-au fost niciodată bătute în cuie.

Dar e prea târziu. Josh deja s-a schimbat la față.

— Îmi pare rău, spune el. Nu ți-aș cere niciodată să faci asta, dacă nu e ceea ce vrei tu.

Asta mă face din nou să râd.

— Ba da, mi-ai cere.

El se încruntă mai mult.

— Nu. Nu ți-aș cere.

— Dar eu *vreau*. Știi că nu știu ce vreau să fac cu viața mea. Așa că aș putea foarte bine să fac orice trebuie să fac... acolo.

Kurt geme de parcă l-ar durea ceva.

— Părinții tăi or să fie furioși.

— Dacă sunt admisă – privirea mea e încă ațintită asupra lui Josh – n-or să aibă nimic împotrivă.

— Ba da, or să aibă! Kurt se încordează din tot trupul, de frustrare. Or să fie îngrijorați că-ți sacrifici viața pentru un băiat.

Acum are toată atenția mea.

— Hei, nu spune asta.

— Ești cu el de mai puțin de o lună.

— Nici măcar n-o să urmăm același colegiu. Și nici unul dintre noi n-a intrat încă, așa că încetează, bine?

Kurt mă privește furios.

— Eu sunt cel care încerc să-mi termin tema. Tu ești cea care l-ai *adus* pe el aici.

— De fapt, m-am adus singur aici. Și sunt încă aici.

Josh arată spre el însuși.

— Bună.

— Asta e camera mea, îi spun eu lui Kurt.

— Deci nu mai am niciun cuvânt de spus? întreabă el.

— Nu! zic eu.

— Eu plec, zice Josh.

— Nu, spun eu, în același timp în care Kurt spune "Bine".

Mă ridic să-l urmez pe Josh, dar el mă oprește:

— Ar trebui să rămâi, spune el liniștit.

Dau să protestez, dar îmi taie vorba:

— Refuz să fiu persoana care strică lucrurile între voi doi. Descurcați-vă.

Mă sărută pe obraz. Și apoi pleacă.

Mă încrunt la Kurt:

— Ei? Vrei să discutăm?

— Să discutăm despre ce? zice el, înțepat.

Îmi cobor vocea, pentru că ușa e încă deschisă.

— Despre seara trecută?

— Când ai țipat la mine?

— Când ai intrat aici și ai găsit ceva la care nu te așteptai.

Kurt își închide manualul cu atâta forță, încât mă face să sar cât colo.

— Tu ești singura persoană care n-ar fi trebuit să-mi vorbească niciodată așa, zice el. De parcă n-aș înțelege. Vrei să

ți-o tragi cu el de trei ani. De ce n-ai face-o acum, că sunteți împreună? Nu sunt atât de idiot cum crezi că sunt.

Mă simt atinsă.

— Nu cred asta. Știi bine că nu gândesc așa.

— Ba da.

E o parte de adevăr în ce spune. Mă face să mă rușinez.

— Uite, nu vreau să fiu a cincea roată la căruță la întâlnirile voastre și nu vreau nici să nu mai ieși cu el, dar ar fi drăguț să știu dacă încă-ți mai pasă vreun pic de mine.

Mă prăbușesc lângă el, pe pat.

— Îmi pare rău.

— Nu spune că-ți pare rău. Spune că încă mai ești prietena mea.

— Încă mai sunt *cea mai bună* prietenă a ta.

Mă sprijin de umărul lui și oftez.

— Ce pot să fac să mă răscumpăr față de tine?

— Pentru început, poți să-ți repari clanța. Nu mai vreau să-ți văd iar sânii.

— O-Doamne, Kurt.

El pufnește în râs.

— Sunt mai mari decât ultima oară când i-am văzut.

Îl îmbrâncesc.

— Vrei să mă faci să plec din cameră? Pentru că serios îmi vine să vomit.

— Nu.

Expresia lui redevine solemnă.

— Nu vreau să pleci niciodată.

* * *

— Vino cu mine, weekendul ăsta, spune Josh. În afara țării.

E vineri și ne sărutăm într-o debara de serviciu, între a doua și a treia oră de curs. A fost o săptămână lungă, tensionată. Astăzi e ultima zi de detenție a lui Josh și acesta o să fie ultimul nostru weekend, înainte să fie nevoit să zboare la New York, pentru alegeri.

Cred că glumește, până când îi văd expresia.

— Josh. Nu putem să *plecăm*, pur și simplu.

— De ce nu? Eu am fost în Germania, luna trecută.

— Da, dar...

O mătură îmi cade în spinare și o împing la o parte.

— Asta e altceva.

— Singura diferență este că o să fie mai bine, pentru că vei fi și tu cu mine.

Vreau să merg. Vreau atât de tare să mă duc cu el.

Mătura cade din nou peste mine, iar Josh o aruncă în colț.

— Stai pe loc, îi spune el.

— Urăsc debaraua asta.

— Vino. Hai să mergem într-un loc în care să nu fim nevoiți să ne proptim ușile să stea deschise și să ne ascundem printre mopuri.

— Aș vrea, chiar aș vrea. Dar e prea riscant.

Fac o pauză.

— Nu-i așa?

— Nu, știi, pentru că uite cum vom face: o să luăm un tren devreme, mâine dimineață, o să ne petrecem după-amiaza și seara undeva, o să tragem la un hotel, apoi o să luăm trenul înapoi, duminică dimineață. N-o să lipsim decât o noapte.

— Și... de câte ori ai făcut asta?

El ridică din umeri.

— De vreo câteva ori, anul trecut. Numai o dată, anul ăsta.

— Și n-ai fost prins niciodată.

— Niciodată.

Josh îmi strânge mâinile.

— Nate practic se așteaptă ca noi să fim plecați toată noaptea, în weekenduri. Nu intră în panică dacă nu suntem în camerele noastre. Stratagema asta are numai două reguli: una, să ne limităm la o singură noapte de absență. Orice se poate întâmpla într-o noapte și scuzele sunt ușor de inventat. Și, doi, să le spunem despre planul nostru persoanelor cu care suntem în contact în mod obișnuit, ca să nu ne trezim că întreabă de noi în stânga și-n dreapta.

— Adică... lui Kurt.

Asta mă încurcă. Ne-ar păstra secretul, dar ar fi de asemenea dezamăgit de purtarea mea nechibzuită.

— El e singura persoană care ne-ar observa lipsa.

Îmi mușc buza de jos.

— Unde ai vrea să mergem? întreabă el. Numește un loc în care n-ai mai fost niciodată.

— Barcelona.

Mă mir cât de repede am răspuns.

Josh e mai puțin surprins.

— De ce?

— Gaudí.

— Arhitectul?

Bineînțeles că iubitul meu știe despre Antonio Gaudí, un modernist prețuit de artiștii de toate genurile.

— I-am văzut lucrările într-un *National Geographic* vechi. Arătau aproape magice. N-am mai văzut nimic asemănător vreodată, nu în viața reală. Dar poate e o prostie, poate e prea turistic...

— Nu. E perfect. O să fie prima oară și pentru mine.

Josh se oprește. Cuvintele lui au atins, accidental, adevăratul punct sensibil de sub suprafața acestei conversații. Înghite nodul din gât.

— O să fie prima oară pentru noi.

Și acum discutăm despre altceva. Ceva după care tânjim amândoi.

Gândul că Josh se întoarce în America e insuportabil. Numai pentru o săptămână – știu asta –, dar ori de câte ori îmi închipui avionul lui aterizând pe JFK, mă simt... nu doar nefericită, ci rău de-a binelea. De parcă iminenta noastră despărțire ar fi ceva mult mai grav. Îmi doresc să fiu singură cu el. Fără detenții, fără alegeri. Fără Kurt, fără Nate. Numai noi doi, împreună, în toate modurile în care două persoane care se iubesc pot fi împreună.

Sună clopoțelul. S-a sfârșit timpul nostru în debara.

— Hai s-o facem, zic eu. Hai să mergem.

* * *

Trenul nostru gonește deja prin zona de provincie, când se ivesc zorii deasupra Franței. Vagonul e aproape gol și ne-am ales două locuri cu o măsuță. Josh stă la fereastră, pentru că are nevoie de lumină să deseneze. Creioanele lui încep un nou caiet de schițe, în vreme ce eu citesc despre o catastrofală prăbușire a unui avion în Anzi. Unul dintre pantofii lui se freacă ușor de al meu. Îl ating și eu, înapoi. Întotdeauna am fost de părere că relațiile cele mai bune sunt acelea în care te simți fericit și mulțumit în tăcere la fel ca și în acțiune, dar până la Josh, n-am mai experimentat-o decât alături de Kurt.

Pleoapele mi se îngreunează, când soarele devine mai puternic. Mă sprijin de umărul lui Josh, dar îi simt mâna oprindu-se din mișcare.

— Oh. Scuze.

Mă ridic în capul oaselor, ca să poată desena mai departe.

Însă Josh își scoate hanoracul bleumarin, îl pune în poală și mă ghidează pe această pernă improvizată. Inspir adânc, delectându-mă cu mirosul lui liniștitor. Sunt norocoasă. Sunt atât de norocoasă. Îi simt brațul mișcându-se din nou, în timp ce alunec într-un somn pe jumătate. Un mic vis. O imagine a unui pat cu două trupuri, al lui încolăcit protector peste al meu. La un moment dat, mă cuprinde somnul de-adevăratelea, întrucât curând el îmi dă părul la o parte de pe față.

— Aici schimbăm, îmi șoptește.

Suntem în Figueres, Spania. Catalonia. Acesta este locul de naștere al lui Salvador Dalí, imediat cum treci granița din Franța. Mă ridic în capul oaselor, în timp ce trenul nostru se apropie de gară. Josh își ia caietul de schițe și coboară măsuța. Geme când se ridică în picioare. Membrele lui sunt amorțite și țepene.

— Ar fi trebuit să mă trezești. Ai stat în poziția aia ore în șir.

El își îmbracă hanoracul.

— Dar *tu* aveai nevoie de odihnă.

Ne luaserăm puține bagaje – câte un rucsac fiecare – și ne-am băgat cărțile în ele. Trenul se oprește, ne dăm jos și tremur în vântul neobișnuit de puternic. Răsăritul senin s-a transformat într-o dimineață mohorâtă. Cerul continuă să se întunece, în vreme ce trenul nostru de legătură zdroncănește spre Barcelona. Zona rurală a Franței era verde și cenușie, iar

cea a Spaniei e verde și aurie. Dar norii amenințători îi răpesc căldura.

— Presupun că nu ți-ai luat o umbrelă, nu? întreb eu.

— Nici măcar nu am o umbrelă.

— Ah, corect. Am uitat că pielea ta e impermeabilă.

Josh râde, amuzat.

— Mi-ești dragă.

Zâmbesc, cu ochii în poală. O lună întreagă de sărutări și strângeri în brațe și încă îmi mai poate stârni reacția asta. Cui îi pasă dacă o să plouă?

* * *

Două ore mai târziu, ieșim din gara Barcelona Sants. Peisajul care ne întâmpină e urban și oarecum... murdar. Trecem pe lângă un grup de skateri și pocnetului unei plăci lovind cimentul îi răspunde ecoul unui trosnet mult mai puternic din cer. Izbucnește o ploaie torențială. Skaterii țâșnesc pe partea cealaltă a străzii și – din instinct – alergăm după ei, până în cea mai apropiată cafenea.

— Oh, slavă Domnului!

Josh se înmoaie la vederea gustărilor.

— S-a potrivit bine.

Pantofii noștri uzi scârțâie pe dalele podelei portocalii. În spatele tejghelei de sticlă, niște baghete subțiri sunt umplute cu carne de porc condimentată, brânze untoase și felii groase de cartofi. Comand trei feluri diferite de *bocadillos* – *chorizo, un jamón serrano y queso manchego, y una tortilla de patatas*[11] – și

[11] sandvișuri – (cu) cârnați, șuncă afumată și brânză de oaie, și o tortilla cu cartofi (lb. span.).

dăm iama în ele la o masă înaltă cu vedere spre maşinile blocate în trafic.

Josh îşi rupe o bucată enormă din sandvişul chorizo.

— Ştii ce-i grozav? N-am apucat niciodată s-o discutăm, dar împărtăşim aceeaşi filozofie când vine vorba de mâncare.

— Varietate?

— Şi cantitate.

Îndreaptă un deget acuzator spre mine:

— Deci, hei, vorbeşti spaniola.

— Spaniola, sí. Catalán, no.

Catalana este limba nativă a Barcelonei, deşi aici sunt vorbite amândouă.

— Să-mi fi luat ore de franceză ar fi însemnat să trişez.

— Şi alte limbi de care ar trebui să ştiu?

— Numai mandarina. Ah, şi un pic de rusă.

Josh înlemneşte, la jumătatea muşcăturii.

Zâmbesc.

— Glumesc.

— Poate că asta ai putea să faci, într-o bună zi. Ai putea fi interpret.

Strâmb din nas.

— Maestru în sandvişuri? Skateră profesionistă? Conductor de tren?

Râd:

— Mai încearcă.

Prânzul nostru spontan e delicios, pentru că porcul spaniol este de necrezut. E ca peştele în Japonia sau vita în Argentina. Sau ca *orice* în Franţa. Deşi, recunosc, sunt părtinitoare. Studiez harta pe care ne-a desenat-o Kurt, cu o seară în urmă. }i trecuse

dezamăgirea în ce mă privește când își dăduse seama că îi oferisem pretextul perfect să facă pe cartograful.

— Ar trebui să luăm un taxi până la Pedrera? întreb.

E primul punct de referință marcat de Kurt.

— Sau ar trebui să ne luăm o cameră la un hotel, mai întâi?

Josh îmi dă la o parte o șuviță udă de păr.

— Asta-mi aduce aminte de iunie trecut.

Îmi ridic ochii și-l descopăr cufundat în amintiri. Își înfășoară șuvița pe după degetul arătător pătat de tuș. O folosește ca să mă tragă încet mai aproape, într-un sărut adânc, cu gurile deschise.

Hotelul.

Cu siguranță hotelul.

capitolul şaisprezece

Hotelul la care Josh a rezervat camerele online este splendid. Are coloane mozaicate, o fântână arteziană în curtea interioară şi zeci de plante suculente atârnând din ghivece pe pereţi.

Din nefericire, e prea devreme să ne cazăm.

Tensiunea din taxi e apăsătoare. Tangibilă. Nu ştiu cât ar trebui să aşteptăm, dar n-am avut altceva de ales decât să vizităm întâi oraşul.

Maşina împroaşcă apa gonind spre inima Barcelonei. Steaguri cu dungi roşii şi galbene – unele cu triunghiul albastru şi steaua independenţei, altele fără – atârnă pretutindeni la balcoanele apartamentelor, udate de furtună. Înfăţişarea oraşului e caracteristic vest-europeană, dar este, de asemenea, presărată cu arhitectură plină de culoare şi coline abrupte. Palmieri şi copaci cu frunze mari. Iederă purpurie şi flori roşii.

— E ca un San Francisco parizian, spune Josh.

Fie încearcă să schimbe subiectul de la cel evident, fie se gândeşte la prietenii lui din California. Probabil e mai bine să schimbăm subiectul.

— Apropo, ce mai fac St. Clair şi Anna? întreb.

— Bine.

Se ridică mai drept pe banchetă.

— Aproape că stau împreună, acum.

— Uau. Deja? Crezi că o să dureze?

Josh se încruntă.

— Da, bineînţeles.

Şi apoi îmi vede expresia.

— Scuze. Uneori uit că tu nu-i cunoşti direct.

Eu nu uit.

Mă privesc, se uită la mine lung, de fiecare dată când sunt în camera lui. Desenele pe toți pereții fac din prietenii lui o prezență constantă, discretă. Mi-aș dori să-i fi cunoscut mai bine. Mi-ar plăcea să știe că și eu exist, că sunt o parte din viața lui Josh, acum.

— St. Clair și Anna sunt una dintre perechile acelea în care partenerii par că au fost făcuți unul pentru celălalt, zice el. Prietenie instant, atracție instant. El a fost fascinat de ea din clipa în care s-au cunoscut. Ea era singurul lucru despre care voia vreodată să vorbească. Și acum la fel, de fapt.

— Îmi place Anna. Vreau să spun, îmi place și St. Clair – întotdeauna a fost prietenos cu mine –, dar nu-l cunosc la fel de bine. Nu că Anna și cu mine am fi petrecut vreodată timpul împreună.

Nu știu de ce trăncănesc. Poate ca, astfel, să nu mă mai simt deconectată de această parte a vieții lui.

— Dar a stat la același etaj cu mine. Și în prima săptămână de școală a pus-o la punct pe Amanda Spitterton-Watts, în numele meu.

Josh rânjește.

— I-a tras și-un pumn, de asemenea. Astă-primăvară.

— Știu. A fost ciudat, râd eu. Dar și grozav.

Amanda era Emily Middlestone a anului trecut – cea mai populară fată rea. O văzusem pe Anna trăgându-i un pumn neașteptat și mărturia mea fusese aceea care împiedicase suspendarea ei. Simțisem că i-o datoram. Și nu doar pentru că îmi ținuse partea în trecut, ci... ea știa de iubirea mea pentru Josh. Mă prinsese odată desenând, cu gândurile aiurea, tatuajul

lui. Fusesem sigură că avea să mă pârască, dar n-o făcuse. El nu-mi aruncase privirea aceea patentată, de știu-că-mă-placi.

Oricum. Eram recunoscătoare.

Taxiul nostru a oprit la Passeig de Gràcia, o piață comercială în care fiecare magazinaș este înnobilat cu o marcă scumpă. Dolce&Gabbana. Salvatore Ferragamo. Yves Saint Laurent. Dar printre toate aceste articole de lux strălucește un giuvaier adevărat: Casa Milà, respectiv La Pedrera.

Fugim sub o tendă și ne zgâim prin ploaie, dincolo de intersecție, la neobișnuita sa fațadă de piatră. În urmă cu un secol, un fabricant înstărit, pe nume Milà, l-a împuternicit pe Gaudí să proiecteze clădirea. Grandiosul edificiu e făcut în întregime din valuri și curbe. Nu există nicio linie dreaptă în construcție. A fost casa familiei Milà, apoi a mai multor chiriași, dar majoritatea locuitorilor o disprețuiau ca pe o monstruozitate – exact cum aceeași generație de parizieni priveau oripilați recent construitul Turn Eiffel.

Mă întreb cum aș fi privit-o eu, dac-aș fi trăit atunci. Mi-ar plăcea să cred că aș fi fost una dintre persoanele care ar fi înțeles că era cu totul specială. Că a fi deosebit este tocmai ceea ce face ceva – sau pe cineva – uluitor.

— Drăguț acoperiș, zice Josh. Dar Casa ta din Copac e mai frumoasă.

Îi dau un ghiont deosebitului și uluitorului meu partener, iar el mă înghiontește la fel drept răspuns. Acoperișul terasat al lui La Pedrera este faimos. E plin de ciudate hornuri burduhănoase. Unele dintre ele arată ca niște uriașe cornete de înghețată topite, altele ca niște soldați cu coifuri medievale.

Turiștii mărșăluiesc în sus și-n jos pe scările ca ale lui Escher[12], ocolind iarăși și iarăși hornurile, ciocnindu-se în umbrele. Par niște bărci în derivă pe mare.

— E ca un ocean, din vocea lui Josh răzbate admirația. Gresia vălurită, balustradele de fier.

Și balcoanele arată ca niște gheme de tentacule și ierburi de mare. Deși se poate ca și vremea să ne insufle percepția. Ochii noștri se îndreaptă spre coada celor stând sub cerul liber și așteptând să intre.

— E cam, ăăă, coadă, zic eu.

— Și cam ploaie.

I-arunc o privire și ridic din umeri, nesigură.

— Următoarea?

El rânjește ușurat.

— Nu vreau să pierd niciun minut din ziua asta.

Și eu simt la fel, gândesc eu, cu ochii la gropițele lui din obraji.

Harta lui Kurt ne face s-o luăm pe jos, străbătând o stradă, spre o a doua casă proiectată de Gaudí. Ne lipim de marginile clădirilor căutând adăpost de ploaie, dar nu mai contează. Suntem uzi leoarcă, oricum.

— E rândul tău, zice Josh. Povestește-mi despre prietenii tăi. De pildă, Sanjita. Care a fost treaba?

— Ah... deci îți amintești.

— Îmi amintesc că erai prietenă cu ea în primul nostru an de liceu. V-ați certat pentru că ea-și dorea atât de mult să fie

[12] Maurits Cornelius Escher (1898–1972) a fost un artist plastic, gravor și grafician olandez, ale cărui lucrări faimoase au ca punct de plecare obiecte imposibile și iluzii optice, cum ar fi scările ce coboară și urcă în același timp.

populară? Am întrebat-o odată pe Rashmi, dar ea a spus că sora ei refuza să vorbească despre tine.

Strângerea mea de inimă e dureroasă și neașteptată.

— Ți-ai descusut *fosta iubită* despre prietenia mea cu sora ei?

— Hei, ușurel. Nu. Nu de curând. Pe când eram încă împreună.

— Oh.

Deși sunt încă nedumerită.

Josh mă conduce sub o cruce de neon verde, intrarea adăpostită a unei *farmàcia*.

— Isla. Nu ți-aș face niciodată așa ceva. Am avut exact o singură convorbire cu ea de când a început școala. Acum vreo trei săptămâni, mi-a trimis un mesaj, întrebându-mă ce mai fac. I-am spus că eram foarte bine, pentru că mă vedeam cu tine. Ne-a urat cele bune. Ea se întâlnește cu un tip de la Brown.

Mi-aș fi dorit ca informația asta să nu-mi fi făcut atâta plăcere. Încerc să nu mă gândesc la Rashmi. Încerc să nu mă gândesc la ea cu Josh în camera mea, anul trecut. Încerc să nu mă gândesc cum probabil au făcut sex în patul meu. Și poate în dușul meu. Și poate și pe podeaua mea.

Încerc.

Josh îmi interpretează tăcerea ca pe o nevoie de explicații în plus.

— Am petrecut un timp împreună cu familia ei, într-o vară. Sanjita juca teatru și mi-am dat seama că era deprimată. De aceea am întrebat-o pe Rashmi despre voi două. Deci, ce s-a întâmplat?

N-am mai spus niciodată povestea asta cuiva. Îmi ia cam un minut să-mi adun curajul.

— Ea e singura prietenă pe care am avut-o vreodată, în afară de surorile mele. Când am ajuns la școala de aici... nici măcar nu știam *cum* să-mi fac prieteni.

Josh îmi scoate mâinile din buzunarele hainei. Mă trage mai aproape de el.

— Vreau să spun, Kurt și cu mine am fost prieteni de mai înainte să putem ști măcar ce înseamnă cuvântul ăsta. Așadar, mi s-a părut un miracol când Sanjita a vrut să-și petreacă timpul cu mine. Și ne distram. Și puteam vorbi despre băieți, și pe ea o interesa moda, și era foarte emotivă. Era antipodul lui Kurt. Prin urmare, ar fi trebuit să prevăd ce avea să se întâmple când el ni s-a alăturat, anul următor, dar n-am făcut-o. Am crezut că prietenii mei vor deveni automat prieteni între ei, prin... nu știu. Magia egoistă divină a persoanei mele.

Josh tresare.

— Îmi pare rău.

— Așa că, el a venit la Paris, iar ea s-a simțit stingherită de el. Și mi-am dat seama că voia să mă descotorosesc de el, iar Kurt mă tot întreba de ce ea nu-l putea suferi, iar eu... eram pur și simplu prinsă la mijloc.

— Ca atunci, cu Sébastian.

— Mai rău, pentru că asta a fost prima. Nu m-am așteptat.

Vocea mi se gâtuie.

— Ea... m-a pus să aleg. *A spus-o chiar așa*. Zicea de Kurt că e o piedică pentru noi.

El îmi strânge mâinile.

— Kurt nu ți-ar cere niciodată să alegi.

— Știu, zic printre lacrimi. Și de aceea l-am ales pe el.

Josh caută ceva să-mi șteargă lacrimile, dar suntem deja atât de uzi, încât n-are niciun rost. Râdem și încercăm să le ștergem cu partea interioară a mânecii hanoracului său.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, zice el. Îmi pare rău că ea te-a făcut să suferi.

Ridic din umeri cu ochii la ghete.

— Dacă te face să te simți un pic mai bine, Sanjita a fost nefericită cam un an întreg după ce voi două n-ați mai fost împreună. Chiar și după ce și-a realizat aspirațiile de a urca pe scara socială și a devenit prietenă cu Emily. Cred că încă mai regretă ce a făcut.

— Știu că regretă. Când mă uit la ea, îi văd regretele.

— Tu ai vreunul?

— Doar pe acela că am încetat să mai încerc să-mi fac noi prieteni. După ea și Sébastien? Uh!

Legăn o dată mâinile de care ne ținem.

— Dar *cineva* m-a învățat de curând că nu toată lumea e atât de critică.

Josh clatină din cap.

— Știu și eu? Pot fi foarte critic.

— Da, dar... e ca și când tu ai fi de partea cea bună a legii.

El zâmbește.

Îl împung în piept.

— Vrei să vezi o chestie mișto?

— Mă uit la ea.

— Lasă asta! râd eu. Întoarce-te.

Stăm chiar vizavi de Casa Batlló, o altă capodoperă a lui Gaudí. Fațada este acoperită cu cioburi de mozaic ceramic – acvamarin și cobalt, ruginiu și auriu – într-un model frust, ce aduce cu o piele. Și aceasta are un acoperiș spectaculos, un arc

animalier de olane metalice, șerpuit ca spinarea unui dragon uriaș. Clădirea asta îmi place chiar mai mult.

Ochii lui Josh se cască de uimire fără grai.

— Vezi turnulețul cu cruce? îi arăt eu spre acoperiș. Unii cred că ar trebui să reprezinte sulița Sfântului Gheorghe care tocmai a omorât balaurul.

— Arhitectură. Poate *ăsta* e viitorul tău.

— E mai degrabă artă decât arhitectură.

— Același lucru, zice el.

Mă gândesc la asta, dar dacă interesul meu ar fi atât de puternic, aș vrea să cercetez interiorul clădirii. Aș vrea să inspectez fiecare unghi de cât mai aproape cu putință.

— Nu, zic, în cele din urmă. Îmi place doar povestea. Și cum arată.

Josh pune un braț pe după mine.

— Fiecare artă are nevoie de cunoscătorii săi.

Mă cuibăresc fericită lângă trupul lui ud.

— Ce urmează? întreabă el, uitându-se la ceasul de pe telefonul său.

Îi arunc o privire întrebătoare.

El clatină din cap și încercăm să nu fim dezamăgiți. E încă prea devreme să ne cazăm.

Sagrada Família e următoarea. Harta ne ghidează cu ușurință până la cea mai apropiată stație de transport public. Metro-ul de aici e un metro fără accent, dar, în afară de asta, e identic cu fratele său din Paris. Când ieșim din stație, ploaia s-a domolit într-o burniță. Și atunci o vedem. Casa Batlló poate că e un dragon, dar Sagrada Família?

E un monstru.

Îmi vine să mă ascund. Îmi vine să plâng. Îmi vine să-mi salvez sufletul de iad. Gaudí a început să lucreze la această biserică la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, dar construcția nu se va fi încheiat decât cel puțin peste un deceniu. E de două ori mai înaltă decât cele mai înalte catedrale din Franța. Arată ca un castel dintr-un tărâm fantasy – nisip ud picurat printre degete, deopotrivă ascuțit și moale. Peste tot sunt reflectoare puternice, iar muncitorii meșteresc în jurul turlelor sale masive în macarale periculos de înalte.

Dăm roată întregului edificiu, cu mâna streașină la ochi, ferindu-ne de ploaie, uitându-ne spre figurile sculptate pe fiecare centimetru de fațadă. Atât de multe se întâmplă, peste tot, încât stilul ansamblului desfide clasificarea. Unele turle au în vârf grămezi de struguri în culorile curcubeului, în vreme ce partea dinspre vest e austeră și torturată, atrăgând privirile spre un Iisus emaciat, pe o cruce de fier. Femei de piatră se tânguiesc lângă o grămadă de cranii, la picioarele sale. Dar partea de est freamătă de viață – oameni și îngeri, animale și grâne – totul având în vârf un pom verde plin de porumbei albi.

— E frumoasă, zice Josh. La dracu', asta e frumoasă.

Îmi vine în minte ceva. O iau la fugă.

— Ține-ți ideea!

— Unde te duci? strigă el.

— Mă întorc imediat! Nu te mișca!

Alerg pe partea cealaltă a străzii și continui alte două cvartale, până găsesc un magazin cu de toate, la intrarea căruia sunt etalate niște umbrele. O înșfac pe prima care-mi cade în mână, o plătesc și alerg înapoi cu ceea ce este, foarte clar, o umbrelă de copii.

Josh e nedumerit și supărat.

— Nu crezi că e prea târziu pentru asta?

I-o țin deasupra capului, scotocind în rucsacul lui. Îi pun în brațe tricoul de mâine.

— Șterge-ți mâinile.

Îmi dă ascultare, apoi îi iau tricoul și-i dau caietul de schițe și condeiul.

— Trebuie s-o desenezi. Când o să mai prinzi ocazia?

— Isla, eu...

Închid fermoarul rucsacului său, fac un pas în lături și țin acoperitoarea micuță deasupra corpului său.

El se uită cum îmi șiroiește apa de ploaie pe față.

— Mulțumesc, spune calm.

Îi zâmbesc fericită. El mă sărută pe obraz, apoi se apleacă peste pagini, adăpostindu-le mai mult, scoțând capacul condeiului cu dinții. Desenează grăbit și trebuie să-l îndemn s-o ia mai încet. Nu mă deranjează ploaia. El se concentrează pe copacul cu porumbei.

— Avem probabil două ore până apune soarele, zice el, după aproape douăzeci de minute de tăcere. Cum îți e? Ți-e frig?

— Un pic, dar e ok. Mai avem un singur obiectiv notat pe hartă.

— Câștigăm vreun premiu dacă le marcăm pe toate?

— Marele premiu.

El își ridică o sprânceană, punând capacul înapoi la condei.

— Atunci ar fi bine s-o facem.

Admirăm împreună desenul lui. Îmi place chiar mai mult decât modelul din realitate. Eu nu i-am văzut decât frumusețea, nu și frica însoțitoare. Tot ce atinge Josh e frumos pentru mine.

El își pune caietul la loc, în timp ce eu caut harta noastră.

— Oh, nu!

Arunc o privire spre magazinul cu umbrele.

— Probabil mi-a căzut când alergam.

— Îți mai aduci aminte cum se numea?

Ia umbrela și o ține deasupra capului meu.

— Nu magazinul, ci cum se numea ultimul nostru obiectiv turistic?

— Da, bineînțeles.

Josh zâmbește. Îmi descheie nasturii hainei, pune degetele pe clavicula mea și îmi pescuiește pandantivul de sub rochie.

E *incredibil* de sexy.

Ține busola sub ochi.

— Atunci o să găsim Calea cea Bună.

capitolul şaptesprezece

Luăm metroul spre nord şi ieşim într-un cartier mai pustiu şi mai murdar. Nu mai iese nimeni din staţie odată cu noi şi, de asemenea, nu e niciun indicator stradal spre ultima noastră destinaţie.

— Am ajuns unde trebuie? întreb eu.

Josh se scarpină în cap.

— Cred că da. Hai să încercăm încolo.

Face semn spre o zonă care arată mai puţin golaşă. Urcăm strada în pantă, împărţind umbrela cât putem. Burniţa s-a prefăcut într-o ceaţă fină. Bălăriile cresc din crăpăturile trotuarului. Totul pare abandonat. În sfârşit, ne încercăm norocul pe o colină lungă, cu mai multe serii de trepte şi scări rulante. *Scări rulante*. N-am mai văzut niciodată unele în aer liber, aşa, făcute sandviş între imobilele rezidenţiale şi magazinele de suveniruri. Dar, în pofida acestor semne încurajatoare... strada e tot pustie.

În timp ce urcăm pe scările rulante şubrede, ceaţa se destramă, devenind din ce în ce mai răsfirată. Iar când ajungem în vârful dealului, dispare cu totul. E soare şi cer senin.

Ne lăsăm capetele pe spate şi ne minunăm la priveliştea cerească.

Mai e o colină mică, pe partea cealaltă a străzii.

— Se pare că e chiar acolo, sus, zic eu.

Cu un suflu nou de energie, Josh mă ridică de la pământ, mă aruncă pe un umăr şi o porneşte în fugă spre vârful colinei. Eu ţip şi râd. El strigă cu veselie nebună. Eu îl lovesc în spinare cu pumnii, dar nu mă lasă jos până ce nu intrăm pe porţi şi suntem în vârf. Îşi ridică braţele triumfător.

— Am câștigat!

Apoi se cocârjează ca slăbit din balamale.

— Mor.

Eu rânjesc:

— Meriți.

Josh înalță capul:

— Oh, zău?

Apoi îmi vede fața schimbată, când observ ce se află în spatele lui. Se întoarce și el să se uite. Tot corpul i se îndreaptă, de uimire.

Nu suntem doar în vârful ultimului deal. Suntem în vârful Barcelonei.

* * *

Jungla orașului se întinde spre toate cele patru zări, în dreptunghiuri precise, cafenii, cenușii, galbene și roșii. Deasupra tuturor sunt turlele și macaralele de la Sagrada Família, dar imediat sub picioarele noastre pornește o cărare aparent nesfârșită, șerpuind în jos printr-un peisaj de verdeață mediteraneană.

Parcul Güell.

În depărtare, putem vedea turnulețele și sculpturile pe care Gaudí le-a proiectat pentru acest parc – și mulțimile de oameni din jurul lor –, dar aici, sus, totul e doar pădure și pace. Aerul e atât de proaspăt și de curat încât plămânii mei sunt *surprinși*. Pentru prima oară, după atâtea luni, lumea e liniștită, încă de dinainte de Paris, dinainte de New York... de fapt, nici nu-mi mai pot aminti ultima dată când am simțit un asemenea calm copleșitor.

— Probabil am venit pe drumul din spate, spun eu.

— Ar trebui să pierdem harta mai des.

Ne plimbăm pe cărarea principală în tăcere, ținându-ne strâns de mână. Sunt fermecată. Trec mai multe minute până vedem pe cineva. E un tânăr vânzător, cu o pătură așternută pe pământ, care încearcă să vândă cercei cu pene la două femei japoneze. Josh arată spre o potecă laterală îngustă, printre copaci. O luăm pe acolo.

Îmi storc apa din păr, în timp ce mergem, iar el își scutură părul dând repede cu mâna pe cap. Picăturile sar în toate părțile.

— Hei, ai grijă, spun eu. Uită-te unde stropești.

Josh întoarce capul în direcția mea și scutură mai tare.

— Ce copil ești...

— Mă iubești.

Zâmbesc.

— Da.

Aerul miroase a munți și a brazi. Sunt atât de mulți copaci aici. Chiparoși, măslini, palmieri și arbori ciudați, cu fructe roșii, pline.

Josh întinde o mână și mă oprește.

Și atunci aud și eu. În dosul tufelor acoperitoare, o pereche face sex. Gura mi se deschide, încântată de surpriză. Josh râde în tăcere. Mergem mai departe, ca să nu-i deranjăm. Se prea poate să fie de vârsta noastră. Majoritatea adolescenților europeni nu au mașini și adesea locuiesc cu părinții până la sfârșitul colegiului. Parcurile sunt cumva celebre pentru îndeletnicirile amoroase.

Josh îmi face semn spre un luminiș ferit, mai departe de potecă. Dintr-odată e neliniștit.

Dar și eu mă pregăteam să-i arăt locul acela.

N-a luat mult până când gândul la cealaltă pereche să se transfere asupra noastră. Ne strecurăm prin frunziș. Mă ridic pe vârfuri, buzele ni se întâlnesc și trupurile noastre se lasă pe pământ. Inimile noastre bat nebunește, una lângă alta. El îmi descheie nasturii hainei, iar mâinile lui sunt pe spatele meu și pe sub rochie. Îmi doresc să nu fi purtat ciorapi. Dar la fel de rapid cum încep săruturile noastre, el se dă înapoi, gâfâind.

— Lasă. Nu pot face asta. Dacă e să mergem mai departe, problema cu opritul va fi un chin prea mare. Deja este.

— Îmi pare rău.

Întind mâna să-l mângâi, dar el se rostogolește, ferindu-se.

— Nu, e în regulă. Doar... dă-mi un minut.

Cealaltă pereche apare printre frunze, pe poteca din apropiere. Ne simt prezența și chicotesc, exact motivul pentru care noi așteptăm până vom fi în camera noastră de hotel. Îmi întind haina peste o creangă groasă, să se usuce. Îmi deschei ghetele și-mi dau jos ciorapii uzi.

Josh își duce mâinile la ochi.

— Mă ucizi.

Îi zâmbesc, în timp ce-mi storc poalele rochiei.

El geme.

— Nu e drept. Fetele sunt atât de rele.

Izbucnesc în râs.

— Dă-mi hanoracul! O să-l pun la uscat.

Docil, și-l scoate.Tricoul i se ridică odată cu el și ochii mi se fixează pe partea cea mai de jos a abdomenului său, până ce își îndreaptă tricoul. Iubitul meu nu-și dă seama că și el mă ucide, de asemenea. Îi atârn hanoracul și mă întind pe pământ, lângă el. Ne uităm la cer. Capul lui se sprijină de rucsac, iar capul meu

se sprijină de pieptul lui. Vântul foșnește, răscolind mireasma de brazi în jurul taberei noastre temporare.

— Ochii tăi mă duc cu gândul la pini, spune Josh.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fi fost de un verde mai intens. Sunt atât de terni.

— Nu spune asta.

Mă sărută în creștetul capului.

— Ți-am povestit vreodată de cabană?

— Nțț.

Îi ascult bătăile inimii.

— Era o cabană în nordul statului, pe care ai mei obișnuiau s-o închirieze, toamna – pereți nefasonați, șemineuri de piatră, paturi cu cuverturi din petice. Făcute de mână. Și când ne aflam acolo, tata uita să-și facă griji de politică, iar mama uita să fie îngrijorată pentru tata. Și făceam drumeții, și culegeam mere dintr-o livadă abandonată. Erau atât de multe încât le aruncam în pârâu, doar ca să le urmărim cum plutesc la vale. Iar seara jucam diverse jocuri...

— Ce jocuri?

— Preferatul meu era Pictionary[13].

Mă cuibăresc mai aproape de el.

— Bineînțeles.

— Preferatul mamei era Indiciul[14], iar al tatei era Risc[15]. Iar părinții mei găteau cine nepretențioase, de pildă friptură înăbușită cu piure de cartofi și mere coapte...

---

[13] Joc pe echipe, în care jucătorii trebuie să ghicească un cuvânt anume din desenele coechipierilor.

[14] Joc detectivistic, în care, cu ajutorul cărților de joc, participanții se străduiesc să rezolve mistere de genul: cine a făcut-o? cu ce armă? și unde?

[15] Joc de strategie militară, în care toți participanții se luptă (cu armate compuse din infanterie, cavalerie și artilerie) pentru cucerirea globului.

— Din livadă?

— Da. Și, în timp ce ei găteau, eu stăteam pe covorul din fața șemineului, cu uriașe rezerve de hârtie, și desenam. Și... când îmi ridicam ochii, părinții mei erau în bucătărie, cu o fereastră perfect rotundă în spatele lor. Și tot ce puteam zări afară pe fereastra aceea – din poziția mea de pe podea – erau pinii. Așadar, îmi plac pinii, sfârșește el. Mult.

Îmi închid palma în jurul degetului său mare și îl strâng.

— Dar tu? Unde ai fost cea mai fericită?

Trebuie să mă gândesc puțin.

— Păi, a fost într-o excursie la Disney...

— Ai avut urechi de elan? Te rog, spune-mi că ai avut urechi dintr-alea de elan, cu numele tău cusut pe căptușeală.

Îi dau un ghiont.

— Nu.

— O să te desenez cu niște urechi de elan oricum. Continuă.

Îl înghiontesc mai tare.

— Gen avea zece ani, eu șapte, iar Hattie patru. Gen era adorabilă. Avea buclele alea perfect spiralate, știi? În plus, ea era totdeauna responsabilă cu toate. Iar Hattie era... Hattie. Prin urmare, ele primeau mereu întreaga atenție, ca întotdeauna, dar atunci părinții mei m-au surprins cu acel mic dejun de Prințesă Disney. Numai pentru mine. Și acolo erau și Belle, Albă-ca-Zăpada și Cenușăreasa, iar Jasmine mi-a spus că rochia mea era frumoasă, și că eu eram frumoasă, și a fost grozav. Părinții mei... *au știut*. Au știut că eu eram cea care avea nevoie de așa ceva.

— Asta, zice Josh, e noua mea poveste preferată.

— Bineînțeles, toată treaba ar fi trebuit să rămână un secret. Dar în secunda în care mi-am văzut surorile, am început:

“Prinţesa Jasmine crede că sunt mai frumoasă decât voi!” Ceea ce nici măcar nu era adevărat, dar *părea* adevărat. Mamei îi venea să mă omoare, iar Hatttie a făcut una din scenele ei masive de pandalii care au ţinut tot restul excursiei, dar a meritat. Cea mai bună zi din viaţa mea!

— Tu *eşti* mai frumoasă decât surorile tale. Eşti mult mai frumoasă decât surorile tale.

— Asta e... cel mai romantic lucru pe care mi l-ai spus până acum.

El râde din nou.

— E adevărat.

O pasăre nevăzută scoate un tril şi o altă pasăre nevăzută îi răspunde chemării.

— Ştii, spun eu, nici măcar nu-mi amintesc ultima oară când am fost într-un loc unde să nu aud deloc traficul.

— Ah, eşti o fată a naturii în inima ta. Numai că n-ai avut niciodată prilejul s-o arăţi.

— Şi tu eşti un băiat al naturii?

— Categoric. Vezi, dacă vii cu mine în New England, o să învăţăm cum să facem toate lucrurile astea în aer liber despre care ai citit în cărţile tale. Să explorăm, să mergem cu cortul, să ne căţărăm pe stânci, să facem rafting, să ne uităm la stele, să aprindem focuri...

— Să aprindem focuri? zâmbesc eu.

— Întocmai. Focuri. Plural.

Soarele pătrunde pe sub linia copacilor şi, deodată, Josh e luminat din spate de o uluitoare rază aurie. Arată perfect chiar şi atunci când e ud, asudat şi murdar. Mă târăsc mai sus, până ajung la buzele lui. Ne sărutăm, pătimaş, până când nu mai pot rezista.

— Hai să mergem, spun eu.

Vocea îmi sună răgușit.

Josh încremenește.

În clipa următoare, se repede după hanoracul și rucsacul lui, împiedicându-se în propriile picioare, din grabă. Îmi adun lucrurile, el mă ia de mână și sprintăm pe poteca îngustă. Râdem, de-a dreptul năuci de fericire. Alergăm la vale, tot mai jos, și cu cât înaintăm, cu atât parcul devine mai aglomerat. Străbatem în goană o zonă care arată ca o peșteră – perfectă pentru sărutat, completată cu un chitarist spaniol tipic –, dar sărutatul nu mai e de ajuns. Trecem de sculpturile lui Gaudí, de clădirile lui Gaudí, de faimoasa fântână șopârlă a lui Gaudí, dar abia ne smulg o privire, în timp ce vâjâim pe lângă ele. Nu avem ochi decât unul pentru celălalt.

Luăm primul taxi de la ieșirea din parc. Gâfâim, cu răsuflarea tăiată. Josh îi dă șoferului adresa hotelului nostru, după care limbile, membrele și mâinile noastre se ating, se caută, se pipăie, în vreme ce străzile Barcelonei se derulează în viteză pe la geamurile noastre. Îi plătim nefericitului nostru taximetrist mult prea mult, mai degrabă din vinovăție, și coborâm.

Josh mă sărută pe gât, în timp ce ne cazăm. Tot ce ne înconjoară e ca într-o ceață. Funcționarii, scările, holul. Trântim ușa camerei în urma noastră și ne aruncăm rucsacurile pe podea. Avem toată noaptea, dar nu mai putem aștepta niciun minut.

Ne sărutăm sălbatic. Imperativ. Îmi scot haina, în timp ce Josh se luptă să iasă din hanorac. Îi dau jos tricoul și ne prăbușim pe pat. Pieptul lui bate cu putere lipit de al meu. Mă rostogolesc, mă urc peste el și descopăr că e la fel de pregătit ca

și mine. Îmi ridică rochia pe coapse în sus și apoi peste cap. Mă dau înapoi, fără suflare.

— Ai?

— Rucsac.

Mă aplec pe spate, întinzându-mă după rucsacul lui de pe podea. Îl ajung cu mâna și-l smulg spre mine. Le găsesc în buzunarul din față. Înșfac unul, iar el mă ajută să mă ridic înapoi în pat. Se uită fără fereală la lenjeria mea de corp roz pal. Josh mă mai văzuse, dar niciodată totul deodată.

Îmi deschei sutienul. El mi-l dă jos.

Îmi sărută sânii, burta, linia de deasupra chiloților. Și apoi linia de mai jos, când ultimul meu obiect vestimentar alunecă de pe mine. Îi deschid cureaua, îi deschei fermoarul jeanșilor și-i trag în jos, odată cu boxerii. Respirația lui e scurtă. Gâfâită. Mă las peste el. Scoatem mici exclamații. Brațele noastre se încolăcesc unul în jurul celuilalt și ne mișcăm împreună, privindu-ne reciproc, cercetându-ne unul pe celălalt cu ochii. *Așa e OK? Dar așa? Și așa?*

Intensitatea crește. Mai repede.

Îl vreau mai aproape. Îl vreau mai adânc. Îl vreau, îl vreau, îl vreau. Ochii lui sunt închiși, se închid și ai mei și terminăm la fel cum am început. Împreună.

capitolul optsprezece

Stomacul lui Josh ghiorăie sub urechea mea. În cameră e întuneric. Mă descolăcesc de pe corpul lui și mă aplec spre ceasul digital al hotelului. E aproape două dimineața. Josh mă simte mișcându-mă.

— *Tapas*, mormăie el. Nu ne-am luat *tapas*.

— Cred că am ratat cina.

— N-are nimic.

Mă strânge la pieptul lui.

— Prea obosit să mă scol, oricum.

— Va trebui să ne întoarcem.

— *Tapas* și *cerveza*. Și apoi o să facem dragoste pe altarul de la Sagrada Família.

Mă desprind de el, mă trage înapoi, mă desprind.

— Vin imediat, spun eu... la baie.

După ce fac pipi, mă întorc să-mi caut periuța și pasta de dinți. El intră după mine și ne spălăm pe dinți. Nu ne putem opri din zâmbit unul la altul. Nu-mi vine să cred că adulții ajung să facă asta în fiecare zi. Și nu mă refer doar la sex, deși e minunat, dar la lucruri ca *acesta*. Să ne spălăm pe dinți în aceeași chiuvetă. Oare adulții își dau seama cât de norocoși sunt? Sau uită că aceste momente mărunte sunt, de fapt, mici miracole? Eu nu vreau să uit vreodată.

Ne suim iarăși în pat și adormiți, fericiți și mirosind proaspăt a mentă, facem dragoste. El are grijă să se asigure că eu sunt prima mulțumită, înainte de a se prăbuși peste mine. Lumina lunii strălucește în fereastră și, cu un deget, trasez conturul tatuajului său.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre ăsta, zic eu.

— N-ai întrebat niciodată.

— Îl *ador*.

N-aș fi vrut ca declarația asta să-mi iasă pe gură atât de exuberant. Josh râde, dar e râsul obosit de ușurare.

— Slavă Domnului!

— Spune-mi povestea.

Se așază într-o poziție mai confortabilă, ținându-mă cu grijă cuibărită lângă corpul lui.

— Când aveam șaisprezece ani, St. Clair l-a convins pe un artist din Pigalle că aveam optsprezece. Numai că *nu prea* l-a convins. Dar era atât de stăruitor și de elocvent, că individul s-a dat bătut. Era categoric ilegal.

Eu râd, iar el continuă:

— St. Clair poate convinge pe oricine să facă orice. E, cum ar veni, muiat în carismă. E atât de nedrept, pentru noi, ceilalți.

— Ei, spun eu, e ok.

Josh face o pauză. Apoi sesizez un zâmbet în glasul lui.

— Probabil asta trebuie să fi simțit și tu, când ți-am spus că ești mai atrăgătoare decât surorile tale.

Râd mai tare, de data asta.

— Presupun că da.

— Mă rog, eram doar noi doi și eu am fost singurul care mi-am făcut un tatuaj. A fost la câteva zile după ziua mea...

— Ca acum!

— Ca acum. Mă hotărâsem ca, de ziua mea, să-mi fac un tatuaj, așa că îl desenasem pe ăsta dintr-un motiv incredibil de inspirat... fiindcă părea mișto la vremea aceea.

— *Este* mișto.

— Mă socotesc uluitor de norocos că încă îmi mai place.

— Ei, haide. Ai gust. Nu ți-ai pune niciodată ceva jalnic pe corp.

Fac o pauză, fiindcă îmi răsare în minte un gând nou.

— Mai vrei și alte tatuaje?

— Nu știu. Poate într-o zi o să-mi fac un trandafir mare de grădină pe celălalt braț.

— Ha-ha.

— Aș vrea.

Și pare necăjit că nu-l cred.

— Vreau mai multe nopți din acestea cu tine, Isla. Vreau ca *toate* nopțile mele să fie cu tine.

Când soarele năvălește înăuntru pe fereastră, e cea mai fericită dimineață din viața mea. Ne-am schimbat pozițiile, mai devreme, dar picioarele noastre au rămas împletite.

Mă uit lung la adorabilul lui păr, ciufulit de somn, și la șira spinării minunată. Îi ating pielea de pe spate cu vârful unui deget. El se răsucește spre mine. Îmi zâmbește languros. Cu satisfacție. Eu mă lipesc de el, pentru un sărut.

— Mm, zice. E prea devreme dacă facem asta din nou weekendul viitor? Elveția. Hai să mergem în Elveția.

— O să fii la New York, weekendul viitor.

Zâmbetul i se șterge.

— Următorul după următorul, spun eu.

— S-a făcut.

Îmi dă părul la o parte de pe umăr, dezgolindu-l.

— Deci. Spune-mi. Cine e cel mai bun tovarăș de pat? Eu sau Kurt?

— Kurt, evident.

— Știam eu.

Mă sărută pe nas și sare jos din pat.

— Mă întorc imediat.

— Îmi dai și mie telefonul meu? Vreau să mai verific o dată ora noastră de plecare.

Josh îl scoate din geanta mea, mi-l aruncă și se duce la baie. Ușa se închide. Eu schimb volumul telefonului de la mut la activ. Ecranul se luminează. Îmi stă inima.

— Nu, șoptesc.

Douăzeci și nouă de mesaje. Kurt. Nate. Hattie. Școala. Părinții.

— Josh? Josh!

Ușa băii se deschide brusc.

— Ce s-a întâmplat? Ești ok?

Și apoi vede cum țin telefonul. I se scurge tot sângele din obraji.

— Nu, șoptește el.

Încep să plâng. El își desface brusc rucsacul, își scoate telefonul și înjură, văzându-i ecranul.

— Kurt. Nate. Mama, cam de vreo sută de ori. *Tata*.

Acum plâng cu suspine.

El se plimbă în sus și-n jos prin cameră. Își trece ambele mâini prin păr.

— E ok. O să fie bine. Am mai intrat în încurcături și înainte. O să fie bine.

— Cum o să fie bine? Asta o să mi se treacă la dosar!

Tot viitorul meu la colegiu se destramă. Simt că leșin. Mi se răscolește stomacul, amenințând să dea pe afară.

— Nu. O să-mi iau eu toată răspunderea pentru asta. Tu n-o să ai necazuri.

— Cum n-o să am necazuri? Doar sunt la fel de aici cum ești și tu. În *Spania*.

Derulez mesajele, încercând să le ordonez cronologic, dar nu mă pot concentra.

Ascult mesajul lui Kurt pe căsuța vocală, iar el e complet panicat.

Hattie întreba peste tot de tine, iar Nate a auzit-o, apoi au observat că și Josh lipsea, și atunci au venit la mine și a trebuit să le spun unde erați. Îmi pare rău, Isla. A trebuit să le spun.

Sunt o idioată.

Sunt *atât* de idioată.

Cum am putut uita de Hattie? Ea e persoana pe care pot oricând conta că o să spună sau o să facă exact ce nu trebuie. Negreșit ea e în spatele trebii ăsteia. Și negreșit Kurt a fost cel care n-a putut să-ți țină gura.

Josh se lasă pe pat, lângă mine. Pune ambele mâini pe obrajii mei și își lipește fruntea de a mea.

— Respiră, zice el. Respiră. Respiră.

— Nu vreau să respir!

— E ok, spune. O să sun la școală. Tu sună-i pe ai tăi.

* * *

Toată lumea e furioasă pe mine. Maman țipă atât de tare, încât sunt silită să țin telefonul departe de ureche. Josh primește un sac de reproșuri de la Nate, după care eu îl oblig să-și sune mama. Ea nu răspunde, așa că îi lasă un mesaj. Refuză să-l sune pe tatăl lui, dar eu insist, și atunci îl sună, în schimb, pe bodyguardul tatălui său.

După aceea, mă obligă el pe mine să le trimit un mesaj lui Kurt și lui Hattie.

Ei nu sunt furioși – vor doar să știe că suntem bine –, dar eu nu mă simt generoasă față de ei. Le spun că suntem bine, ne întoarcem, punct.

Călătoria cu trenul spre Paris e exact opusul celei pe care am făcut-o spre Barcelona. Cerul e senin, dar vagonul nostru e întunecat. Ne ținem de mâini, nu ne dăm drumul, dar strânsoarea noastră disperată tot așa se simte. Ca o strânsoare disperată. De parcă am încerca să ne agățăm de ceva care ne scapă. Niciunul dintre noi nu vorbește despre ceea ce ne temem că o să se întâmple. Eu plâng și Josh mă ia în brațe. A fost egoism să mă gândesc întâi la problemele mele. Ceea ce-l așteaptă pe el e mult, mult mai rău.

Spaima și suferința noastră cresc. Suntem aproape înapoi, în cămin, când Josh nu mai suportă. Mă trage în grădina privată a cuiva. Acolo, o pereche de studenți francezi stau în șezlonguri, fumând țigări aromate și profitând de ultimele raze calde ale anului. Nici măcar nu clipesc o dată spre noi.

— Vreau să știi că te iubesc, spune Josh. Și vreau să fiu cu tine. Orice s-ar întâmpla.

Ochii mi se umplu iar de lacrimi.

— Nu spune asta.

— Orice s-ar putea întâmpla.

— Nu spune asta!

Carapacea lui crapă.

— Te *iubesc*. Tu mă mai iubești?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

Schimbarea din purtarea lui Josh e înfricoșătoare. S-ar zice că s-ar putea nărui în orice clipă.

— Bineînțeles că te iubesc. Asta n-a schimbat nimic.

— Dar a fost vina mea. Ideea asta cu weekendul a fost a mea.

Respiră prea rapid, iar ochii nu i se fixează. Are un atac de panică.

— Hei. Hei.

Îmi încolăcesc brațele în jurul lui și îmi lipesc capul de pieptul lui.

— Am vrut să plec. A fost și hotărârea mea.

Însă el nu poate decât să se țină de mine. Degetele lui îmi strâng umerii atât de tare încât e dureros.

— Te iubesc, spun, calmă. *Întotdeauna* te-am iubit.

Bătăile inimii i se domolesc. Apoi, din nou:

— Cum adică? Întotdeauna?

Mă dau înapoi ca să-i întâlnesc privirea. I-o susțin, fermă.

— Adică nu trebuie să-ți faci niciodată griji că te-aș părăsi, pentru că sunt îndrăgostită de tine încă din primul nostru an de liceu.

Mărturisirea mea îl lasă perplex.

— Nu spun prostii, insist eu. Te-am văzut într-o zi și am știut, pur și simplu.

Josh se holbează la mine. Se uită *în* mine. Și apoi mă sărută cu mai multă pasiune decât oricând. Asta ne dă tăria să ne înfruntăm viitorul. Ne dă tăria să ne întoarcem la căminul nostru. Și ne dă tăria să batem la ușa lui Nate.

Din nefericire, nu o deschide Nate.

Ci doamna Wasserstein.

capitolul nouăsprezece

— Trebuia să prind un avion, iar eu *încă* te mai caut pe aici. Extraordinar.

Doamna Wasserstein își aruncă mâinile în sus, mânioasă. Nate stă în spatele ei, încordat, ca un prizonier în propriul apartament.

Josh e șocat.

— Îți dai seama ce inconvenient este ăsta? continuă ea. Să fii chemat peste ocean cu *o săptămână* înainte de alegeri? Îți pasă, măcar?

Doamna Wasserstein e mignonă, mult mai scundă decât îmi închipuisem, deși niciodată n-ai stărui în gândul ăsta. Prezența ei e uriașă. Arată la fel de puternică precum o face și în fața aparatului de fotografiat, iar – în momentul ăsta – cu mult mai înfricoșătoare. Mă fixează cu ochi de culoarea alunei, surprinzători de familiari:

— Și tu trebuie să fii Isla.

Numele meu sună la fel de neavenit precum mă simt eu. Las ochii în podea.

— Bună ziua.

Josh stă parțial în fața mea, acoperindu-mă.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, mamă.

— O să-ți pară.

Nate intervine.

— Eu mă bucur că v-ați întors teferi. Isla...

— Avem stabilită o întrevedere, mâine-dimineață, la prima oră, cu directoarea școlii, spune doamna Wasserstein.

Mi se pune un nod în gât.

— Cu noi toți?

— Nu, se încruntă ea. *Fiul* meu și cu mine.

Fața îmi ia foc, rușinată de-a fi fost pusă la locul meu.

— Isla, zice Nate, întrevederea ta este marți. De ce nu...

— Vă mulțumesc pentru ajutor, îi spune doamna Wasserstein lui. Înțeleg că fiul meu v-a făcut slujba dificilă. Îmi pare rău că v-am creat astfel de neplăceri.

Am sentimentul că *ea* îi face lui slujba dificilă, dar Nate doar își trece mâna peste capul ras.

— Cu asta mă ocup. Și e ok, e un copil bun.

În mod clar nu-l crede. Poate l-ar crede, dacă i-ar cunoaște pe Mike și Dave. Dă brusc din cap către el, apoi se întoarce la Josh:

— Plecăm.

El face ochii mari.

— Unde mergem?

— În camera ta. Avem multe de discutat, tinere.

Ține ușa deschisă și dă din nou din cap, luându-și la revedere de la mine.

— Isla.

Cutia toracică îmi strânge inima prefăcând-o într-o minusculă și dureroasă piatră. În timp ce e condus afară, Josh mă strânge de mână cu aceeași forță de nesuportat. Mâinile noastre se desprind numai când nu se mai pot ajunge. Un ultim schimb de priviri chinuite și... a plecat. Sunt înțepenită în tăcere. Nate oftează.

— Suntem într-un mare necaz, nu-i așa? reușesc eu să articulez, în cele din urmă.

— O să fiți bine.

— Și Josh?

Nate îmi aruncă o privire tristă.

Un alt gând oribil îmi trece prin minte.

— Vin și părinții *mei*? De aceea întrevederea mea e abia marți?

— Nu. Întrevederea ta e marți, pentru că mâine e sărbătoare. Mai știi?

Mâine e întâi noiembrie. Ziua Tuturor Sfinților. E sărbătoare națională în Franța, ceea ce înseamnă că... directoarea școlii vine în ziua ei liberă ca să discute cu Josh.

* * *

Se înțelege că Josh și cu mine n-o să ne mai vedem până după întrevederea lui. Dar asta nu mă oprește să-mi verific mesajele pe telefon la fiecare șaizeci de secunde.

O urăsc pe sora mea. O urăsc.

Dacă n-ar fi fost Hattie, eu aș fi fost în camera lui Josh, în clipa asta – nu și mama lui – și ne-am fi făcut planuri pentru rendez vous-ul din Elveția. Telefonul meu semnalizează. Mă reped la el, dar mesajul e de la Kurt:

Mersul trenurilor zice c-ar fi trebuit să sosiți acum 3 ore.

Îi răspund:

Am sosit.

Ești bine?

NU.

Un minut mai târziu, bate la ușa mea.

— De ce n-o deschizi larg, cum faci întotdeauna? strig eu.

Kurt o deschide.

— Pari furioasă.

— Sunt.

— Ești supărată pe mine?

— Da.

El înfige un manual sub ușa mea.

— Am fost nevoit, Isla. M-au întrebat.

— Ce voia Hattie, mă rog?

— Voia să împrumute uscătorul tău de păr.

— Uscătorul meu de păr?

— Da. Ăăă... difuzorul? Așa se cheamă chestia aia ce-o pui în vârf? Voia să-și onduleze părul.

— Și nu putea împrumuta unul de la cineva din căminul ei cretin?

I se zbate ochiul stâng.

— Nu știu.

Un difuzor de păr. Nu pot să cred că toată încurcătura asta a fost provocată de un nenorocit de *difuzor de păr*. Un pirat și un diavol trec prin fața ușii mele deschise, îndreptându-se spre holul mare de la intrare pentru petrecerea anuală de Halloween de la Résidence Lambert. Mi se pare de neimaginat că ar avea cineva chef de sărbătorire.

— De ce – măcar o dată în viața ta – n-ai putut pur și simplu să minți? Asta era tot ce trebuia să faci.

Kurt își pune gluga hanoracului pe cap.

— Mi-au pus o întrebare. Eu le-am dat răspunsul.

— Da, ei bine? Mulțumită ție, iubitul meu e pe cale să fie dat afară din școală.

— Nu-i vina mea. Nu eu am făcut asta. El a făcut-o.

Nu mă interesează că spune adevărul. Nu mă interesează că a fost vina noastră. Tot nu s-ar fi întâmplat, dacă el și-ar fi putut ține gura. Se presupunea că e cel mai bun prieten al meu. Smulg manualul și țin ușa deschisă mai larg.

— Pleacă de aici.

Își flutură brațele, supărat.

— Isla.

Închid ochii.

— Nu pot să vorbesc cu tine în clipa asta. Pleacă.

E încă aici. Simt cum își mișcă mâinile. Strâng mai tare din ochi, atât de tare că mă doare, până când îl simt trecând pe lângă mine. Ușa dinspre casa scărilor se deschide cu un *zbang*.

— Buu! face la mine o voce masculină.

Deschid brusc ochii. Cineva cu o mască de *Scream* e la doi centimetri de fața mea. Izbucnesc râsete pe hol, în timp ce trântesc ușa în nasul ticălosului. Mă prăbușesc pe pat. Plâng din nou. Poate că doamna Wasserstein e aici ca să-l ajute pe Josh să nu fie dat afară. E o femeie puternică. Pariez că și directoarei îi e frică de ea.

Mie mi-e frică de ea.

Probabil dă vina pe mine pentru toată povestea. Voiam să le fac o impresie bună părinților lui Josh. Nu știam dacă m-ar fi plăcut – dacă ar fi crezut că eram îndeajuns de bună pentru fiul lor –, dar acum nu mai am nicio șansă. Nici măcar nu știu dacă au fost conștienți de existența mea, până ieri.

Josh încă n-a trimis niciun mesaj. Mă tem că mama lui i-ar putea supraveghea telefonul, așa că îi mai trimit doar un singur mesaj. Unul scurt și necompromițător:

Te iubesc.

Câteva minute mai târziu, se aude o rafală de bătăi în ușa mea. Sar din pat și deschid larg ușa. Dar e Hattie. De cum dau cu ochii de ea, văd roșu în fața ochilor de furie. Poartă o cămașă havaiană lălâie, încheiată greșit la nasturi. Părul îi stă țepos, în toate direcțiile. Are cearcăne negre la ochi, vânătăi false și o mustață subțire, desenată cu dermatograful.

— Ce ar trebui să fii? o întreb eu, cât mai calm cu putință.

Ceea ce nu e deloc calm.

Ea ridică o bucată de carton. A fost vopsită alb și are marcate linii negre, indicând metri și centimetri.

— Sunt o fotografie de dosar[16].

— Vezi în viitor?

— *Oui*.

Stă pur și simplu acolo.

— Ce? Ce vrei, Hattie?

— Să-mi cer iertare, ce naiba.

Aștept.

Așteaptă.

— Asta a fost? întreb eu. Asta a fost cererea ta de iertare?

— Da.

— Uau. Sper că te simți mai bine acum. Pentru că eu sigur mă simt. Mă simt *cu mult mai bine*, știind că iubitul meu ar putea fi exmatriculat pentru că tu ai fost *atât* de neliniștită pentru un difuzor de păr.

Expresia ei împietrită ezită.

— N-am știut că vă băgăm în bucluc pe voi. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

— Și mie.

Trântesc ușa.

Ușa se deschide prompt. Hattie se uită la mine cu speranță, surprinsă, până își dă seama că a fost o întâmplare. Ne privim pieziș una pe alta, în timp ce trântesc din nou ușa. Mă împing în ea, tare, până ce simt *declicul* sub palmele mele.

* * *

[16] Fotografiile luate victimelor și agresorilor la poliție, la deschiderea unui dosar.

Petrecerea durează toată noaptea. Josh nu trimite niciun mesaj. Nu-mi amintesc când am adormit, dar mă trezesc brusc pe la opt dimineața. E o tăcere exagerată în tot căminul. Toată lumea e, în sfârșit, în pat. Am visat ceva despre un tren care trebuia neapărat prins, dar nu mă puteam opri din machiat. În pofida voinței mele, îmi aplicam strat după strat, urmărind cum ceasul bătea, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ora plecării.

Două bătăi la ușa mea.

Sar imediat în capul oaselor. *Asta* mă trezise. Asta e a doua oară când bate. Sunetul e greu și prevestitor de rău. Mă dau jos din pat, clătinându-mă, dar mi-e groază să deschid ușa. Îmi lipesc urechea de lemnul ei.

— Josh? șoptesc.

Niciun răspuns.

Sunt cuprinsă din nou de spaimă. El a plecat deja. Aud sunete care nu există. Deschid brusc ușa, dar e acolo – bineînțeles că e acolo – și e devastat. Alunecă spre podea. Mă reped înainte și cade în brațele mele, cu un strigăt visceral. La naiba cu regulile. La naiba cu școala asta. Închid ușa și îl conduc spre patul meu. Îi legăn corpul, în timp ce el dă cu pumnul în piciorul lui.

— E ok.

Trebuie să fiu tare. Unul dintre noi întotdeauna trebuie să fie tare.

— Totul va fi ok.

Îi prind pumnul și i-l țin în mâinile mele. Îl sărut pe creștetul capului.

— Nu e ok.

— Ați fost la întrevedere?

— Sunt exclus. În sfârșit, ea m-a dat afară.

Se învârte camera cu mine.

— Și... când va trebui să pleci?

— *Asta* e ultima mea zi. Astăzi.

Lumea se întunecă. Un vâjâit puternic se pornește în urechile mele. Încerc să-mi limpezesc vederea, să-mi calibrez distanța, dar sunt ca un aparat de fotografiat automat, care nu poate focaliza.

— Unul dintre administratori s-a dus cu mama să caute cutii de împachetat. Și o să vină înapoi și o să strângem toate lucrurile mele.

Refocalizez. Refocalizez. Refocalizez.

Josh își trage mâna de la mine ca să mă înșface cu toate cele zece degete.

— Dar o să ne revedem curând. De Ziua Recunoștinței. Mai vii acasă de Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

Dau din cap, ca un robot.

— Și după aceea e vacanța de iarnă. O să petrecem fiecare zi împreună, iar în Ajunul Anului Nou, o să ne întâlnim la Kismet, pentru un sărut. La miezul nopții. Ok? Și după aceea o să avem vacanța de primăvară, după care va fi iarăși vară. Și se va sfârși.

Înghit în sec.

— Tu ce-o să faci? Unde o să termini școala?

— Mama nu vrea să vorbească despre asta până nu se termină alegerile. Sunt supărați. Părinții mei sunt atât de supărați. Am vrut să vorbesc cu tata, aseară, apoi mama mi-a confiscat telefonul. De aceea n-am putut să te sun sau să-ți dau un mesaj. Am optsprezece ani, iar părinții mei mi-au luat telefonul.

— E ok. E ok.

Nu mă pot opri să nu spun asta.

— O să fim ok.

Se aude altă bătaie la ușă și Nate începe să vorbească fără introducere.

— Josh, am dus-o pe mama ta în camera ta, ca tu și Isla să fiți câteva minute singuri. Dar acum trebuie să urci înapoi.

Până și lui Nate îi pare rău de noi.

Minciuna mea a fost mai gravă decât mi-am dat seama. Nimic – absolut nimic – nu e ok.

capitolul douăzeci

Directoarea stă în spatele unui birou la fel de intimidant pe cât e de mare. Mahonul acestuia e lustruit și miroase a mosc și a bogăție. Două steaguri pe niște stâlpi de interior stau de o parte și de alta – unul american, celălalt francez. Un fotoliu de piele, bine căptușit, se află lângă birou, cu alte două fotolii de piele minuscule în fața lui. Eu stau într-unul dintre fotoliile minuscule.

— Notele tale au scăzut, zice directoarea.

Mă holbez la ea.

— Nu mult, recunosc, continuă ea. Dar e destulă diferență în calitatea învățăturii tale pentru ca mai mult de unul dintre profesorii tăi să-mi atragă atenția. Sunt îngrijorați. Ai idee când anume au observat schimbarea?

De fapt, nu sunt aici. Sunt încă în camera lui Josh. Ieri.

I-am împachetat viața în cutii de carton. Mama lui era furioasă pe el, furioasă pe mine, furioasă la fiecare telefon. Și a primit o mulțime de telefoane. Nu-mi doream nimic mai tare decât să fiu departe de camera aceea îngrozitoare, dar nu puteam să pierd ultimele noastre ore.

Josh a dat jos desenele de pe pereți. Le-a pus într-o cutie – unul peste altul, peste altul. Pe cele cu mine la Arènes de Lutèce le-a pus separat, într-un plic protector. Comparativ cu numărul portretelor prietenilor săi, nu erau prea multe cu mine. Nu fuseserăm împreună decât o lună.

Cum se putea să fi fost numai o lună?

— În urmă cu o lună, zice directoarea. Atunci ai încetat să acorzi învățăturii tale timpul și atenția necesare să-ți păstrezi poziția în fruntea clasei.

Spune lucrul ăsta de parcă a fi șefa de promoție e unica mea ambiție, când, în realitate, pur și simplu se întâmplase. Sunt doar douăzeci și patru de elevi în ultimul an – douăzeci și *trei* – și cu toții au prieteni cu care să-și petreacă vremea, și locuri în care să se ducă și lucruri de făcut. Eu nu avusesem niciodată ceva mai bun de făcut decât să învăț. Însă pentru o lună... avusesem ceva mai bun de făcut.

Josh a strecurat plicul în geanta lui de umăr. A mers cu el în avion.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Într-o zi, camera lui a trecut de la haotică, ticsită de artă și mâncare și viață, la goală. Ni s-au dat numai cinci minute să ne spunem la revedere. Mama lui ne-a lăsat în spațiul acela gol și eu am plâns din nou. Josh a folosit condeiul lui preferat ca să traseze cu tuș pe dosul degetelor mele: *L-O-V-E*.

Mi-a luat fața între palme.

— Te iubesc, a zis. Te iubesc. Te iubesc.

Abia de-l puteam vedea printre lacrimi.

— Te iubesc, am spus. Te iubesc. Te iubesc.

— Isla, zice directoarea, o să întâlnești mulți băieți în perioada asta a vieții tale. Nu poți să-i lași să te distragă de la a deveni femeia care ești menită să devii.

N-are dreptate. Există un singur băiat.

Și cine o să devin eu fără el?

Mă holbez la degetele mele. Literele s-au șters, dar cuvântul încă arde în carnea mea.

Lângă mașina în așteptare a mamei lui, literele erau distincte și negre. Ne-am sărutat cu disperare. Doamna Wasserstein a deschis portiera din spate și i-a strigat dinăuntru:

— Întârziem. Haide!

Mâinile lui le-au strâns pe ale mele.

— Ziua Recunoștinței.

Am dat din cap.

M-a sărutat din nou, dar, de data asta, n-a durat mult. Și apoi mi-a dat drumul la mâini de parcă l-ar fi înțepat, de parcă fizic nu le-ar mai fi *putut* ține și s-a urcat grăbit în mașină. Geamurile erau negre. Nu-l puteam vedea, dar i-am privit geamul, totuși, până când mașina a dispărut din vedere.

Directoarea își drege glasul. Privirea mea s-a îndreptat, pe nesimțite, spre fereastră.

— Pentru o lună de comportament indisciplinat, îți dau o lună de detenție, în zilele lucrătoare. Cred că o să fii de acord cu mine că e o pedeapsă dreaptă. În plus, asta îți dă destul timp să te dedici din nou învățăturii fără vreo... distracție.

— Josh nu a fost o distracție.

Directoarea mă cercetează cu atenție.

— Nu, zice ea, în cele din urmă. Probabil, *pentru tine*, acesta n-a fost cuvântul corect. Dar am îndoielile mele în ceea ce-l privește.

E o lovitură crudă. Cum îndrăznește să sugereze că eu țin mai mult la Josh decât ține el la mine? Cum ar putea ea să știe despre relația noastră?

Ies valvârtej din biroul ei și mă duc la detenție. În pofida timpului în care i-am tot dat târcoale pragului sălii, nu i l-am călcat niciodată. Dar arată ca orice altă sală de clasă. Nu mai e decât un singur elev aici, un băiat din clasa a zecea. El nu-și ridică ochii din tastatura de pe banca lui. *Professeur* Fontaine – profesoara de științele computerului cu capul în formă triunghiulară – este de serviciu la detenție.

— Alege-ți un loc, oriunde, zice ea.

Vorbește ca un scamator de pe stradă.

Mi-ar plăcea să știu unde obișnuia să stea Josh. Încerc să-i evoc imaginea. O siluetă cu umerii aduși și fruntea încruntată se materializează în colțul din spate. Își schițează viața în casete ordonate. Pășesc în umbră, dorindu-mi să cred în realitatea sa și mă așez în bancă. Fereastra din spatele nostru are vedere spre curtea școlii, dar nu mai e nimeni, orele s-au încheiat pe ziua de azi. Numai pietrele caldarâmului și porumbeii au rămas.

N-am ajuns niciodată să citesc casetele alea.

Și dacă voi fi eu cea care strică tot? Dacă n-o să mai pot intra la Dartmouth? Josh o să ajungă totuși la colegiul lui. Nu are nevoie decât de un GED[17]. Poate că el și-a ruinat anul acesta, dar eu s-ar putea să-i ruinez pe următorii noștri patru. Dacă măcar i-aș putea auzi vocea din nou. A ajuns la New York, în dimineața asta, unde mama lui i-a îngăduit să trimită un singur mesaj:

Mi-e un dor nebun de tine. Internetul de asemenea confiscat. Nu știu când vom putea vorbi. TE IUBESC.

După detenție, mă duc drept la Casa din Copac. Aerul serii e înghețat, iar haina mea nu e destul de groasă. Îmi amintesc cum Josh mi-a pus pe umeri haina lui – chiar aici, la prima noastră întâlnire – și plâng pentru a suta oară. Mă înfofolesc în pătură și ating cu mâna pictura lui murală. Îmi lipesc palma de casa cu iederă, pe jardinierele de la ferestre și cu steagul american. Apăs cu putere palma pe ea, până mă doare.

Aici, îmi spun eu. *El e aici*.

Încerc să fiu și eu acolo.

[17] Abreviere de la *General equivalency diploma* – bateria de teste care atestă cunoștințele necesare absolvirii liceului.

* * *

— Închide ăla!

Kurt dă năvală în camera mea și arată spre laptopul meu.

— Ar trebui să înveți. Ai nevoie de notă maximă la testul de fizică de mâine.

— Sondajul ăsta spune că tatăl lui Josh și Terry Robb sunt la un scor foarte strâns. E încă prea devreme ca să se știe cu siguranță cine va fi câștigător.

— Nu mai citi chestiile alea. Alegerile or să fie abia peste cinci zile.

După care se încruntă:

— Terry Robb. Oamenii n-ar trebui să aibă două prenume.

În sfârșit am depus o cerere să mi se repare ușa. Am obosit să mi se tot violeze intimitatea. Prietenia noastră este intactă, teoretic, dar o tensiune neplăcută învăluie fiecare interacțiune. Kurt e nefericit că eu sunt nefericită. Vrea ca viețile noastre să o ia de la capăt de unde rămăseseră, pre-Josh. Iar eu sunt nefericită alături de Kurt. Știu că n-a vrut să se întâmple nimic din toate acestea, dar lucrurile s-au întâmplat. Și el n-ar fi putut să le împiedice.

Cât despre Hattie, n-am mai vorbit cu ea de când era o fotografie de dosar. Putea *să fie* și la închisoare, din partea mea. Eu mă lipisem de știri. Am descărcat o aplicație care îmi păcălește laptopul, făcându-l să creadă că sunt în State, din cauză că restricțiile internaționale blocau prea multe materiale video. Să știu ce se întâmpla la alegeri, minut cu minut, e singurul mod în care mă simt aproape de Josh. Tatăl lui trebuie să câștige. Și nu doar din motivele evidente, ci, egoist vorbind, sper că victoria îi va relaxa pe părinții lui destul cât să-i dea înapoi telefonul.

— Tu, spune Kurt. Fizică. Învață.

— Nu fi căcăpisălog.

— Căcăprostii, răspunde el.

— Căcătontule.

— Căcăfraiero.

Pare mulțumit de acesta din urmă. Gura mea dă să zâmbească, dar sunt încă enervată. Ca să pună capac acestei săptămâni perfecte, simt că-mi vine ciclul. Îmi închid laptopul.

— Bine. Ai câștigat. Dar o să mă duc la budă, mai întâi.

— Căcăbudă, îl aud spunând în timp ce ies pe hol.

Când mă întorc, joaca s-a sfârșit.

— Ai pierdut un apel de la un număr cu prefix doi-unu-doi.

— Ce?

Dau fuga la telefonul meu. Cineva din Manhattan mi-a lăsat un mesaj pe căsuța vocală.

— De ce n-ai răspuns?

— Pentru că ăla nu e telefonul meu.

— Și dacă a fost Josh?

— Atunci pe ecranul tău ar fi apărut "Josh" și nu "apelant necunoscut".

Abia îmi înăbuș țipătul de frustrare.

— Telefonul lui a fost confiscat! Dacă sună cineva când nu sunt eu aici, *răspunde*. Și dacă e Josh, spune-i să aștepte până pot eu să ajung aici.

Bună, Isla.

Inima mi se frânge în două la sunetul vocii lui obosite, pe care încearcă s-o ridice peste gălăgia de fundal, alcătuită din strigăte și sonerii și zdrăngănituri.

E, ăăă, joi. Bănuiesc că e deja noapte la Paris? Sun de la biroul unui voluntar de la sediul de campanie. E prima oară când am

fost lăsat singur în apropierea unui telefon. E destul de rău aici, dar... nu știu. Nimic din toate astea nu contează. Mi-e dor de tine. O să încerc din nou, de îndată ce-o să pot. Sper că tu ești bine. Ok, pa. Te iubesc.

Sun înapoi. După două apeluri, răspunde o femeie cu timbru nazal. Închid.

Ascult încă o dată mesajul de pe căsuță. Și încă o dată. Și încă o dată și încă o dată, și nu mai știu de câte ori l-am ascultat, când îmi dau seama că sunt singură. Kurt a plecat.

* * *

Un lăcătuș îmi repară ușa. Nu mă despart de telefon.

Îi dau volumul la maximum, înainte să intru la duș, apoi îl păstrez setat așa chiar și în timpul orelor. Paranoia mea ia amploare. Nu mă pot opri să-l verific – verific mesaje noi, verific dacă e încărcat, verific să fiu sigură că nu l-am închis din greșeală. Îmi doresc atât de fierbinte să vorbesc cu el încât simt că iau foc.

Sâmbătă, înainte de a se lumina de ziuă, un alt 212 mă face să mă trezesc speriată.

— Josh?

— Oh, Slavă Domnului, șoptește el, epuizat și ușurat. Îmi pare rău că e atât de devreme, dar nu puteam dormi. Te sun din bucătărie. Dacă mă prind ai mei, sunt mâncat. Dar trebuia să-ți aud vocea.

Strâng telefonul mai atre.

— Mi-e atât de dor de tine.

— Cum e cu putință să nu fi trecut decât o săptămână?

— Mi se pare un an.

— Ce mai faci? Ce s-a întâmplat atunci, cu directoarea? S-a lăsat cu suspendare?

— Nu. Mi-a dat detenție, pentru că e prima abatere. Dar e pe toată luna.

Vorbește mai tare.

— Îmi pare rău.

— Partea cea mai nasoală? Când am și eu detenție, n-ai tu.

Obțin un singur hohot de râs mohorât.

— Aș accepta detenția în loc de asta.

— Știu.

Mă calmez.

— Cum e? Cum sunt ai tăi?

— Scoși din sărite. Ocupați. Mă cară peste tot după ei, dar abia dacă se uită la mine.

— O să le treacă.

— Poate.

O întrebare mă macină mai mult decât celelalte. Îmi prind pandantivul în mână, să capăt curaj.

— Știi...

— Da?

— Lasă.

— Isla. Spune!

— Păi, doar... părinții tăi știau despre mine? Știu că voi nu vorbeați prea des, dar mă întrebam dacă le-ai pomenit vreodată de mine. Înainte de toată beleaua.

Vocea mi se gâtuie.

— Aș urî dacă aceea a fost prima impresie a mamei tale despre mine.

Lunga lui pauză îmi dă răspunsul înaintea lui.

— Urma să le spun înainte de Ziua Recunoștinței, spune el, în cele din urmă. N-am vrut să pună întrebări despre tine.

Plâng în tăcere.

— Te-ai temut c-or să creadă că nu sunt destul de bună pentru tine?

— Nu. Nu. Am vrut doar să te păstrez numai pentru mine. Eram în bula aceea perfectă, știi? Bineînțeles că or să te placă.

— Mă foarte îndoiesc de asta.

— Ba or să te placă. Ei știu că a fost vina mea. Iar când alegerile se vor sfârși, o să le povestesc despre tine. Cât de inteligentă ești, și cât de bună, și...

— Cât de ambițioasă? Cum nu am niciun plan pentru viitorul meu?

— Isla.

— Scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze. Ar fi trebuit să le spun.

Încă o pauză.

— Părinții tăi au știut despre mine?

— Bineînțeles.

Josh oftează.

— Așteptau cu interes să te cunoască.

— Iar acum nu mai așteaptă.

Scoate un mic pufnet de râs trist.

— Tu-ți faci griji de părinții mei, dar eu sunt cel care a fost exmatriculat.

Deodată, vocea lui coboară:

— Se aude mișcare în casă. Trebuie să plec, te iubesc, pa.

Nici n-apuc să-i spun și eu “te iubesc”.

* * *

Luni, după detenție, îl găsesc în fundalul unor fotografii făcute în weekend la YMCA în Brooklyn, un efort de ultim moment al campaniei. E înalt și frumos, și zâmbește. Arată aproape ca iubitul meu. Pot să spun că zâmbetul lui – fără îndoială, convingător pentru ceilalți – e forțat. Nici urmă de gropițe.

— Nu te-am trezit, de data asta, este? întreabă el.

Telefonul sosește în toiul nopții. Se aude hărmălaie în fundal, un zumzet general de agitație și însuflețire. Iarăși sediul. Alegerile sunt peste doar câteva ore.

— Nu.

Strâng tare perna în brațe, dorindu-mi să fi fost el.

— Mi s-a făcut somn, dar mai citesc încă.

— Bravo, așa te vreau. Care-i subiectul în seara asta?

— Vânătoarea de orhidee. Știai că a fost o activitate surprinzător de periculoasă?

— Poate *asta* e viitoarea ta carieră.

Un zâmbet autentic i se strecoară în glas.

— Vânătoare de orhidee. Și eu o să te însoțesc în expediții. Putem purta pălăriile alea kaki cu plase de țânțari.

— Cum mai e pe acolo? întreb eu.

— Mai bine aș vâna orhidee.

— Sper ca tatăl tău să câștige.

— Și eu. Altminteri, o să fie nesuferit pentru cel puțin șase luni.

Pseudogluma pică sec, iar el oftează.

— Apropo. Ghici cine trimite o echipă de filmare la secția mea de votare? Ghici cine o să fie la știrile de dimineață?

— Ghici cine o să fie lipită de transmisiile CNN în direct, sperând să prindă o străfulgerare?

— Ghici cine o să fie la ore când o să se întâmple?

— Oh!

Curajul mă părăsește.

— Așa e.

— Nu-ți face griji, o să fie pus pe website-ul tatălui meu. Șiiii s-a întors mama.

— Te iubesc! spun eu.

— Și eu te iubesc.

Josh râde, surprins.

— Mulțumesc pentru entuziasm.

— N-am apucat să-ți spun, data trecută.

— Ah, bine. De acum încolo – și parcă îi simt zâmbetul lărgindu-se într-un rânjet cu gropițe – hai să începem cu asta.

capitolul douăzeci şi unu

Când orele se termină, mă pitesc într-o cabină la toaletă. Am zece minute până va trebui să fiu în sala de detenție. Îmi scot laptopul din geantă. Competiția e încă prea la început pentru a se da vreun rezultat al voturilor, dar derulez rapid pagina web a senatorului. *Uite*. Înregistrarea video.

Josh intră în secția de votare cu părinții lui. E chipeș, parcă ar fi... proaspăt ferchezuit. Poartă un costum care îi pică atât de bine, încât de bună seamă a fost croit special pentru el. Părinții lui ies din cabinele lor. "Cu cine ați votat?" strigă cineva, iar tatăl lui Josh spune: "Ar fi trebuit să votez, acolo? Eu credeam că plasez o comandă să mi se aducă micul dejun!" Ha-ha.

Camera se întoarce la Josh. Intră în cabină, în vreme ce părinții lui se uită, mândri. O reporteriță cu dinți lungi îi vâră microfonul în față lui Josh, la ieșire: "Cum a fost să votezi prima oară pentru tatăl tău?"

"Extraordinar." Josh se uită la cameră cu o surprinzătoare dezvăluire de farmec. "Mă simt grozav."

Nu minte. Și cu toate că înțeleg că acesta este un sincer moment remarcabil în viața lui, e... e ca și când aș privi un străin. Mă uit din nou la fragment și pun pauză exact când el răspunde întrebărilor reporteriței. Îi ating chipul de pe ecran.

Dacă nu ne-am fi dus la Barcelona, ar fi înapoi la Paris în douăzeci și patru de ore.

Înăbuș gândul și-l alung. Pentru că, dacă nu ne-am fi dus la Barcelona, n-am fi avut nici Parcul Güell. Sau o cameră de hotel luminată de lună.

Când se sfârșește detenția, alerg până la căminul meu. Cercetez internetul, dar primele estimări ale voturilor sunt la fel. Cursa e foarte strânsă.

Vine Kurt și – spre surprinderea mea – închide ușa după el.

— *Boeuf bourguignon suivi d'un clafoutis aux poires*[18]. Pentru tine.

Așază pe biroul meu tava de plastic de la cantină.

— N-am știut ce să fac, așa că am luat tava cu totul.

Stingherеala lui e emoționantă, oarecum. Biftecul încă aburind și desertul cu pere miros amândouă îmbătător.

— Mulțumesc.

Își dă gluga pe spate.

— Nate a spus că pot sta cu tine, câtă vreme nu află nimeni, sub pedeapsa decapitării. Dar nu cred că el o să ne decapiteze cu-adevărat.

Răsuflarea mi se oprește sufocant în piept.

— Îmi cer iertare că n-am putut minți pentru tine, zice el. Și îmi pare rău că Josh a plecat.

Îl plachez cu o îmbrățișare. E ca în zilele de odinioară, chiar dacă petrecem seara trecând în revistă știrile, în loc să ne facem temele. Kurt cedează după miezul nopții, dar cursa electorală e prea strânsă ca eu să am somn. E încă devreme în State. O transmisie în direct se derulează încet, cu volumul dat la minimum. Candidații dați ca și câștigători de pe tot cuprinsul Americii sunt anunțați, unul după altul. La două dimineața, mi se dau șase secunde de bucurie, când este difuzat un clip din sediul Wasserstein-ilor.

Josh stă lângă mama și tatăl lui, cu vreo câteva sute de baloane roșii, albe și albastre. Camera se mișcă și baloanele îi

[18] Biftec à la Burgundia și pandișpan cu pere (fr.).

acoperă fața. Transmisiunea se mută la cursa guvernatorilor din Florida. O oră mai târziu, abia-mi mai țin ochii deschiși, când aud prezentatorul cu creasta de păr nepotrivită spunând:

— Și în cea mai strânsă cursă a nopții, senatorul de New York, Joseph Wasserstein, încă mai luptă să-și păstreze scaunul.

Mă aplec spre ecran. În timp ce urmăresc scorurile numărătorii voturilor, doamna Wasserstein încă mai arată proaspătă și veselă – mereu soția sprijinitoare – deși presupun că un machior a aranjat-o între timp. Senatorul pare un pic tras la față, dar își păstrează o mină curajoasă.

Josh arată extenuat și plictisit. Sper ca părinții lui n-or să vadă filmarea asta, mai târziu.

Totuși... acesta este Josh *al meu*. Nu străinul de mai devreme. Un bărbat cu înfățișare încordată, probabil managerul de campanie, îi șoptește ceva la ureche, iar Josh își îndreaptă ținuta. Omul trebuie să-i fi spus că se vede la televizor. Camera întrerupe transmisia.

Știrile continuă în același ritm. Valul meu de adrenalină se stinge.

Mă trezesc când sună ceasul. Kurt a plecat și păturile au fost bine aranjate pe lângă mine. Există un bilet cu un singur cuvânt lângă perna mea: *VICTORIE*.

* * *

I-am subestimat grav pe părinții lui Josh. În ajunul succesului senatorului, mi-am imaginat – cel puțin – că-i vor îngădui fiului său să dea un telefon sărbătoresc. Nicio șansă. Îmi doresc să-i pot spune lui Josh cât de bucuroasă sunt pentru familia lui. Îmi doresc să pot să-i spun lui Josh orice. Niciodată nu m-am mai simțit atât de neajutorată sau de respinsă.

* * *

Două zile mai târziu, emisiunea principală a ştirilor de dimineaţă din New York are un material exclusiv cu senatorul Wasserstein. Găsesc link-ul spre site-ul lui, bineînţeles. Interviul e pălăvrăgeala politică standard, mai puţin fundalul. Ei bine, e captivant.

E casa lui Josh.

Camera de filmat îl urmează pe tatăl lui din sufragerie în camera de zi. Totul e impecabil decorat, deşi probabil prea ordonat. Platouri delicate de porţelan atârnă în modele geometrice pe pereţi. Vaze extravagante sunt umplute cu plante de sezon şi pene de fazan. E greu să-ţi închipui că ar *locui* cineva aici. Doamna Wasserstein i se alătură pe sofa, sub o pictură afişată la vedere, aparent nelalocul ei, a staţiei de metro Saint Michel – o frumuseţe Art Nouveau în care sunt reprezentate, la grămadă, biciclete legate cu lanţ şi graffiti anoste. Un adolescent se sprijină apatic de unul dintre suporturile de biciclete. E St. Clair. Josh a pictat acest portret al prietenului său anul trecut. L-am văzut uscându-se în atelierul de artă din şcoala noastră.

Realizatoarea interviului, o femeie cu nas ca un cioc şi buze palide, lucioase, întreabă dinadins despre el, iar părinţii lui Josh turuie despre viitorul promiţător al fiului lor. E un răspuns discordant. Întotdeauna am presupus că neînţelegerile dintre Josh şi părinţii lui au fost cauzate de dorinţa lui de a urma o carieră în artă, dar laudele şi sprijinul lor par sincere.

— O moşteneşte pe mama lui, zice senatorul, zâmbind radios spre soţia lui.

— În dragostea pentru artă, da, replică ea. Dar talentul e numai al lui.

Interviul face o retrospectivă rapidă, cu filmarea de la secția de votare – Josh, atât de chipeș, atât de fermecător –, iar când se întoarce, este și el de față. Inima începe să-mi bată mai repede. Are din nou înfățișarea aceea ciudată, ferchezuită. O inexplicabilă presiune crește în mine.

Reporterița zâmbește, băgăcioasă și rău-prevestitoare.

— Am auzit că, după ce a fost difuzată înregistrarea aceea, tinerele domnișoare i-au luat cu asalt biroul tatălui tău, interesându-se de tine. Ce crezi că se va întâmpla acum, când știu nu numai că ești foarte atrăgător, dar ești și un geniu artistic?

Cum?

Josh râde, politicos.

— Nu sunt sigur.

— Spune-ne, se apleacă ea spre el. New Yorkul moare să știe. Ai o iubită?

Face o pauză, înainte să mai râdă o dată, cu modestie.

— Ăăă, nu. Nu în momentul de față.

Îmi țiuie urechile. Dau filmul înapoi, cu inima zdruncinată.

Ăăă, nu. Nu în momentul de față.

O vâltoare întunecată bubuie surd în măruntaiele mele. Clipesc. Și încă o dată. Stele usturătoare îmi împăienjenesc vederea, în timp ce ei derulează un clip din noaptea alegerilor. Este aceea în care Josh arată nefericit, dar acum reporterița spune că pare *nervos*, pentru că ține atât de mult la tatăl lui, și cum va fi *o norocoasă lady* aceea care va pune mâna pe un atât de *simțitor tânăr burlac*.

— N-o să rămâi celibatar mult timp, glumește ea și părinții lui chicotesc.

Pun filmul de la capăt.

Ăăă, nu. Nu în momentul de față.

N-o să rămâi celibatar mult timp.

Chicotit chicotit.

Întind mâna după telefon și urlu de-a dreptul când îmi amintesc că nu îl pot suna. O fac, totuși. Niciun răspuns. Îi trimit un mesaj:

SUNĂ-MĂ.

Kurt primește un al doilea mesaj:

911

— Ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat? întreabă el, două minute mai târziu.

Gâfâie.

Fac semn înnebunită spre laptop.

— Uită-te la aia. Spune-mi... ce... uită-te, mai întâi!

Când se termină, fruntea lui se încrețește.

— Când ați rupt-o voi doi?

— N-am rupt-o.

— Și atunci de ce să zică el așa ceva?

— Nu știu! Spune-mi tu.

Ridică din umeri, neajutorat.

— Întrebi pe cine nu trebuie.

— Nu, trebuie să fie un motiv logic. Spune-mi! Spune-mi, până nu înnebunesc!

— Nu mai țipa.

Kurt își trage gluga hanoracului pe cap.

— Se poate ca el s-o fi rupt-o cu tine și tu să nu-ți fi dat seama? Oamenii sunt derutanți. Una zic și alta vor să se înțeleagă.

— Aș fi fost în mod sigur conștientă că Josh a rupt-o cu mine!

— Poate... nu știu. Poate că tatăl lui vrea să folosească asta ca un nou aspect pentru popularitate. Dar deja a câștigat alegerile, așa că mă îndoiesc...

— Bineînțeles!

Îl iau în brațe.

— Bineînțeles că a fost ideea tatălui său!

Dar Kurt nu e convins. Îmi pierd următoarea jumătate de oră încercând să-l lămuresc, construindu-mi pledoaria, dar până când pleacă, obosit și iritat, nici măcar eu n-o mai cred. Și dacă Josh a intrat în panică din pricina acestui subit val de interes – *Eu de ce naiba n-am știut de acest subit val de interes?* – care l-a făcut curios vizavi de alte fete? Și cine sunt aceste alte fete, totuși?

Îi tastez numele în motorul de căutare, dau clic pe cele mai recente rezultate și îl descopăr în comentariile mai multor site-uri diferite, inclusiv pe pagina de pornire a acelei enervante emisiuni de știri matinale. Curajul meu se rostogolește și mai la vale. Sunt comentariile tipice ale admiratoarelor ambalate și hărțuitoare, pe care le găsești de regulă online, dar de data asta sunt diferite. De data asta vorbesc despre iubitul meu.

La unu noaptea, telefonul meu sună în sfârșit. Mâna îmi tremură de neliniște și furie.

— Te iubesc, zice Josh.

Sunt fără grai.

— Ești acolo? Isla?

— Bună, zic eu, cu prudență.

— Parcă rămăsese că o să începem fiecare convorbire cu "te iubesc".

— Am... am văzut interviul.

— Mda.

Oftează.

— Mi-am închipuit. M-a anunțat mama că ai scris. A spus că te pot suna ca să-ți explic. Folosesc telefonul ei, acum.

E un licăr de speranță în inima mea, dar vocea îmi tremură oricum.

— De ce ai spus aia?

— Îmi pare rău.

Vocea îi devine îndurerată.

— Am vrut să te previn, dar n-am putut. Am spus că sunt singur, pentru că n-am vrut să te târăsc și pe tine în toată afacerea asta.

— Sunt iubita unui fiu de senator. Îi doare-n cot pe toți de mine.

— Ai fi surprinsă, zice el, posomorât. Și de mine am crezut că îi doare-n cot pe toți.

— Deci... e adevărat? Chiar te caută deja fetele?

— Pfui. Mda. Oarecum. E aiurea. Aș vrea să înceteze.

Ceva de sticlă se sparge pe trotuar, sub fereastra mea. Un grup de elevi izbucnesc în râsete de bețivani.

— Și de ce n-ai vrut să spui că ai pe cineva? Doar nu trebuia să le dai numele și numărul cardului meu de asigurare.

— N-am vrut să te fac să suferi.

Vorbește cu durere.

— Ăsta e ultimul lucru pe care l-aș vrea. Încercam să te protejez, încercam să te țin în partea *bună* a vieții mele.

— Dar eu vreau să fiu în toată viața ta. Inclusiv în părțile urâte.

— Ești sigură? Pentru că am o grămadă de părți urâte.

— Toată lumea are.

— Ale tale care sunt?

— Devin geloasă când mă gândesc la alte fete plăcându-l pe iubitul meu.

— Eu devin gelos când mă gândesc la Sébastien. Și la toți tipii de la școală care încă te mai pot vedea în fiecare zi.

Pufnesc.

— Poți să nu-ți mai faci griji. Nu e niciunul interesat de mine.

— Nikhil te place.

Sunt luată prin surprindere.

— Ce?

— Nikhil Devi. L-am auzit odată, în trecere, vorbind despre tine cu unul din prietenii lui.

Nikhil e fratele mai mic și mai tocilar al lui Rashmi și Sanjita. Nu că aș avea eu dreptul să-l judec. E în clasa a zecea, anul ăsta.

— Asta-i ciudat. Ce spunea?

Josh râde o dată.

— Aha, ca să mă poți părăsi pentru el?

— Da.

— Lui Nikhil îi place posteriorul tău.

— Îmi retrag cuvintele. N-am vrut să știu asta.

Râde din nou.

— Mi-a fost dor de râsul tău. Îmi e dor de tine.

Mi-aș dori să pot trece prin telefoanele noastre și să-i ating mâna, de partea cealaltă.

— Treisprezece zile până voi veni acasă. Cum o să supraviețuim?

Josh își ține brusc respirația și urmează o lungă și groaznică pauză.

— Ăsta... e celălalt lucru pentru care am primit îngăduința să te sun.

Oh, nu. Te rog. Nu.

— Familia mea a fost invitată de Ziua Recunoștinței la dineul de la Casa Albă.

La... unde?

— Isla?

— Casa Albă, zic eu.

— Mda.

— Adică, acolo unde locuiește președintele? Acea Casă Albă?

— Da.

— Ha! mă înec. Ha!

— E o demență. Vreau să zic, zeci de familii sunt invitate, nu doar noi. Și totuși.

— *Iubitul* meu a fost invitat la *Casa Albă*.

— Iubitul tău – care a fost exmatriculat de la liceu – a fost invitat la Casa Albă.

Încep să râd de-adevăratelea.

— Tata l-a cunoscut pe președinte, când erau mai tineri.

Râd și mai tare. Și plâng.

— Oh, Isla.

Sună ca și cum i se frânge inima prin receptor. Ori de câte ori îmi rostește numele, îmi smulge o parte din suflet. Vreau să-l mai rostească o dată.

— Te rog, spune-mi că știi că aș da orice să nu iau parte la acest dineu.

— Bănuiesc că e dificil să refuzi Casa Albă.

— Imposibil.

— Cum rămâne cu vacanța de iarnă?

— New York, jur.

Trag de un fir desprins din pătura mea cu hartă cusută pe ea, un fir verde care aparţine lui Central Park.

— Eşti sigur că n-o să mai fiţi invitaţi acolo şi de Crăciun?

— Suntem evrei.

Rahat.

— Scuze. Ştiu asta.

— Ştiu că ştii.

— Doar că sunt supărată. Mă simt atât de departe de tine.

— Ştiu.

Iar vocea lui dispare în eter.

— Şi eu la fel.

capitolul douăzeci şi doi

— Pari tristă să fii acasă, spune maman, cu uşorul ei accent.

Tocmai a făcut scandal pe seama tunsorii nebuneşti a lui Hattie, făcută de ea însăşi, şi se adună pentru un al doilea scandal cu mine.

Taxiul se îndepărtează spre destinaţia finală, ducându-l pe Kurt acasă la el, la două străzi mai încolo. Tata ia valiza mea într-o mână şi pe a lui Hattie în cealaltă şi ne târâm pe scări, la etajul nostru. Casa noastră miroase a pâine cu dovleac. Maman a decorat totul cu frunze, ghinde şi tărtăcuţe. O ghirlandă de panglici şi bobiţe roşii se înfăşoară de-a lungul balustradei care duce la etaj şi lumânări de ceară strălucesc în fiecare cameră. Maman adoră sărbătorile. Şi îi place să le aibă acasă pe toate cele trei fiice.

— Nu sunt tristă, o asigur eu, gândindu-mă la aeroport.

Josh a decolat cu numai două ore înaintea sosirii noastre. Sincronizarea mi se pare încă o dată crudă.

— Ba eşti. Şi tu n-ai fost niciodată cea tristă.

— Când vine Gen?

Ţocăie din buze la evidenta mea evitare a subiectului, dar se înveseleşte când răspunde.

— Mai târziu, în seara asta. Exact la timp pentru Ziua Recunoştinţei.

Hattie trece în goană pe lângă noi şi trânteşte uşa camerei sale, iar maman devine din nou tânguitoare.

— Oh, *mon bébé*. Tu n-ai să-ţi distrugi frumosul tău păr, *non*?

— Nu, maman, spun eu.

Ea e singura din familie fără păr roșu – deși, științific vorbind, trebuie să fi avut gena pe undeva – și asta a făcut-o supraprotectivă pentru al nostru. Părul ei are culoarea boabelor de cafea. Maman și cu mine avem aceeași înălțime și același nas cârn. Gen e scundă, ca noi, în timp ce Hattie seamănă cu tata, înaltă și slabă, cu trăsături ascuțite. Dar tata e singurul al cărui păr din barbă e portocaliu-ars și zbârlit.

— A sosit un pachet pentru tine, azi-dimineață, spune el.

Tatăl meu e, în general, prietenos, prin urmare modul în care anunță această veste este deosebit. E șovăielnic. Poate chiar un pic ostil.

— L-am pus în dormitorul tău.

Mă încrunt.

— Ce fel de pachet?

— A fost adus de curier. Cred că e de la Joshua.

Joshua. Am impresia că nu-l place pe acest Joshua, dar toată ființa mea e în alertă.

— Serios? Nu așteptam nimic.

— Cutia e grea.

Deja mă reped spre scări.

— Mai este încă iubitul tău, *oui*? zice maman, iar eu mă opresc brusc. Pentru că l-am văzut la televizor spunând că nu are o iubită. Nu-mi place asta, Isla.

Mă încrunt.

— Mă proteja. Josh nu voia să mă hărțuiască presa.

Ea ridică din umeri, încet și cu tot trupul.

— A sunat de parcă și-ar fi căutat escortă.

— Escortă? *Oh, mon Dieu*.

Nu pot să cred că mă obligă să justific asta. Nu sunt de nici cinci minute acasă.

— De ce n-a adus cutia el însuși? întreabă tata. E în orașul ăsta de trei săptămâni, dar nu se poate deranja să se prezinte părinților tăi? Măcar atât ar fi putut face, după toate cele prin care ne-a pus să trecem.

— Prin ce v-a pus *pe voi* să treceți?

Îmi arunc mâinile în aer.

— Nu, lăsați-o baltă. N-am de gând să discut iarăși cu voi toată povestea asta. Și a trimis un curier pentru că trebuia să prindă un avion. Ca să se ducă la *Casa Albă*. Ca să ia masa cu *președintele*. Vă amintiți?

— Tot ar fi fost un lucru politicos din partea lui, zice tata.

— De ce? Ca să-l poți hărțui în legătură cu școala?

— Chiar vrem să știm care sunt planurile lui de viitor, da.

— Tu auzi ce spui?

Maman intervine.

— Voiam doar să-l cunoaștem pe acest băiat care e atât de important pentru tine.

— O să-l cunoașteți, luna viitoare.

Și parcurg în fugă ultimele trepte.

— Oare? strigă tata după mine. *Oare o să-l cunoaștem?*

În pofida tuturor celor întâmplate, abia așteptasem să vin acasă. Acum nu mai sunt atât de sigură. Sunt epuizată. Am depus toate eforturile ca să îmi păstrez notele bune – *Dartmouth* – și, chiar dacă eu și Kurt ne-am împăcat, lucrurile încă n-au revenit la normal. Am fost atâta vreme la detenție, încât abia dacă ne-am mai văzut. Josh s-a mai strecurat să dea câteva telefoane, când și când, dar e mai greu, pentru că mama lui e mai puțin ocupată, acum, că alegerile s-au terminat.

Și faptul că tata mă bate la cap cu viitorul lui Josh e din cale afară de stresant, pentru că ultima oară când am vorbit cu Josh,

mi-a spus că mama lui vrea ca el să încheie anul la o școală particulară în DC. Când i-am sugerat să-și ia mai bine GED-ul, mi-a răspuns: "De ce mi-aș pierde timpul, când ei or să mă planteze oricum la altă școală stupidă?"

După asta, schimbasem subiectul.

Dormitorul meu miroase a nelocuit și a curat, mirosul absenței pe care îl are ori de câte ori vin acasă din străinătate. O cutie mare e în mijlocul camerei, pe podea. Nu recunosc adresa expeditorului și nu are niciun nume, dar e fără îndoială scrisul deosebit de frumos al lui Josh. Pulsul meu accelerează. Tai banda adezivă cu o pereche de foarfeci, deschid cutia și scot un geamăt într-un soi de agonie recunoscătoare. Aerul *acesta* miroase a *el*.

Deasupra, e un tricou bleumarin, unul dintre preferatele lui. L-a purtat în prima zi de școală, anul ăsta. Îmi îngrop nasul în bumbac. *Citrice, tuș, el*. Mi se înmoaie genunchii. Îl strâng la piept, examinând mai departe conținutul cutiei. Mi se înmoaie și restul corpului.

Băiatul de la școala cu internat, legat cu sfori.

E un bilet strecurat sub sforile cu care e legat manuscrisul. *TE IUBESC*.

Îmi place că începe cu asta și în scrisoare.

ÎMI PARE RĂU CĂ NU POT FI CU TINE ÎN PERSOANĂ, DAR SPER CĂ VEI ACCEPTA ACEST JALNIC ÎNLOCUITOR. TOATĂ SĂPTĂMÂNA AM SCANAT ȘI AM IMPRIMAT PAGINILE. NU L-AM ARĂTAT NIMĂNUI ÎN ÎNTREGIME, PÂNĂ ACUM. N-AM TERMINAT, DAR ATÂT AM PÂNĂ ACUM. SPER CĂ MĂ VEI MAI PLĂCEA ȘI DUPĂ CE VEZI PĂRȚILE URÂTE. AL TĂU, J.

Ochii mi se umplu cu lacrimi de fericire. Aș vrea să urc în clipa asta cu manuscrisul în pat, dar va trebui să aștept. Vreau

intimitate. N-aș vrea să fiu întreruptă la mijlocul lecturii. Pun tricoul lui Josh lângă perna mea, dar cutia o vâr în șifonier. Părinții mei nu sunt băgăcioși, dar orice e lăsat la vedere e considerat vânat legal.

Îmi petrec restul zilei împreună cu ei. Când mă întreabă despre cutie, le răspund un vag:

— Oh, știți voi. Un semn de atenție. O scrisoare, un tricou.

Dar de îndată ce se termină masa, pretind că mă resimt de la schimbarea de fus orar și mă retrag. Scot cutia și o pun lângă pat, aprind veioza și mă urc în așternuturi. Aș îmbrăca tricoul, dar nu vreau să-i pierd mirosul. Mă ghemuiesc cu el în brațe, în schimb. Și apoi desfac sfoara și întorc prima pagină.

* * *

Cartea e împărțită, cum era și în camera lui de la cămin, în patru secțiuni, începând cu Anul întâi. Josh s-a desenat ca un băiat slăbănog și naiv, ușor impresionabil, în timp ce studiază noul său mediu. Găsește Parisul deopotrivă intimidant și copleșitor, dar nu trece mult și i se face dor de casă. Nu că i-ar fi dor chiar de casa lui – de zborurile între un oraș și altul, nesfârșitele campanii, părinții care îl neglijează. Îi e dor de viața pe care o întrezărise când era mai mic. Cabana și pinii. O familie unită. Recunoaște, aproape imediat, că în loc să schimbe două vieți pe una, acum are trei. Și e prea târziu.

Un desen de o pagină: el într-un colț, mic și ghemuit, uitându-se în sus la căminul lui, în timp ce restul paginii – unde ar trebui să fie casa – e spațiu gol. Duce dorul unui loc care nu există. Și știe că Parisul nu îi va umple golul.

Încearcă să-l umple dedicându-se artei. Se împrietenește cu St. Clair la atelierul de artă. St. Clair e cu un an mai mare, dar e

atras de talentul natural al lui Josh, în vreme ce Josh e atras de carisma naturală a lui St. Clair. Noaptea, Josh stă treaz în pat, recapitulând lucrurile pe care noul lui prieten le-a spus sau le-a făcut, sperând să învețe de la el. Să-l emuleze. Paginile sunt triste și înduioșătoare, pline de adevăruri umilitoare.

St. Clair are o prietenă cu părul vâlvoi pe nume Meredith, iar Josh se împrietenește și cu ea. Cei trei amintesc în mod ciudat de Harry, Ron și Hermione. St. Clair e liderul, Josh e clovnul, iar Meredith e experta-știe-tot. Dar, în versiunea aceasta, Hermione e în mod clar îndrăgostită de Harry.

Scenele cu prietenii săi sunt amuzante. Par niște personaje, nu persoanele reale pe care obișnuiam să le văd în jur, la școală. Cu toate că-mi stârnesc acel junghi de durere, care întotdeauna mocnește în mine când e vorba despre ei. Eu n-am cunoscut niciodată această parte din viața lui. Dar în scenele în care Josh e singur, devine *Josh* iar și totul e bine din nou. Studiez aceste casete cu o intensitate care mă face să mă simt prost, poate vinovată, dar cu cât mai greu de citit sunt scenele, cu atât mai repede dau paginile. Josh se gândește la fete *constant*. Vede o franțuzoaică frumoasă, prea înaltă, pe stradă, și sunt oripilată să dau pagina și să-l găsesc masturbându-se în camera lui cu gândul la ea. Peste vară, se sărută pentru prima oară cu o fată mai mare ca el, care lucrează la magazinul lui preferat de comicsuri din Manhattan, dar data următoare când se duce să o vadă, ea îl trimite la plimbare, stingheritor.

Îți trebuie curaj să desenezi chestiile astea.

E o altfel de tortură să citești despre ele.

Începe Anul al doilea. St. Clair începe să se vadă cu o fată pe nume Ellie. Ea e cu doi ani mai mare decât Josh, iar el se străduiește din greu să se simtă destul de cool ca să-și petreacă

vremea cu ei. El și Meredith fac schimb de răutăți la adresa lui Ellie – fiecare dintr-un alt fel de gelozie –, dar faptul că până la urmă el reușește să se împace cu Ellie înseamnă că astfel ajunge s-o cunoască pe cea mai bună prietenă a *ei*.

Rashmi Devi.

E frumoasă, inteligentă și sarcastică. Și o urăsc. Flirtează cu Josh într-o zi, la atelierul de artă – *bineînțeles* că ea știe să deseneze, în vreme ce eu nu – și devine obsedat de ea. Pagină după pagină, Rashmi strălucește ca o splendidă zeiță hindusă. Nu se mai termină. El o curtează jalnic, disperat, până când ea acceptă să iasă la o întâlnire cu el. Și aici sunt silită să-mi retrăiesc momentele dureroase din trecutul meu, când ei se angajează într-o PDA[19] pe hârtie.

Devine din ce în ce mai rău. Josh îi spune că o iubește. Ea îi răspunde la fel. El o atinge. Ea îl atinge. Și apoi își pierd virginitatea pe podeaua camerei ei, lângă iepurașul ei de companie, Isis.

Un iepuraș.

Josh își pierde literalmente virginitatea în fața unei metafore pentru sex.

Urmează un alt desen pe o singură pagină și de data asta Rashmi a fost desenată dezbrăcată ca antica zeiță egipteană, Isis, care – se dovedește – este zeița fertilității. Își ține în brațe iepurașul de companie și e înconjurată de și mai mulți iepuri, și *gata, m-am săturat de idioții de iepuri și de fertilitate și de sex*.

Ohdoamne. *Urăsc* iepurii.

Și mă simt bolnavă și furioasă, însă exclus să mă mai opresc de acum. Asta e masochism. Găsesc o casetă ciudată, nelalocul ei, un episod din trecut, cu Josh făcându-și tatuajul. N-are nicio

[19] Abreviere de la Public Displays of Affections – afișatea afecțiunii în public.

noimă. Dar asta probabil pentru că a fost atât de dornic să deseneze mai multe ipostaze cu iubita lui goală, încât și-a închipuit că povestea modificării propriului corp mai poate aștepta. Sau cine știe. Iau celălalt teanc de foi din cutie și-mi dau seama că, la un moment dat, îi împinsesem tricoul pe podea. Nu-l ridic.

În sfârșit, Josh și Rashmi se ceartă. Și e nasol. Ea e supărată pentru că el chiulește de la școală, iar el contraatacă în forță. Mă desfat cu mânia lui. Și mă simt răzbunată, pentru că eu n-am țipat niciodată la el fiindcă a chiulit ca să lucreze la cartea lui. Deși poate că aș fi făcut-o, dacă aș fi știut ce era înăuntru. Dar apoi anul de școală se sfârșește și el se duce cu avionul să se alăture familiei lui Rashmi, la casa lor de vacanță din Delhi.

Îmi spusese odată că petrecuse "un timp" cu familia ei, într-o vară, dar... o lună întreagă? În India? Nu-i de mirare că știa atât de multe despre Sanjita. Cumva, gândul că Josh și-a petrecut o lună întreagă cu familia Devi e aproape la fel de dureros ca iepurele.

Penultimul an debutează fără altă mențiune la timpul petrecut de Josh în New York. Părinții lui erau pretutindeni, la început, dar acum aproape c-au dispărut. E o ciudată omisiune.

Școala începe, iar St. Clair e distrat din pricina absenței lui Ellie, chiar dacă ea urmează cursurile unui colegiu din apropiere. Apare Anna. Îmi amintesc cum am urmărit-o în cantină, în acea primă săptămână de școală, spumegând de gelozie, pentru că ea făcuse saltul la masa lor cu atâta ușurință. Îmi doream norocul ei. Îmi doream încrederea ei.

Și apoi, brusc, Josh e singur.

St. Clair se îndrăgostește de Anna. E sfâșiat între ea și Ellie și petrece atât de mult timp alergând între ele, că abia mai are

vreme pentru Josh. Și Josh, cu cât petrece mai mult timp singur, cu atât mai limpede își dă seama cât de singur este, de fapt. Toți prietenii lui vor fi plecați, anul următor. Josh e din ce în ce mai pornit împotriva școlii, ceea ce o face pe Rashmi din ce în ce mai pornită împotriva lui, ceea ce îl face pe el din ce în ce mai pornit împotriva ei. Și ea e supărată și pentru că Ellie a lăsat-o baltă, ca prietenă, iar Meredith e supărată pentru că, acum, St. Clair place *două* fete, dintre care niciuna nu e ea, și Anna e supărată pentru că St. Clair o duce cu vorba, și *apoi* mama lui St. Clair se îmbolnăvește de *cancer*.

E o adevărată melodramă.

În vreme ce tensiunea între prietenii săi crește, Josh se retrage din grup și în el însuși. Ilustrațiile lui devin mai sumbre. Puștiul ușor impresionabil din anul întâi s-a dus de mult, practicantul de sex intensiv din anul al doilea a dispărut, iar acum e un posac licean din penultimul an. Părinții lui apar, scurt, la întâmplare, ca să-l bată la cap cu alegerile. El vrea s-o rupă cu Rashmi, dar e prea deprimat ca să aibă energia. Se oprește din desenat și chiulește de la ore ca să doarmă. Directoarea școlii – care-l cheamă a suta oară în biroul ei – îi spune: "Cred că încerci, pasiv, să mă faci să te exmatriculez. Prin urmare, n-am s-o fac".

Nu m-am gândit niciodată la discuțiile lor. Rămân șocată când directoarea îi scoate dosarul și-l informează că are cele mai mari punctaje la testele pre-admitere pe care le-a văzut ea, de ani buni. El e cel mai bun elev din clasa noastră.

Josh e cel mai bun elev. Nu eu.

Mi-e rușine să recunosc că asta doare. În mod cert doare. Și totuși... întotdeauna am știut că e adevărat. Întotdeauna am știut că el juca teatru. Că poate vedea prin absurdul mascaradei

și că nu e dornic să participe. Este unul din motivele pentru care am fost atrasă de el, în primul rând.

"Pentru un anumit tip de persoane, liceul întotdeauna o să fie brutal", zice directoarea. "Cel mai bun sfat pe care ți-l pot da este să-ți imaginezi ce va urma și să-ți concentrezi eforturile în direcția asta."

Următoarea scenă îl arată în detenție. Obrajii mei se îmbujorează când îl văd cocoșat în colțul din spate al sălii de clasă, lângă fereastra care dă spre curtea cu porumbei.

Eu am stat în banca lui. Am știut eu. Cumva, am știut.

Josh se aruncă din nou în munca lui. Vrea să se piardă în ea... și poate să se regăsească pe el însuși, în schimb. Dar când St. Clair se desparte de Ellie, noua fericire a lui St. Clair întrupată de Anna nu face decât să-l cimenteze pe Josh în tristețe solitară. Și când Josh și Rashmi se despart, amândoi știuseră că se apropie sfârșitul și amândoi sunt pregătiți. Sunt epuizați. Prea obosiți să continue lupta. El începe să călătorească în alte țări în fiecare wekeend – în taină și singur – separându-se de prietenii lui mai înainte să i-o poată face ei lui.

Și apoi vine vara. Vara *noastră*.

Inima îmi bate cu putere când scot ultimul teanc din cutie. Pe prima pagină, el e singur, în Kismet. Și apoi eu apar pe a doua pagină, strigându-i numele și trezindu-l pe neașteptate din somnambulism. E o senzație de vis, aici. Oglindește atât cum am acționat eu, cât și cum a reacționat el. Mă crispez la tot ce spun eu, dar modul în care mă desenează este ca un far de lumină.

E o scenă-amintire din primul nostru an de liceu, iar trăsăturile de pensulă devin mai blânde. Mă vede citind Joann

Sfar. Încearcă să-mi vorbească, dar se bâlbâie prostește. Și atunci eu sunt cea care-i aruncă o privire de nebun.

Povestea se întoarce la Kismet. Josh își dă seama că flirtez cu el, ceea ce găsește neașteptat și amuzant. Dar, totodată, și plăcut. Mă conduce până acasă și apoi se grăbește la el, ca să mă deseneze din nou – ilustrația cu trandafirii de grădină – înainte să adoarmă. În seara următoare, se întoarce la cafenea și mă descoperă lângă Kurt. Înjură, se întoarce fără chef acasă, după care e iarăși în DC, unde petrece o vară mizerabilă, temându-se de ultimul an de liceu.

Ultimele pagini sunt nefinisate, schițe grăbite ale primei sale zile de școală. Greu de urmărit. Interacțiunile cu mine sunt flatante, dar casetele amestecate le face să pară mai puțin consistente. De parcă ideile dinăuntru sunt încă pasibile de schimbare.

Și apoi... nu mai sunt pagini. Cutia e goală.

capitolul douăzeci şi trei

Sunt copleșită de emoții și sentimente puternice. Gelozie. Tristețe. Mânie. Desigur, există și o recunoaștere – cu toate că-mi stârnește, irațional, invidia – a curajului care i-a trebuit ca să creeze asta, dar gândurile negre continuă să-și facă loc la suprafață. Le înăcresc pe cele pozitive. Credeam că-mi cunosc iubitul, dar a reieșit că eu n-am avut decât un instantaneu defocalizat. Acum am întregul tablou.

Josh este... cu toată *viața* lui în fața mea.

Cum poate fi ceva atât de evident într-atât de șocant.

Și Rashmi. Știam că va fi și ea aici, dar cum aș fi putut ghici că o să fie în întregime? Nu voiam s-o văd. Cu Josh. Așa. Nu e drept că am văzut asta, fiindcă niciodată n-o să mai fiu în stare să-mi șterg imaginile astea din minte.

Dau cu picioarele în așternuturile mele. Mă gândesc la iepuri. Mă gândesc la franțuzoaicele prea înalte. Mă gândesc la Josh dând cu tifla educației pe care eu alesesem s-o iau în serios. Niciodată nu m-a deranjat înainte. De ce mă deranjează acum? Mă sucesc și mă răsucesc ore în șir, până sunt trezită violent – dintr-un somn agitat în care nici nu știusem că am sucombat – de un salt prin aer. O păpădie ciudată de soră sare în sus și-n jos în patul meu.

— Trezește-te! Gen zgâlțâie patul mai tare. Hattie și cu mine suntem deja îmbrăcate și ne-am băut și cafelele. Baloanele n-or să se distreze singure.

Grozav. Pentru că e exact ce aveam nevoie pe ziua de azi. O paradă.

Casa noastră nu este pe partea Broadway-ului de unde să se poată vedea sau auzi Parada Macy's de Ziua Recunoștinței, dar

nu trebuie decât să mergi pe jos câteva minute până să ajungi să fii martor ocular la spectacolul grotesc. Surorile mele și cu mine avem un obicei înrădăcinat de a ne vârî nasul pe la marginea paradei la primele ore ale dimineții.

Îmi bubuie capul, fiindcă am plâns toată noaptea.

— Nu mă simt bine.

— Trebuie să te scoli, pentru ca maman să nu mă mai certe pentru părul meu.

Puful ei roșu-portocaliu de vreo cinci centimetri lungime îi stă în jurul capului ca o sferă groasă.

— Arăți ca un câine Corgi, îi spun eu. Ți-l lași să crească?

Dar Gen scotocește prin hârtiile de pe patul meu. Plonjez între ea și manuscris.

— Josh a desenat asta?

Îi smulg hârtia pe care o ține în mână.

— Dă-mi-o!

— Doamne, calmează-te. Vreau doar să văd.

Întinde brațul ținând pagina cât mai departe de mine cu putință.

— Uau. Ce sunt toate astea?

— Te rog.

Sunt gata să plâng.

Gen se uită la mine, surprinsă. Mi-o dă înapoi, încet.

— Scuze.

— E doar... e o chestie personală. Nu-i spune lui Hattie, ok?

— Ok.

— Serios. Știi cum e.

— Da, draga mea. *Serios* n-am să-i spun despre reacția ta *serios* ciudată la ceva ce *serios* nu înțeleg.

Îmi strâng perna la piept. Ea se uită lung la mine o vreme. În cele din urmă, se ridică și pornește spre ușă.

— Cinci minute.

— Nu merg. Nu mă simt bine.

— Nu e opțional.

Când Gen vrea ceva e imposibil s-o oprești. Nici n-am de gând să încerc. Pun manuscrisul la loc în cutie. Am grijă să nu mototolesc paginile – mai mult decât sunt deja –, dar nu-mi bat capul să le pun în ordine. Împing cutia în șifonierul meu, arunc deasupra câteva haine și ies la ușă unde dau de surorile mele.

Hattie se încruntă.

— Ce-i cu tine?

— Las-o în pace, zice Gen.

— Căciula ta nu se potrivește cu mănușile, îmi spune Hattie. Și arată și mai rău cu paltonul. Oare n-o să *mori* sau ceva de genul ăsta, dacă n-o să arăți perfect?

Îmi trag căciula mai mult peste ochi. Gen mă ia de braț și mă conduce afară mai înainte să-mi schimb gândul. Sau hainele. Hattie vine fără chef în urma noastră.

Toamna în New York te simți cum te-ai aștepta în altă parte, primăvara. Înnoitor. Localnicii sunt fericiți să fie din nou pe afară. Metrourile s-au răcit, duhoarea umedă de vară a trecut. Sărbătoririle și festivalurile sunt pretutindeni. Aerul e înviorător și fularele și cizmele sunt bine-venite. Încerc să apreciez cele din jurul meu. Mă uit după niște frunze galbene, portocalii sau aurii, imaginea mea preferată din acest anotimp, dar crengile sunt deja golașe. Am venit prea târziu. Totul e mort.

Gen trăncănește mai departe despre viața ei din Manhattan, iar Hattie intervine, la răstimpuri, cu remarci colorate. Eu ascult doar cu o jumătate de ureche. Traversăm Columbus, iar străzile

devin aglomerate de familii, dansatori, animatori și polițiști. Vreo câteva fanfare din marș își fac încălzirea – un zumzet de alămuri, răpăieli de tobă și game eterice de instrumente de suflat din lemn. Enormul balon Horton Elefantul se ițește din spatele unei clădiri, la numai o stradă mai încolo, iar trunchiul său ține o floare de un roz strălucitor.

— Nu fi tristă! îmi spune Gen. Te-am înscris să defilezi cu ei, anul ăsta.

Îmi face semn spre un grup de dansatori în chaps[20]-uri albastre de cowboy și jachete cu franjuri caraghioase.

Cel puțin o duzină de clovni oribili în salopete cu zdrențe în toate culorile curcubeului dau năvală în drogheria de lângă noi.

— Uite colo, zic eu. Pe tine te caută, Gen. Au nevoie de tine.

— Ai văzut pomii ăia de Crăciun care dansează step? Au întrebat dacă, la întoarcere, n-o să vrei să li te alături. N-ai să fii prea obosită, nu? Vreau să spun, deja am plătit pentru pantalonii tăi de beteală.

— Mă bucur că pe mine nu m-ați înscris la nimic, zice Hattie. Pentru că e de-a dreptul grozav să nu fac nimic.

Îi arunc o privire plictisită. Când Gen vede că încă nu vreau să-mi îndeplinesc rolul obișnuit de mediator, se oferă ea. Eu mă retrag la loc în mine. Înapoi la manuscris. Nu-mi pot șterge imaginea asta din minte: Rashmi, acoperită cu iepuri. Balonul Kermit se ridică în aer din spatele altei clădiri și eu mă gândesc la iepuri. Ni se face frig și ne întoarcem acasă, iar eu mă gândesc la iepuri. Maman ne cheamă în bucătărie și o ajut la cornulețe. Iepuri. O ajut să pună masa. Iepuri. Curcanul e tăiat, băuturile sunt turnate în pahare, se ține toastul. Iepuri, iepuri, iepuri.

[20] Apărătoare de piele care acoperă picioarele pe toată lungimea și se prind în talie cu o centură, arătând ca niște pantaloni fără partea de sus.

Farfuriile sunt curățate, resturile de piure de cartofi și de sos sunt golite în găleata de gunoi. Iubitul meu își pierde virginitatea și, oh, cine se uită acolo?

E un iepure.

Familia mea se strânge în jurul televizorului pentru a vedea un film vesel, relaxant. Eu încă mă mai gândesc la iepuri, o oră mai târziu, când aud sunetul slab al telefonului meu sunând în dormitor. Inima îmi sare brusc în gât. Gonesc pe scări și abia reușesc să-l prind la timp.

— Te iubesc, spune Josh. Stai puțin.

Se aud râsete și voci vorbind tare, apoi fâsâitul unei uși glisante închizându-se.

— Ok, sunt pe o terasă. Sau un balcon privat. Sau ceva. De fapt, habar n-am unde naiba sunt.

— Dar ești la Casa Albă?

— Da.

Iepure.

— Știu, spune el, când eu nu zic nimic. E aiurea. Îmi pare rău.

— Nu, nu-i asta.

Iepure, iepure.

— Sunt doar obosită. A fost o zi lungă.

— Mama a zis că pot să te sun. Folosesc telefonul ei din nou.

— Deci, ăăă. Cum e?

— Ai primit pachetul de la mine? întreabă el, ignorându-mi întrebarea.

Practic pot să-i aud nădușeala picurând în receptor.

— L-am primit. L-am citit noaptea trecută. A fost grozav.

Urmează o pauză lungă, încremenită.

— Uau.

Vocea lui e la fel de posomorâtă ca raportul meu.

— Asta n-a sunat prea convingător nici pentru tine, nu?

— Nu. Doar că...

Și apoi izbucnesc în plâns, urându-mă pentru asta.

— Ce s-a întâmplat? intră el în panică. Care e? Care parte?

— Nu. E bine.

Nu mă pot opri din plâns.

— Te rog, mă imploră el. Nu. Ascultă, știu că am fost un nesimțit cu Rashmi, mai ales când ne-am certat, dar jur că n-o să se întâmple și cu noi. E atât de diferit cu tine. N-aș fi niciodată așa cu tine.

Vorbește mai repede decât l-am auzit vreodată.

— Eram mai mic și mult mai prost...

— N-a fost cearta. A fost...

Lacrimile explodează în suspine sfâșietoare.

— *Iepurii*.

— Iepurii?

Dar confuzia lui e doar temporară.

— Oh. *Oh*.

— De ce ai desenat lucrurile alea? De ce mi le-ai arătat mie?

— Nu... n-am crezut c-ar fi așa mare chestie...

— N-ai crezut că o să fie mare chestie pentru mine să-ți văd fosta iubită *goală*? Să aflu detalii explicite despre cum v-ați pierdut voi doi virginitatea împreună?

— Nu știu.

A ajuns la apogeul panicii acum.

— Am scris despre asta pentru că s-a întâmplat. Și ți-am împărtășit-o și ție pentru că am vrut să fiu cinstit cu tine. Am vrut să-ți arăt totul. *Inclusiv părțile urâte*, mai știi?

— Ei bine, poate că nu totul poate intra într-o carte.

— Îmi pare rău. *Ohdoamne*. Îmi pare atât de rău, Isla.

Nu spun nimic. E nedrept, dar sunt îndurerată. Și vreau să-l doară și pe el.

— Te rog, nu închide. Dar despre sfârșit, despre partea cu tine? Aceea cum a fost?

— Da, acele opt pagini întregi au fost bine.

Regret cuvintele în secunda în care-mi ies pe gură. N-am mai spus niciodată ceva atât de egoist în viața mea. Că doar n-a avut timp să ne deseneze. Durează o veșnicie să faci lucrările pe care le face el. Mi-a împărtășit ceva personal, iar eu i l-am aruncat în față.

Tăcerea lui e înfiorătoare.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi cer iertare.

Lacrimile și mucii îmi șiroiesc pe față.

— Cartea ta e grozavă, pe cuvânt.

Josh pufnește, dar acum plânge și el. Vinovăția mea se împătrește.

— Pe bune, *este*. Numai că m-a luat pe nepregătite. Știu ce ai desenat tu. Ar fi trebuit să știu ce aveam să găsesc în ea. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre asta, ar trebui să-ți spun despre toate părțile care mi-au plăcut...

— Iar acum tu îți cer scuze, iar asta e nebunie curată.

— Ba nu e!

Strâng mai tare telefonul în mână.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Niciun răspuns.

— Alo? Josh? *Alo*?

— Mă cheamă mama. La dracu'. Se pregătesc să servească desertul sau ceva de genul ăsta.

— Nu!

— Mă mai iubești?

Panica lui reapare.

— N-ai spus-o, când ai răspuns.

Scot un pumn de șervețele dintr-o cutie.

— Bineînțeles că da!

— Nu pot să cred că trebuie să închid tocmai acum.

— Nu pleca. Te iubesc.

— Te sun cât de curând pot.

Și închide.

Ca o proastă ce sunt, stau lângă telefon toată noaptea, sperând că acel *curând* înseamnă "curând". Nu înseamnă. Cum am putut să-l atac așa? El a avut încredere în mine. Și-a dezvăluit sufletul, iar eu l-am învinovățit pentru asta. Urăsc lucrul ăsta. Urăsc că l-am făcut să sufere. Și urăsc că sunt încă supărată din pricina lucrării lui, și urăsc *cu adevărat* că va trebui să mă prefac că nu sunt.

* * *

Țin cutia în șifonierul meu, sperând într-o experiență *dacă nu e la vedere, nu e nici în minte*, dar e imposibil. E *singurul* lucru din mintea mea. Până sâmbătă seara nu mai aud nimic de el. Frica de greșeala mea impardonabilă atinge un punct critic. Trebuie să fac ceva. Pun o mică ofrandă de pace în cutie și o duc până la reședința Wasserstein, folosindu-mă de adresa de retur scrisă pe pachet. Cutia e grea, foarte grea. Dar tot nu-mi ia mult până ajung acolo.

Casa lor de piatră roșiatică arată asemenea celorlalte de pe stradă – frumoasă, veche și bine întreținută. Au plante veșnic-verzi miniaturale și iederă în jardinierele de la ferestre, un steag american atârnat la catul al doilea, o coroniță de toamnă pe ușă

și o mezuză[21] de argint filigranat fixată pe stâlpul ușii. Draperiile sunt trase.

Bat, sperând să-mi răspundă Serviciile Secrete sau știu eu ce organizație este însărcinată cu paza celor mai faimoși senatori ai acestei națiuni. Nu răspunde nimeni. Bat din nou și un bărbat solid, cu umeri lați, păr cărunt stilat și o cască de securitate într-o ureche, deschide ușa.

— Vă pot ajuta?

Vocea îi e la fel de solidă și de viguroasă ca și înfățișarea.

— Isla Martin.

Mie îmi tremură vocea.

— Sunt iubita lui Josh. Din Franța? Știu că n-o să se întoarcă decât abia mâine, dar mâine plec eu, așa că speram că i-ați putea da dumneavoastră asta.

— Știu cine ești.

— Știți?

Masca de tip dur cade pentru o clipă. Îmi zâmbește și zâmbetul e surprinzător de cald.

— Sunt plătit să știu asta.

— Oh.

Roșesc.

— Ei bine, ați vrea, vă rog, să-i dați asta?

El ia pachetul din mâinile mele.

— Desigur. Dar va trebui să-l scanez de explozibili, mai întâi. Dacă trece, o să-l primească la întoarcere.

Eu râd.

— A fost o declarație serioasă. Toate pachetele sunt verificate.

[21] Mic sul de pergament purtând versete din Biblie, pus într-o cutiuță fixată pe stâlpul ușii de la intrarea în casă, la evrei.

Obrajii mei iau foc.

— Bineînțeles. Mulțumesc, domnule.

Și plec în grabă.

În seara următoare, când îmi verific telefonul, la Paris, am un mesaj de la un număr necunoscut din Manhattan. Nu pomenește despre returnarea manuscrisului – nici de faptul că i-am lăsat paginile vraiște –, dar spune așa:

Nu pot să cred cât de mult mi-a lipsit parfumul tău. Merci pentru fular, trandafirul meu dulce.

capitolul douăzeci şi patru

Paloarea iernii posomorăşte şi mai tare oraşul cenuşiu. Cercurile olimpice, luminoase şi colorate, oferă singura alinare vizuală. Sunt lipite pe toate reclamele, inclusiv pe laturile clădirilor. În acest februarie, Olimpiada de Iarnă va fi în regiunea Rhône-Alpes din sud-estul Franţei, deşi, după reclame, nu ţi-ai putea da seama că nu se va ţine chiar în Paris. Atleţii francezi sunt starurile afişelor, firește, dar printre ele şi-au făcut loc şi câteva dintre numele cele mai mari din alte ţări.

Kurt şi cu mine ieşim din staţia de *métro* Denfert-Rochereau şi trecem pe lângă un poster mai mare decât mărimea naturală a unei patinatoare americane cu înfăţişare dârză, pe nume Calliope Bell.

— Cu cine ţii? întreb eu. Cu americanii sau cu francezii?

Jocurile Olimpice au fost întotdeauna sursa unor sentimente amestecate pentru mine. Ştiu că ar trebui să simt o mândrie naţională, dar a cărei naţiuni? Mă simt loială faţă de amândouă.

Kurt aruncă o privire la afiş.

— Ţin cu cel mai bun atlet la fiecare competiţie. Nu trebuie să fie american sau francez.

— Deci... tu ţii cu câştigătorul. Nu-i asta un fel de a trişa?

— Nu. Ţin cu persoana care pare să depună cel mai mare efort.

E un răspuns ciudat, dar e unul valabil. Mă pune pe gânduri. Intrăm într-o clădire mică, greu de descris, verde-întunecat. E lipsită de turişti, astăzi. Plătim un paznic, trecem de un alt paznic şi tropotim coborând pe o scară în spirală, până ajungem la un tunel lung şi scund. Apa picură de deasupra. Plescăim prin

băltoace puțin adânci. E rece aici, în catacombe, dar nu frig, pentru că nu e niciun pic de vânt.

Kurt face semn spre un tunel care a fost închis cu grilaj împotriva accesului publicului.

— Ți-am spus că există peste două sute nouăzeci de kilometri de tuneluri abandonate în Paris?

Da. Mi-a spus asta. A vorbit nonstop despre tuneluri de când ne-am întors la școală. În ultima lună, a trecut de la intrigat la obsedat de-a binelea. Cât stătusem eu în detenție, el citise totul despre ele – tunelurile de *métro*, carierele de calcar, liniile utilitare, sistemele de canalizare și criptele – care, laolaltă, alcătuiau una dintre cele mai extinse rețele subterane din lume.

El voia să facă o hartă, bineînțeles.

E ciudat cum cele două persoane cele mai importante din viața mea sunt amândouă interesate de hărți. Kurt în sensul cel mai literal. Dar și Josh, de asemenea. Făcând cronica evenimentelor majore din viața lui, și Josh desena o hartă. Mă întreb cât timp voi fi o parte din aceasta. Unde și când se va desprinde povestea mea de a lui?

— Hărți ale tunelurilor există, continuă Kurt, dar niciuna nu este completă. Și adesea sunt dinadins înșelătoare, ca să-i țină pe oameni la distanță.

Explorarea lor e ilegală și, ca ascultător de bună credință al regulilor, aceasta e cea mai mare frustrare a lui Kurt. Însă asta nu i-a împiedicat pe alții s-o facă. Tunelurile atrag tot soiul de oameni, cunoscuți sub denumirea generală de catafili – istorici, artiști de graffiti, amatori de petreceri ilicite, amatori de explorare a peșterilor, muzicieni, vânători de comori. Unii s-au dus în tuneluri ca să restaureze opere de artă neprețuite. Un

grup a condus un cinematograf subteran. Rezistența franceză s-a ascuns aici, în timpul ocupației naziste, iar naziștii au folosit exact aceleași tuneluri ca să scape.

N-o să treacă mult până când obsesia lui Kurt va fi mai puternică decât nevoia lui de a asculta de reguli. Dar, deocamdată, vizitează și revizitează bucata legală – les Catacombes. Mai mult de șase milioane de cadavre au fost aduse cu cărucioarele aici, la sfârșitul anilor 1700, iar nesfârșitele ziduri ale oaselor lor puse unele peste altele se pot vedea contra unei mici taxe. Unele oase sunt aranjate în forme simple, de cruce sau inimă. Altele sunt aranjate după mărime sau tip. Dar cele mai multe au fost aruncate la întâmplare, din rațiuni practice.

Când eram mică, găsisem catacombele înfiorătoare. Când am crescut, mi s-au părut fascinante. Acum, sunt aproape pașnice. Dar poate că toate craniile acestea îmi amintesc de un tatuaj al unei anumite persoane. Mă așez pe un scaun pliant, rezervat pentru un paznic, în vreme ce Kurt cercetează, în vârful picioarelor, prin jur.

Pare potrivit să stai aici. Liniștit, totuși incontestabil deprimant, foarte asemănător cu starea mea de spirit. După Ziua Recunoștinței, mi-am sfârșit detenția, am trudit să-mi fac temele și am tocit pentru examene. N-am mai citit nimic de plăcere. Învățatul pentru școală e mai bun ca să-mi distragă atenția de la tăcerea forțată dintre Josh și mine.

Cum au trăit părinții mei înainte de mesajele telefonice? Înainte de internet? Eu sunt obișnuită să *cunosc* lucruri și toate aceste *necunoscute* mă înnebunesc. Ne trimitem reciproc scrisori de mână, dar durează atât de mult până ajunge poșta,

încât e adesea plecat în alt oraș când ajunge corespondența mea. Familia lui călătorește nonstop între New York și DC.

Cred că e în DC în momentul de față. Cel puțin, acolo i-am trimis cadoul cu Hanuca Ateistului, o cutie cu preferatele lui mâncăruri semipreparate franțuzești. Dacă măcar aș putea vorbi cu el, știu că m-aș simți mai bine. Îi port scrisorile cu mine, în poșetă, îi folosesc halba zilnic ca să beau din ea și i-am atârnat desenele lângă pat – cel cu pandantivul meu, din prima săptămână de școală, ca și copacul plin de porumbei de la Sagrada Família, pe care mi l-a dăruit după ce a fost exmatriculat. Dar încă mi se pare foarte departe.

Și cu cât mai mult timp petrecem separați, cu atât nu pot schimba sfârșitul din *Băiatul de la școala cu internat*. Timpul nostru împreună a fost de numai opt pagini. Directoarea școlii crede că eu am fost o distracție pentru Josh, ceea ce înseamnă că ea crede că iau relația noastră mult mai în serios decât el. Dar asta nu-i adevărat. El chiar a luat-o în serios.

Oare o mai face încă?

Nu mi-a dat niciun motiv să mă îndoiesc de el, dar cu cât mai mult timp petrecem departe unul de celălalt, cu atât mai clar văd că relația noastră a fost construită pe un teren nesigur. Singurătatea lui. Cât va trece până când își va da seama că să mă aibă pe mine iubită a fost mai ușor decât să fie singur? Am fost convenabilă. Am fost o distracție.

Josh e romantic. Îi place să fie îndrăgostit și tânjește ca dragostea să-i umple golul lăsat de părinții mai mereu absenți. Poate că relația noastră nu s-a sudat rapid din cauză că eram perfecți unul pentru celălalt, ci pentru că amândoi ne-am lăsat furați de ea – el din pricina *nevoii* lui neostoite, eu din pricină că mă îndrăgostisem de el înainte. Oare acei trei ani de dor mi-au

începătoșat percepția asupra realității? Cât de bine îl cunosc, de fapt? De când l-am văzut ultima oară în persoană, am fost confruntată cu mai multe incarnări despre care nici nu bănuiam că există.

Și el încă n-a luat vreo decizie cu privire la terminarea liceului. Dacă Dartmouth mă acceptă pe mine, și eu mă mut în New England, iar el nu e acolo? Ce ar trebui să fac fără el? Încă nu am un plan pentru mine, nimic care să nu-l implice și pe el. Dar planurile lui nu mai sunt concrete. Sunt la fel de fragile ca un zid de oase.

* * *

Trec de examenele de la jumătatea trimestrului cu speranța că sunt măcinată de aceste îndoieli numai pentru că sunt de atâta vreme departe de el. Când o să-l văd din nou, îmi va trece. În seara de dinaintea ultimei zile de școală, sunt surprinsă de un apel de pe telefonul doamnei Wasserstein.

Răspund, rugându-mă să fie de fapt Josh. Este. Dar imediat mă lovește o nouă bănuială și sunt instantaneu în prag de isterie.

— Rămâi în DC pentru vacanța de iarnă.

Josh râde.

— Nu, nu! Sun cu veşti bune. De data asta. E vorba de o invitație la o petrecere de Crăciun, la MET[22]. Ținută obligatorie. Personalități una și-una. Probabil va fi atroce, dar părinții mei te-au invitat, așa că trebuie să fie un semn bun.

Este un semn bun.

[22] Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

— Și tu o să porți o rochie de ocazie, iar eu o să te prezint lumii. Ca iubita mea, specifică el. Atâta vreme cât încă mai vrei ca lumea asta să știe că exiști?

— Da! Da, te rog.

El râde din nou.

— Atunci, avem o întâlnire.

Când mama lui cere telefonul înapoi, ies din cameră să mă întind pe hol. Inima mi-e mai ușoară, cum n-a mai fost de săptămâni întregi. O să mergem la o întâlnire în public. Părinții lui vor să petreacă un timp cu mine.

Mă opresc brusc. Părinții lui vor să petreacă un timp cu mine.

Nu. Să rămân pozitivă. Ăsta e un semn bun, pe cuvânt. Îmi verific căsuța de scrisori. Sunt două plicuri îndesate în spate, unul gros și unul mai subțire. Le scot, ameţită de o nouă bucurie, până când îmi dau seama că niciunul dintre plicuri nu e de la Josh.

Unul e de la Sorbona, celălalt e de la Columbia.

Unul conține o scrisoare de admitere, celălalt, o respingere.

capitolul douăzeci şi cinci

— Nu mă pot hotărî ce-ți stă mai bine, părul sau rochia! oftează maman. Vin *perfect* împreună.

Buclele mele au fost adunate într-o parte şi fixate să curgă peste umăr, iar rochia – pentru care am pierdut, înnebunite, toată ziua de ieri la cumpărături – e o nuanță închisă de verde smarald. În sfârşit, pielea mea palidă strălucește, mulţumită unei cantităţi considerabile de pudră sclipitoare și a îmbujorării mele firești la gândul că voi fi iarăşi împreună cu iubitul meu. El a sosit cu avionul din DC abia în urmă cu trei ore. Nu ne-am văzut încă.

Gen zâmbește larg la noi din prag.

— Arată a balul absolvenților aici.

— *Balul absolvenților*, filmul de groază, zice Hattie.

Spre marea dezamăgire a fetelor ca Sanjita și Emily, Școala americană din Paris nu are vreo seară dansantă oficială. Eu n-am fost afectată, dar – acum, când sunt gătită – sunt *aproape* de partea lor. Mă răsucesc într-o piruetă.

— Mă simt Cenușăreasa.

— Cenușăreasa era blondă, zice Hattie. Roşcatele nu sunt niciodată prinţese.

— Rahaturi, spune Gen şi maman ţocăie la ea. Amy Adams, *Magie în New York*.

— Hei, dar Ariel? spun eu. Era o prinţesă.

— Era un pește, zice Hattie.

— Isla! vocea tatei bubuie de la parter. Ți-a sosit cavalerul!

E posibil să fii deopotrivă trecut de toate năduşelile *şi* febril? Nu știu ce-mi zdruncină mai tare nervii: că-l văd pe Josh pentru prima oară după două luni, că-l prezint părinților mei sau că voi

sta cu părinții *lui*? Numai că, nu. Cu siguranță este cea din urmă. Gândul că îi voi vorbi din nou mamei lui m-a făcut să nu pot pune nimic în gură toată ziua. Cel puțin, părinții mei sunt bucuroși – și ușurați – să-l cunoască în sfârșit pe Josh. De asemenea, sunt impresionați că mă duce la o petrecere atât de prestigioasă.

Maman îmi observă expresia îngrijorată cu un zâmbet încurajator.

— Făt-Frumos așteaptă.

— Mă întreb dacă e la fel de slăbănog și de ciudat cum mi-l amintesc, zice Gen.

— Hei, spun eu.

Aștept ca Hattie să se alieze în răutăți cu Gen, dar ea tace. N-a scos niciun cuvânt referitor la subiectul Josh de la Halloween încoace. Maman le ușuiește pe amândouă la parter. Stomacul mi se strânge. Nu știu care dintre părinți mă sperie mai tare.

— N-ai de ce să te temi, zice maman, citindu-mi gândurile. Tatăl lui o să te placă. Mama lui o să învețe să te placă. Ești inteligentă, fermecătoare și bună.

— Bineînțeles că asta crezi *tu*.

— N-aș descrie-o niciodată pe sora ta mai mică drept fermecătoare.

Asta mă face să schițez un surâs.

— Haide. Nu vrei să vezi cum arată iubitul tău în smoching? mă înghiontește mama, înainte să iasă grăbită.

Din capul scărilor, ridică vocea:

— Joshua, *mon cher*. Încântată să te cunosc, în sfârșit.

— Și eu mă bucur să vă cunosc.

E un zâmbet – zâmbetul acela protocolar, politicos – în glasul lui.

— Îmi vine greu să cred, dar casa dumneavoastră arată chiar mai bine decât vitrinele dumneavoastră de la Bergdorf Goodman. Le-am văzut săptămâna trecută. Sunt extraordinare.

Ea râde.

— Știi exact ce să spui, nu-i așa?

Picioarele mi se fac de gelatină. Până acum, pe cuvânt că nu eram foarte convinsă că am să-l văd în seara asta. Entuziasmul îmi întrece nervozitatea. Înșfac poșeta-plic cu pietricele împrumutată de la maman, ies valvârtej din cameră și încremenesc prompt în capul scărilor. Josh arată *imaculat*. Smochingul lui nu e închiriat. Îi spune ceva tatălui meu și are fața demnă de încredere a unui fiu de senator. Apoi urmărește privirea întoarsă a tatălui meu și absolut totul la el se schimbă, amuțind la mijlocul frazei.

Josh se emoționează.

Am un nod în gât. Arată de parcă e atât de recunoscător să mă vadă, încât suferă fizic. Sentimentul e reciproc. Casa dispare, vocile dispar, iar aerul își ține respirația. Ochii noștri rămân nedezlipiți, cât cobor. Mai aproape. Mai aproape. Mâinile ni se întind, degetele sunt gata să se atingă…

— Verde și roșu! arată tata de la rochia mea, la păr. Ești exact precum nevasta lui Moș Crăciun!

E ca un ac care zgârie discul. Toată lumea se întoarce și se uită la el.

El roșește.

— Crăciunul, vreau să zic. Arată precum Crăciunul.

— Nu poți să-i spui unei fete că arată ca o *sărbătoare*, zice Gen.

— A avut dreptate prima oară, zice Hattie.

Stă la margine, cât mai departe posibil de Josh.

— Arăţi ca o femeie bătrână.

— Isla! Vocea lui Josh se îneacă la numele meu. Arăţi minunat.

Pentru că o văd în ochii lui, o simt şi în inima mea. El mă ia de mână. Pielea lui o atinge pe a mea şi el e din nou real. Şi atunci ne pierdem reţinerile, iar el mă ridică de la pământ într-o îmbrăţişare şi mă sărută pe obraz. Şi încă o dată. Eu îl îmbrăţişez. El mă strânge cam prea tare, dar e minunat, perfect, sublim.

Tata îl studiază pe Josh cu o reînnoită neîncredere.

— Când o să fii acasă? mă întreabă el.

— Nu ştiu, răspund eu cinstit.

— Gala se încheie, de obicei, înainte de miezul nopţii, aşa că o să fie acasă nu mai târziu de atât, spune Josh. Vreţi să vorbiţi cu Brian? El e şoferul şi paza noastră de corp, în seara asta.

Tata se înseninează la menţionarea pazei. Se uită printre draperii şi face cu mâna cuiva din stradă. Brian, presupun.

— E în regulă.

Îşi scarpină barba deasă, cu îngrijorările cumva potolite.

— Miezul nopţii, adică.

Fac un pas spre uşă.

— Nu vreau să întârziem.

— Stai! Gen îşi ridică telefonul. Numai o poză.

— Două, zice maman, luându-şi-l pe al ei.

Scot un geamăt stânjenit, dar Gen îmi retează vorba:

— Oh, haide. Doar nu în fiecare zi sora mea mai mică e gătită la patru ace.

— Ce vrei să spui? Isla poartă câte o tâmpenie de toaletă în fiecare zi, zice Hattie.

— Manhattan, draga mea, taci din gură, zice maman.

O grămadă de poze mai târziu, Josh și cu mine ieșim pe ușă și în vestibul. De îndată ce ajungem după primul colț – la adăpost de privirile pe gaura cheii – îmi arunc brațele pe după gâtul lui. El se apleacă, dar se retrage repede.

— Rujul.

— Nu-mi pasă.

Josh mă lipește de perete. Ne sărutăm cu tot ce avem, gustându-ne unul pe celălalt, dorindu-ne unul pe celălalt. Buzele lui sunt crăpate de la frigul iernii. S-a spălat de curând pe dinți, iar gura lui e proaspătă și curată. Mâinile lui alunecă pe spatele meu până pe șolduri. Săruturile noastre devin mai pătimașe, înnebunite de dor. Un tremur trece din corpul meu într-al lui și se desprinde brusc de mine, gâfâind după aer.

— Părinții tăi, zice el. Ne urmăresc de la fereastră. Așteaptă să ne vadă.

Ne împleticim pe scări în jos, râzând și grăbindu-ne. El își șterge rujul de pe gură, eu îmi șterg pielea din jurul gurii, apoi ieșim agale din clădire de parcă am fi fost prinși în conversație. Sunt sigură că amândoi arătăm al naibii de vinovați. Arunc o privire în sus, la fereastră, printre lujerii golași ai trandafirului cățărător, iar maman și Gen fac cu mâna, bucuroase. Tata dă scurt din cap. Hattie nu e de văzut.

Un bărbat solid, cu păr cărunt stilat și o cască de securitate într-o ureche deschide ușa din spate a unei mașini luxoase negre. E același tip care a luat pachetul de la mine acasă la Josh, de Ziua Recunoștinței.

— Bună seara, *mademoiselle*.

— Oh! *Dumneavoastră* sunteți Brian.

El îmi oferă un rânjet larg.

— Mă bucur să vă revăd. Arătați încântător. E limpede de ce băiatul nostru aici de față nu vorbește despre altceva.

Arunc o privire spre Josh, mulțumită, iar el ridică din umeri, sugerând "la ce te-așteptai?"

Ne urcăm în mașină, dar când Brian ocolește spre partea șoferului, zâmbetul lui Josh se șterge.

— Asta nu e mijlocul meu obișnuit de transport, știi.

— *Nu* știu, îl tachinez eu. Mi se pare că voi doi ați petrecut o grămadă de timp împreună.

— Păi, da, dar de regulă, acasă. Sau la biroul tatălui meu. Nu vreau să crezi că sunt mereu... plimbat așa cu șofer la dispoziție. Merg cu metroul.

Îmi îndulcesc tonul.

— E ok. Nu te criticam.

— Știu, numai că...

Portiera șoferului se deschide și Brian se strecoară înăuntru cu o surprinzătoare eleganță și vitalitate. Se dovedește a fi un grozav povestitor, ceea ce e de ajutor, pentru că mă împiedică să-mi doresc ca mașina asta luxoasă să fi fost chiar mai luxoasă – să zicem, o limuzină cu partiție pentru intimitate – pentru că tot ce vreau să fac e să sar din nou pe iubitul meu. În loc de asta, îmi refac machiajul. Nu vreau să arăt la sosire ca o târfă smotocită. Chiar dacă probabil asta e oricum părerea mamei lui despre mine.

Brian nu mințea. Știe destule despre mine ca să mă întrebe dacă am primit răspuns de la Dartmouth. Îi face cu ochiul lui Josh, în oglinda retrovizoare, dar Josh nu observă. N-are ochi decât pentru mine. Îi spun adevărul lui Brian – că încă aștept

răspunsul de la ei. Încă nu i-am spus lui Josh că am primit răspuns de la celelalte două școli. Încă nu i-am spus că, până acum, singura școală care mă vrea e în Franța.

* * *

Muzeul Metropolitan de Artă este unul dintre edificiile cu cea mai europeană înfățișare din Manhattan. În timp ce Josh mă conduce spre intrare, am senzația că ne-am întors în timp, în octombrie. Înapoi în Paris. Fațada albă, coloanele gargantuești, treptele lungi. Ce bine ar fi dacă ne-am îndrepta spre o întâlnire la Musee d'Orsay și nu spre spectacolul ăsta de întâlnirea-cu-părinții. Dacă mama lui Josh e intimidantă, cum o să fie *tatăl* lui?

Josh îmi surprinde expresia și mă strânge de braț.

— O să te descurci minunat.

— Părinții tăi mă urăsc, zic eu.

— Nu te urăsc pe tine. Mă urăsc pe mine.

— Hai înapoi la mine acasă și să ne sărutăm în hol.

El zâmbește larg spre mine.

— Locul ăsta are o mulțime de holuri.

Am fost aici de multe ori, dar Sala Mare e tot impresionantă. Domurile și arcurile intrării sale mărețe – amintind atât de mult de Panthéonul din apropierea căminului nostru – sunt împodobite cu panglici aurii, ghirlande de conifere și uriașe ornamente și globuri. Aula cu ecou e plină de un fremătător șuvoi de bărbați și femei în ținute de gală. Mă bucur că maman m-a ajutat să mă îmbrac pentru ocazie. Cel puțin, am încredere *în asta*.

Josh întinde invitațiile noastre unei femei în vârstă, cu perle și un top negru cu paiete, după care urmăm mulțimea către

petrecerea din Sala Sculpturilor Medievale. El mă conduce cu maniere de gentleman, matur și protocolar. Perechile din jur se mișcă în același mod. Arată de parcă acest elegant tip de comportament e rutină, numai pentru noi e o premieră. Eu vreau să merg lipită de el, *înfășurată* în brațele lui, brațe și mâini împletite într-un singur vălmășag de membre. Această intrare calculată nu face decât să-mi agraveze inhibiția.

El mă ghidează astfel spre sunetul îndepărtat al unui cvartet de coarde – într-o parte a scărilor principale, printr-o încăpere strâmtă, cu artefacte bizantine, în altă încăpere, cu un altar acoperit de marmură sculptat cu măiestrie, și drept în aglomerata Sală a Sculpturii. Sala e mai mare și mai înaltă, deși nu atât de mare pe cât mi-o aminteam eu. Steaguri heraldice cu diverse blazoane, în roșu, albastru, galben și alb, atârnă de o parte și de alta. Sub ele, pereții sunt acoperiți în tapiserii cu bărbați și doamne în veșminte medievale. Iar în mijlocul sălii – în mod cert, piesa de rezistență a colecției – e o poartă masivă de fier. Din vizitele anterioare, știu că este un grilaj separator de cor dintr-o catedrală din Spania.

Așezat în fața grilajului, se află un molid la fel de masiv, înconjurat de sute de figurine simbolice pentru Nașterea Domnului din secolul al optsprezecelea. Molidul însuși e împodobit cu îngeri și heruvimi și beculețe care imită lumânările. E spectaculos, desigur, dar e deopotrivă... țeapăn.

— La multe Crăciunuri agnostice, zice Josh. Bine ai venit la cea mai evreiască petrecere de Crăciun din America.

Eu zâmbesc.

— Așa, vezi! zâmbește și el. Fă mai des asta.

Cercetăm din ochi, printre sculpturile de alabastru, după părinții lui. E cel mai bine să scăpăm odată de asta. Îi

descoperim, într-o latură a sălii, lângă o statuie de clovn, cu înfățișare grosolană. Când ajungem mai aproape, îmi dau seama că pălăria țuguiată roșie a clovnului este de fapt o tiară de papă. Nu contează că nu spun nimic din toate astea cu voce tare, tot mă simt prost.

Părinții lui Josh sunt cu spatele la noi. Au în mâini pahare cu vin alb și conversează cu un bărbat scund cu ochelari perfect rotunzi.

— *Judecătorul Lederman*, îmi șoptește Josh, de la *Curtea Supremă din New York*.

Da. Sigur. Nu-i mare chestie.

— Joshua! judecătorul zâmbește și ne face cu mâna.

Încerc să mă port de parcă ar fi normal pentru un judecător de la curtea supremă de stat să-l cunoască pe iubitul meu după numele mic. Părinții lui Josh se întorc spre noi. Reacția lor inițială e de fericire, dar e rapid mascată de o atitudine mai potrivit descrisă ca *mulțumire profesională*. Cu o notă de curiozitate. Și probabil o altă notă de neîncredere.

Josh mă ghidează înainte, împingându-mă ușor cu palma sub talie. Îmi închipui că arăt ca un șoarece, slab și lesne de evacuat din clădire.

— Judecător Lederman, spune Josh, mă bucur să vă văd.

Ce bizar e să-i aud pe viu această voce de interviu, ieșindu-i pe gură.

— Aceasta este iubita mea, Isla Martin.

Judecătorul îmi strânge mâna.

— Ce frumușică ești.

Oribil. Zâmbesc.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Mamă, o mai știi pe Isla, continuă Josh de parcă ultima noastră întâlnire nu fusese o agonie continuă de rușine maximă. Tată, mi-ar plăcea să ți-o prezint pe iubita mea. Isla, el e tatăl meu.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule senator.

Stai. Oare ar fi trebuit să-i spun senator? Domnule Wasserstein? Domnule senator Wasserstein? Ar fi trebuit să-i spun "domnule". De ce nu i-am spus "domnule"? Oh, nu! Judecătorului i-am spus "domnule". Oare ar fi trebuit să-i spun "onorată instanță" sau asta e numai la curte? Dar tatăl lui Josh zâmbește și dă la iveală o liniștitoare pereche de gropițe în obraji. Îmi strânge mâna.

— Bucuros de cunoștință. Am auzit vorbindu-se atât de mult despre tine, încât simt că te știu deja.

Sunt descumpănită. Sună sincer, dar... este, oare? Trebuie să fie îndelung practicatul său farmec politic. Nu-mi dădusem seama ce noroc aveam că prima noastră întâlnire se petrece în public. Tatăl lui Josh trebuie să se prefacă neabătut că totul este grozav, chiar dacă nu e.

— Sam, îi spune el judecătorului Lederman, Isla studiază în străinătate.

— Ah , așa e, îi spune judecătorul lui Josh. Uitasem că ai stat în străinătate. Anglia?

— Franța. Deși îmi termin studiile aici, în America.

Răspunsul lui Josh e curgător. Anticipat. Părinții lui zâmbesc degajați și îmi trece prin minte că toată lumea care participă la acest joc e profesionistă. Toată lumea în afară de mine.

— Isla e cea mai bună elevă din clasa ei, spune senatorul.

Fața mea se îmbujorează când începe această conversație suprarealistă, în care eu sunt subiectul, iar părinții lui Josh se

laudă cu realizările mele. E stingheritor să-i aud ridicându-mă în slăvi, când nu e cu putință să creadă sincer în ceea ce spun. Nu există niciun motiv pentru ei să mă placă. Eu sunt o nimeni. O nimeni care le-a luat fiul până în Spania ca să facă sex și cu asta i-a atras exmatricularea din liceu. Situația aceasta e atât de neașteptată, încât nu le pot răspunde la întrebări, iar Josh e silit să încheie el dialogul în locul meu. Până să realizez, toată afacerea s-a terminat, iar Josh mă trage de acolo.

— Mergem să găsim ceva de mâncat, le spune el părinților săi. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, îi spune judecătorului, strângându-i mâna întinsă, în vreme ce pe mine mă ghidează în direcție opusă.

— Mi-a părut bine, strig eu.

Și acesta este singurul lucru pe care l-am spus oricăruia dintre ei, tot timpul ăsta. Părinții lui Josh își închipuie, probabil, că el i-a mințit și în privința inteligenței mele.

— A mers bine, zice Josh.

— Oare?

El îmi aruncă o privire.

— O să vorbim din nou cu ei, mai târziu – numai noi patru – și după ce-or să mai bea vreo câteva pahare de vin.

Ăsta nu e un răspuns.

Josh își croiește drum cu repeziciune printr-un grup compact de invitați. Se îndreaptă glonț spre aperitive, înșfacă o bucată neobișnuit de mică și defilează cu mine din nou pe lângă părinții lui. Își ridică farfuria spre ei, salutând. Mama lui își ridică paharul, drept răspuns. După aceea, el se cufundă în mulțime, conducându-mă prin aglomerația cea mai mare din încăpere. Farfuria lui dispare undeva în vălmășag.

— Mă scuzați, îmi permiteți, spune el.

Mă chinui să mă țin după el.

— Tocurile astea. N-au fost concepute pentru așa ceva.

Josh îmi aruncă un zâmbet malițios și recunosc un plan în spatele lui. Continuă să șerpuiască prin galeria vecină – pe lângă vitralii și o Pietà, ulcioare smălțuite și ceramică – până când ne oprim brusc în fața unei uși închise.

O ușă închisă *și* un paznic de-al muzeului.

Dar pazniculuiîntre două vârste în costum bleumarin îi piere toată intransigența când îl recunoaște pe Josh. Înflorește într-un zâmbet larg, neașteptat. Josh își ridică bărbia în salutul masculin universal. Paznicul îi răspunde la fel, deschide iute ușa și ne lasă să trecem.

Ușa se închide în urma noastră.

Zgomotul petrecerii se stinge imediat. Ne aflăm într-o încăpere foarte mare, foarte întunecoasă și foarte goală. E o vastă grădină interioară sculptată. Suntem în aripa americană, dar am senzația că suntem înapoi în Paris, mulțumită unei perechi de felinare de stradă pâlpâitoare, de la începutul secolului. Mă întreb dacă paznicul le-a lăsat aprinse pentru noi.

— Ce-a fost asta? întreb în șoaptă.

— Luăm o pauză de la serată, spune Josh cu voce normală.

Bătăile inimii mele se întețesc.

— Da?

Mă ia de mână – cum făcea la școală, în largul lui, relaxat și el însuși – și trecem agale de felinare.

Tocurile mele țăcănesc cu ecou.

— Cine era paznicul? De unde îl cunoști?

— Chuck Nadelhorn. Am participat la o mulțime de ore de artă împreună, de-a lungul anilor.

Îmi vede încruntătura și rânjește.

— Nu fi așa. Nu contează vârsta.

Râd, prinsă în fapt.

— Eu am fost cel ieșit din comun. Eram cel mai mic din fiecare clasă, de departe. Chuck a fost printre puținele persoane care m-au tratat cu respect.

— Atunci îmi place și mai mult de el.

Josh plantează un singur sărut pe buzele mele.

— Pe aici.

O ia înainte.

— Presupun că ai pus la cale asta – cum s-o numi – cu Chuck dinainte?

— Au fost câteva persoane implicate. Am avut ceva timp s-o pregătesc, zice el, șmecher. Dar ar fi mai bine ne grăbim, nu avem decât douăzeci de minute. Nouăsprezece, acum.

— Câtă vreme n-o să fiu arestată pentru intrare nepermisă sau pentru furtul unui artefact indescriptibil, deși fără îndoială prețios...

— Doar dacă suntem prinși.

Mă opresc.

El mă trage înainte de mână.

— Haide, haide!

Alergăm prin sală, ieșim pe un culoar cu magazine de suveniruri și nu mai suntem în Paris, suntem în Barcelona – doi puști nebuni fugind de capul lor să-și descopere propria lume, intimă. Să exploreze. Să riște. Cotim scurt la dreapta și intrăm într-o sală și mai întunecată, și mai vastă, dar pe aceasta n-aș putea s-o confund cu nimic altceva. Oricine a vizitat muzeul acesta ar recunoaște-o:

— Templul din Dendur! spune Josh pe un ton de încheiere, care mă anunță că am ajuns la destinația noastră – anticul templu egiptean.

Sunt intrigată. Dar și zăpăcită.

— Există vreun motiv special?

Josh ridică din umeri, într-un fel aproape timid.

— Îmi place cum se oglindește templul în bazinul cu apă. Am simțit nevoia doar să stau lângă el și să te sărut pe tine.

Asta este, într-adevăr, cel mai bun răspuns pe care mi l-ar fi putut da.

De data asta, mă conduce liniștit, delicat, la marginea bazinului. Oglinda apei sale e frumoasă, în tăcerea sa demnă. Un întreg perete al acestei săli este o fereastră, iar luminile orașului licăresc înăuntru, reflectate de apa nemișcată. Ne așezăm. Aerul e rece, marginea de granit încă și mai rece. El își scoate smochingul și îl pune pe umerii mei. Apoi se folosește de propriile revere ca să mă tragă spre el. Gura lui e caldă. Ne cufundăm unul într-altul de parcă n-a trecut niciun moment între acum și Spania. Dacă n-ar fi fost o mie de săli de muzee în jurul nostru, ne-am fi întins pe jos și am fi făcut dragoste. Dar e de ajuns și să-l ating. E de ajuns să-l miros. E de ajuns să-l gust.

Să fiu aici, cu el, e de ajuns.

Și apoi... ne întindem pe jos oricum. Corpul lui e deasupra mea. Ne apăsam unul de celălalt, mâinile și gurile noastre cutreieră pretutindeni. Facem totul, mai puțin singurul lucru pe care nu-l putem face acum. După ceea ce pare, simultan, niciun timp și o eternitate, Josh își despletește membrele de ale mele și ne îndreptăm ținutele.

— Înainte de a pleca.

Își ridică smochingul de pe jos și caută într-un buzunar. Scoate un tub micuț. Nu pot să cred că nu i l-am simțit mai devreme.

— *Joyeux Noël*[23].

Inima mi se oprește în gât. Trebuie să fie un desen. Îi deschid capacul și, într-adevăr, e un sul gros înăuntru. Scot hârtia. O desfășor încet, pentru că știu că, indiferent ce este, e mai valoros decât orice alt lucru din muzeul acesta.

E o insulă micuță. Dar în loc de tipicul palmier unic, el a desenat un arbore al lui Iuda țepos, în mijlocul său. Dedesubt sunt două siluete întrepătrunse. E imposibil să spui unde începe una și unde se sfârșește cealaltă. Au devenit un singur trup gol. Întreaga ilustrație e făcută în tuș negru accentuat... cu excepția părului roșu al fetei.

E nerăbdător.

— Îți place?

— Hai să ne mutăm pe insula asta, acum. Chiar în clipa asta!

Nu-mi pot ascunde dorul sincer din voce. Nici spaima, groaza de separarea noastră care ne așteaptă.

Josh îmi pune la loc o șuviță desprinsă din păr.

— O să ne mutăm la toamnă, poate chiar vara asta. Și apoi n-o să mai fim niciodată departe unul de altul.

[23] Crăciun fericit (fr.).

capitolul douăzeci şi şase

Înapoi la ușa lui Chuck, Josh vâră din nou în buzunar tubul. Poșeta mea de mână cu pietricele e prea de fantezie ca să fie de un real folos. Josh bate – o bătaie normală, nu aceea specială, a lui – și ușa se deschide. Chuck dă din cap, aprobator.

— Exact la timp.

— Spune-mi ce vrei și se rezolvă, doar anunță-mă, zice Josh, în timp ce ne strecurăm din nou înapoi.

Zâmbetul lui Chuck se deschide într-un rânjet larg.

— Oh, o să te anunț.

— Mulțumesc mult, spun eu.

Chuck face semn spre breteluța din dreapta a rochiei mele, care s-a lărgit și-mi tot cade de pe umăr. O ridic la loc. Roșeața din obraji a iubitului meu care rezultă în urma gestului face pereche cu a mea. Chuck râde.

— Copii, s-aveți o seară frumoasă acum, bine?

De îndată ce ne-am îndepărtat cât să nu mai fim auziți, Josh spune.

— Nimic nu se compară cu un adult aducându-ți aminte că tu nu ești unul.

Eu râd, dar când ne spunem comanda la bar, băuturile noastre identice și cuminți parcă rostesc: asta-i viața! E neplăcut să te întorci acasă de la *școală* și să dai de și mai puține libertăți. Ultima oară când am fost la o petrecere, am băut *șampanie*. Am stat cât de târziu am vrut noi. Și niciun membru al familiilor nu a fost de față.

— Trebuie să-i găsim din nou pe părinții tăi?

Te rog, zi că nu.

El oftează:

— Da.

— *Ohdoamne*. Acela e *primarul*?

Un fotograf mai vârstnic, îmbrăcat elegant, face fotografii unui bărbat la fel de în vârstă, cu obrajii roșii de om băut și o parteneră cu înfățișare sobră, mult mai tânără.

— Mda, zice Josh, fără entuziasm.

În timp ce trecem pe lângă ei, eu îl urmez pe Josh care deschide drumul și nu întorc capul să mă holbez. Chiar dacă aș vrea. Seara asta nu încetează să fie ciudată.

Ne plimbăm o vreme, căutându-i pe părinții lui, dar e un proces de durată. Toată lumea pare să-l cunoască pe Josh și cu toții vor să-l felicite cu ocazia realegerii. Politicieni de meserie. Josh își amintește numele copiilor și ale locurilor caselor de vacanță și mă prezintă tuturor. Eu molfăi aperitive fade. Acesta e genul de conversație pe care el o disprețuiește, însă nu-și arată nicio clipă dezgustul. Mă gândesc că, dacă ar fi avut dorința... ar putea fi și el unul dintre ei. E un actor bun.

Asta mă neliniștește.

Dar nici pe departe atât de mult ca celălalt tip de invitați care îl tot trag pe Josh deoparte. Fetele din înalta societate. Versiunea feminină a lui însuși – întotdeauna fiica cuiva –, dar cu un aplomb care e deopotrivă alarmant și intimidant. Râd. Flirtează. Eu mai mănânc niște aperitive. Mă domină. Chiar și cele care nu sunt chiar atât de înalte, *tot* reușesc să mă domine prin siguranța de sine. O brunetă cu un bronz foarte ne-iarnă face o treabă grozav de eficientă prefăcându-se că nu exist. Mâna ei îi atinge mâneca lui Josh de două ori.

După a treia atingere pe mânecă, Josh își cere iertare în numele amândurora și mă conduce de-acolo. Însă asta n-o

împiedică să-l urmărească din ochi, în timp ce ne croim drum prin mulțime.

* * *

O oră mai târziu, după ce afișez cea mai sociabilă veselie a mea în timpul nenumăratelor conversații în care eu sunt invizibilă, îi descoperim pe părinții lui lângă un obiect mare de bronz... o cadă? Citesc plăcuța indicatoare. CRISTELNIȚĂ. Sunt neașteptat de ușurată să-i văd. Măcar știu că ei n-or să mă ignore.

După cum prezisese Josh, consumaseră încă vreo câteva pahare de vin. Erau relaxați și fericiți. Doamna Wasserstein chiar mi-a admirat pantofii. Însă, curând, un alt străin ne-a întrerupt, un nu știu ce faimos jurnalist, apoi bruneta insistentă l-a reabordat pe Josh din spate. Stă într-un mod care îl silește pe el să se întoarcă de la noi ca să audă ce-i spune, ceea ce înseamnă că *eu* nu pot să aud ce-i spune.

Jurnalistul îi absoarbe pe părinții lui Josh într-o conversație despre impozitul pe salarii. Ei îmi mai aruncă o privire, când și când, incluzându-mă din ochi în discuție, dar eu nu contribui cu nimic, simțindu-mă stupidă și lipsită de importanță. Bruneta râde. Josh întoarce capul ca să-mi arunce o privire spășită.

Eu zâmbesc de parcă totul ar fi bine.

N-am sosit aici de mai mult de două ore, dar sunt gata să plec.

O doamnă dintr-o tapiserie medievală îmi atrage privirea. Se uită la mine cu o expresie clar de tipul "oh, nu, nu se poate așa ceva", iar eu sunt recunoscătoare că măcar *cineva* vede ce se petrece aici. Chiar dacă e țesută.

Josh în sfârșit scapă de brunetă, iar tatăl lui îl atrage înapoi în conversație.

— Îmi pare rău, spune Josh, dar Isla și cu mine plecăm.

Acum ce mai e? Mă înviorez.

Senatorul pare dezamăgit.

— Să vii pe la noi, să luăm cina, săptămâna asta, îmi spune el mie. Mi-ar plăcea să am ocazia să te cunosc cu adevărat.

Sunt mișcată. Și panicată la gândul unei seri doar cu ei.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea.

— A fost minunat să te revăd.

Doamna Wasserstein îmi oferă o îmbrățișare fără vlagă, cu un singur braț. Cuvintele i-au sunat destul de prietenos, dar căldura din gestul ei e discutabilă.

— Și mie mi-a făcut plăcere să vă revăd. Vă mulțumesc pentru invitație.

— Vă duceți drept acasă? îl întreabă ea pe Josh.

— Nu, o să mergem să mâncăm ceva cu adevărat. Dar probabil tot o să ajung înaintea voastră.

— Vă duce Brian?

— Tocmai i-am trimis un mesaj.

Josh ridică telefonul ei și-i zâmbește maliții os.

Ea și-l smulge din mâna lui, dar zâmbește și-l îmbrățișează de la revedere.

— Hoț de buzunare.

— Madam temnicer.

Este primul schimb de cuvinte tipic Josh pe care-l aud după atâta vreme. Mama lui e destul de împăcată de răspunsurile lui, așa că el mă ia cu brațul pe după talie și mă ghidează spre ieșire.

— E ciudat, spun eu, de îndată ce suntem singuri. Modul în care m-ai târât de colo-colo, toată seara.

El își trage brusc brațul, de parcă ar fi fost prins într-o postură compromițătoare.

— Scuze, n-am vrut...

— Nu, știu. N-ai fost tu de vină. Numai că mi s-a părut... ciudat.

— Toată mascarada e ciudată, nu?

Face semn spre râsetele și sunetele cvartetului lăsate în urmă.

— Totuși pari în largul tău în ea. Dacă n-aș fi fost avertizată, n-aș fi ghicit în veci că nu poți s-o suferi.

— Ei bine, o urăsc.

Sună defensiv.

— Știu. Spun doar că ești un bun actor.

Josh își îndeasă mâinile în buzunare și luminile slabe ale muzeului se reflectă în dungulițele materialului lucios al pantalonului smochingului său.

— Nu cred că ăsta a fost un compliment, spune el, după un timp.

— Nu asta am vrut să spun.

Deși... ba da. Iar Josh o știe. Din nu știu ce motiv, acum, că m-am pornit, nu mă mai pot opri.

— Toată treaba asta mi-a adus aminte de Josh Mondenul. Tu, la televizor, arătând atât de stilat. Vorbind cu vocea aceea. Stând atât de drept.

Josh deschide ușa muzeului pentru mine. Ține dinții strânși.

— Știind totul despre acești oameni și lucruri pe care eu nu le știu.

Taci odată.

— Da, pentru că ei au fost o parte din viața mea, cum ar veni, dintotdeauna. N-am să fiu un nemernic în fața oamenilor care-l susțin pe tatăl meu în funcție.

— Știu! Și știu că ești o parte din această viață, prin urmare *trebuie* să joci teatru astfel...

— Nu *trebuie* să fac nimic. Eu *aleg* să fiu o persoană cuviincioasă.

E o sabie drept în piept. Am mers prea departe. Am mers mult, mult prea departe.

— Îmi pare rău. Nu știu... nu știu de ce...

— Las-o baltă.

Dar își întoarce capul de la mine. Cercetează șirul mașinilor după Brian, dar, de fapt, e un pretext ca să nu se uite la mine. Nu-l învinuiesc. De ce n-am putut să-mi țin gândurile tâmpite doar pentru mine?

E foarte frig și regret că nu mi-am adus paltonul. Pentru prima oară, fie că Josh nu observă că tremur, fie că alege să nu-mi ofere sacoul lui. Nu că *ar trebui* să mi-l dea mie. E numai vina mea că mi-am uitat paltonul, din zăpăceala sosirii lui acasă la mine.

— Îmi pare rău, spun eu, din nou.

El ridică din umeri.

— Mai vrei să mâncăm ceva?

— Bineînțeles.

Josh pare surprins. Își scoate mâinile din buzunare și își încrucișează brațele. După vreun minut de tăcere stingheritoare, și le descrucișează și își freacă ceafă.

— Și mie îmi pare rău. Pentru că te-am luat cu mine. Nu că n-aș fi vrut să te aduc aici, adaugă el grăbit, dar știam c-o să fie nasol. Lucrurile astea întotdeauna ies așa. Nu chiar *totul* de

acolo a fost nasol, adaugă el din nou. Timp de douăzeci de minute a fost fantastic.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

Mă uit în pământ.

— Tu ai viața asta strălucitoare din care eu nu fac parte. Și am vrut s-o văd și eu.

Josh se încruntă mai tare.

Deschid gura să mai încerc o dată, dar o mașină neagră luxoasă trage la bordură și face semn din faruri. Vântul devine de-a dreptul tăios, când ne grăbim spre ea. Încuietorile pocnesc, Josh deschide ușa din spate și ne strecurăm înăuntru.

— Scuze c-am întârziat, zice Brian. Mă așteptam să veniți peste cel puțin încă o oră.

Josh clatină din cap.

— Nicio problemă. Știi cum sunt evenimentele astea.

— Ba bine că nu.

Brian rânjește la noi, în oglinda retrovizoare.

— Aveți nouăzeci de minute înainte de stingere. Vreți să vă duc în altă parte?

Josh se apleacă spre el, pe banchetă.

— Știi cafeneaua aceea de pe Amsterdam, Kismet?

Brian pufnește în râs. Asta îmi spune că deja știe povestea.

— Cred c-o pot găsi.

— Mersi.

Josh se lasă înapoi pe banchetă. Apoi se întoarce spre mine, cu o subită îngrijorare.

— E ok? Scuze, sunt încă în dispoziția stupidă de la petrecere. Nici măcar n-am întrebat. Știu că o să mergem acolo de revelion, dar m-am gândit că ar fi drăguț să facem o vizită mai devreme. De dragul vremurilor de demult.

— Nu, e perfect.

Mă silesc să zâmbesc.

— Mersi, Brian.

— De-asta sunt aici, zice el.

Dar atmosfera din mașină nu e *perfecțiune*. Nicio ținere de mână. Suntem tăcuți și stingheriți. Când Brian se încadrează în trafic, încearcă să înviorеze dispoziția.

— Deci, Isla, ai reușit să vezi ceva din muzeu?

E o întrebare cu înțeles. În mod clar, Josh îi spune o mulțime de lucruri.

— Am reușit.

— Șiiii?

Mă silesc să zâmbesc iarăși, mai vioi:

— A fost un cadou minunat.

El agită pumnul în aer.

— Drăguț.

— Ne-am strecurat fără niciun impediment, zice Josh. Mulțumesc, Chuck.

— Mulțumesc, Chuck! repetă Brian.

Îi spune lui Brian detaliul unui aranjament de ultim moment cu Chuck, pe care nu-l auzise până acum, iar eu mă foiesc în loc. Câte persoane au știut despre asta? Oare Josh a mai făcut lucruri de genul ăsta înainte? Cu cât mai puțin intim devine, cu atât mai inconfortabil mă simt.

E ceva ce n-ar trebui să spun, dar din nu știu ce groaznic motiv, trebuie să spun orice ar fi. Ar fi trebuit s-o păstrez pentru o zi mai potrivită, mai puțin solicitată emoțional. Ar fi trebuit s-o păstrez pentru când am fi fost singuri. N-ar trebui să spun asta *nicicum*. *N-o spune*.

— Lui Rashmi îi place Egiptul Antic, nu-i așa? întreb eu.

Rahat.

— Ce?

Răspunsul lui Josh e prompt, atenția i se comută brusc de la Brian la mine.

— Păi... vreau să zic, în cartea ta. Iepurele ei, Isis. Și apoi, se duce la Brown ca să studieze egiptologia.

— Da, se duce la Brown pentru că acolo *se duce*. Lucrurile astea sunt adevărate.

— Și e un desen cu ea ca zeiță egipteană.

Nu-mi vine să cred că spun asta cu voce tare. *Și* că o spun de față cu *Brian*. Nu știu ce se întâmplă, dar ceva din mine s-a scurt-circuitat. Îmi pierd controlul. Chestia egipteană e o coincidență, știu asta, dar nu mă pot opri.

— De asta ai știut tu de templu?

Se încruntă, într-o confuzie mânioasă.

— Cum?

— Templul din Dendur. Ai dus-o vreodată acolo?

Josh se adună.

— Mai întâi de toate, *mie* îmi place bazinul care oglindește templul. Voiam un timp singur cu tine, în seara asta, așa că am ales – ceea ce am crezut că era – cea mai drăguță sală a muzeului. În al doilea rând, *nu*. *Nu* te-am dus în vreun loc în care să mă fi sărutat înainte cu fosta mea iubită. Sau orice altceva crezi tu că am fi putut face acolo.

— Păi, măcar *asta* știu. Dacă ați fi făcut mai mult, aș fi citit despre asta. Foarte bine ilustrat! În memoriul tău grafic.

Timpul se oprește.

Și în clipa aceea îmi dau seama că tocmai am spus cel mai rău lucru pe care-l voi spune vreodată în viața mea. Și i l-am spus persoanei pe care o iubesc cel mai mult.

Vocea lui Josh e ucigător de calmă.

— Mai e și altceva pe care ți-ai dori să mi-l comunici acum? Vreo critică suplimentară la adresa mea sau a lucrării mele?

Vreau să vorbesc. Vreau să-mi cer iertare. Asta nu e despre fosta lui sau despre lucrarea lui. Habar n-am de ce tocmai am spus lucrurile alea. Sunt confuză. Nu sunt sigură de ce mă simt atât de întoarsă pe dos, de ce caut ceartă pentru lucruri ce nici măcar nu contează.

Brian mi-aruncă o privire prin oglindă și expresia lui e insuportabil de încordată, de parcă ar vrea să sară pe geamul mașinii, dacă ar încăpea.

— Nu, pe bune, continuă Josh. Din moment ce în sfârșit îmi vorbești deschis, de ce nu continui? Spune-mi ce altceva e greșit în cartea mea.

M-am retras în cel mai îndepărtat colț posibil.

— Nu-i nimic greșit în ea.

— Dar sunt lucruri pe care tu le-ai schimba?

— Nu! Vreau să spun, da, dar... chestii minore. Știi?

Nu mai vorbi.

— Nu e mare scofală. Toate cărțile au nevoie de un pic de redactare.

Luminile străzii îl ascund pe Josh în umbră. Nu-i pot vedea expresia, dar nu pare a fi *binevoitoare*. Rămâne tăcut. În așteptare.

— Ok, înghit în sec. Ei bine, era secvența aia din urmă, inserată într-un loc ciudat. Când ți-ai făcut tatuajul? Scena aia... pur și simplu nu se potrivea cu ceea ce fusese înainte și ce urma după.

— Bine, zice el, glacial.

— Și părinții tăi. Erau, cum să spun, predominanți la început, dar pe la sfârșit, era ca și când nici măcar n-aveai părinți. Au fost complet abandonați.

— Pentru că ei locuiesc în altă *țară*.

— Da, dar asta nu înseamnă că n-au mai fost în viața ta. Chiar dacă absența lor e ceea ce contează, totuși e ceva care ar trebui remarcat.

Își încleștează dinții.

— Altceva?

— Ăăă...

Vocea îmi coboară până la șoaptă.

— Sunt o mulțime de desene cu Rashmi. La mijloc.

— Te referi la scenele alea...

— Nu, spun eu repede. Vreau să spun, există o mulțime de desene de o pagină care pur și simplu sunt... *acolo*. Complet nenecesar. Nu contribuie cu nimic la poveste.

Nu-mi vine să cred că spun asta – toate astea – cu voce tare. O iubită adevărată și-ar ține gura închisă.

— Și apoi, secțiunile din anul întâi erau chiar aglomerate. Îți trebuie mai multă variație între casete. Mai mult spațiu.

— Mai mult spațiu.

— Ăăă, da. Spații. Pauze. Să-i îngădui cititorului să contemple lucrurile. Să-și închipuie el însuși ce e important.

— Spații, zice el, ca să-și închipuie ce e important.

— Îmi pare rău.

Mă înec într-un râu făcut de mâna mea.

— N-am spus nimic mai devreme, pentru că n-am vrut să-ți rănesc sentimentele. E *grozavă*, garantez.

Nu se mai uită la mine.

— Ai folosit cuvântul ăsta ca s-o descrii și în trecut. Cu toate acestea, eu încă nu te cred.

— Îmi pare rău, repet eu, cu disperare în voce.

— Ești sigură că nu ești doar scoasă din sărite? Poate pentru că nu e despre tine?

— Nu!

Rușinea e copleșitoare.

— Eu nici măcar n-am fost în viața ta până anul acesta. Știu asta. Știu că nu sunt o parte importantă din povestea ta.

Pentru prima oară, în cele câteva minute, Josh e descumpănit. Se întoarce iarăși spre mine.

— Cum adică nu ești importantă în povestea mea?

— N-am fost în peisaj atât de mult. Iar tu ai toată viața asta înainte de mine și ai toată viața asta de după mine...

— *După* tine? Vocea lui urcă o octavă. Cum adică *după*?

— Vermont. Școala ta. Viitorul tău.

Josh e năucit.

— Dar... vii și tu cu mine.

— Oare?

— Când Dartmouth o să te accepte...

— Eu n-aș fi atât de sigură, zic eu.

El izbește cu pumnul în banchetă.

— Nu mai spune așa. De ce te desconsideri întotdeauna? O să intri. Este exclus să nu intri.

— Spune asta la Columbia.

Iar acum e din nou descumpănit.

— Ce?

— N-am intrat.

— *Ce*? Când? De ce nu mi-ai spus?

Nu mă pot uita la el. Eșecul meu e umilitor.

— Acum câteva zile.

— Îmi pare atât de rău. Doamne, aș fi vrut să-mi fi spus. Habar n-aveam.

— Am primit o scrisoare și de la Sorbona. Sunt admisă.

Josh se dezumflă cu vizibilă ușurare.

— Asta-i grozav. O meriți.

Dar e și tristețe, totodată, fiindcă postura lui se scufundă și mai mult. Pentru că, dacă urmez cursurile la Sorbona, o să fie în continuare un ocean între noi.

— Deci, dacă Dartmouth te acceptă? Unde o să mergi?

— Nu știu.

Și-mi dau seama că plâng.

— Nu m-am hotărât.

— Dar... credeam... parcă aveam un plan.

— Nu, tu aveai un plan. Tu *ai* planuri.

Josh clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce tot spui?

— Tu știi exact cine ești.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji.

— Tu știi cum să fii tu însuți, dar știi deopotrivă și cum să fii altfel la televizor sau în societate. Și *întotdeauna* ai avut o pasiune pentru artă, și *întotdeauna* ai știut unde o să urmezi colegiul. Tu deja știi ce fel de apartament o să închiriezi când o să te muți acolo! Ca să nu mai vorbesc de ce fel de mașină o să conduci, ce fel de pisică o să adopți și cum o să-ți petreci weekendurile în sălbăticie. Eu nu știu nimic despre toate astea. Nu mi-a păsat niciodată de nimic cum îți pasă ție de lucrul tău. Eu nici măcar nu aparţin unei singure ţări. Sunt nimeni. Sunt nimic.

— Isla...

Cuvintele mele l-au înmărmurit din nou. Nu mai știe ce să spună.

— Și ai dreptate, poate că *sunt* supărată pe cartea ta din motive egoiste. Știu că n-ai avut timp, știu că durează luni ca să le desenezi, dar... opt pagini. Eu eram doar pe *opt pagini*.

Vocea mi se frânge, seacă și disperată.

— Am crezut că o să aflu în sfârșit ceva, dacă mă pot vedea prin ochii tăi. Dar nu eram nici măcar acolo.

Josh se luptă cu centura de siguranță. Întinde o mână, dar eu mi le strâng pe ale mele în poală.

— O să fii acolo, zice el. Bineînțeles că o să fii.

— Așa credeam și eu.

Pieptul mi se crapă în două.

— Nu vezi? Nu înțelegi? Sunt doar o relație trecătoare.

— Ce vrei să spui? mă întreabă și încearcă disperat să mă facă să mă uit la el, dar nu pot. Sunt în agonie.

— Prietenii tăi au plecat de la școală, și eu eram acolo, dar n-am fost destul ca să te *țin* pe tine acolo. A trebuit să încalci mai departe regulile. Și apoi m-ai părăsit.

— N-a fost așa. Știi că n-a fost așa!

— Ba da, zic eu, așa a fost. Tu te-ai străduit cu adevărat din răsputeri un timp cu adevărat lung să obții exmatricularea, pentru că nu puteai recunoaște în fața părinților tăi că nu voiai să fii acolo. Planul ți-a reușit la momentul nepotrivit. Iar acum, când ai plecat – acum, că ești aici și eu nu sunt – mai devreme sau mai târziu o să-ți dai seama că eu am fost doar o distracție. Ceva care să-ți țină mintea ocupată și să nu te mai gândești la nefericirea ta. Ceva care să te țină în priză până când putea să înceapă următoarea fază a foarte atent plănuitei tale vieți. Însă nu mai cred că o să mă vrei cu adevărat pe mine acolo. Și –

înghit cu zgomot – nu vreau să fiu de față când o să descoperi tu asta.

Josh se clatină.

— Cum... ce spui?

— Spun că eu nu mă văd în viitorul tău.

— Isla. Vocea îi tremură. Tu... te desparți de mine?

Și asta e. Întrebarea care, odată rostită cu voce tare, face ca întotdeauna, inevitabil, totul să se distrugă.

— Nu mă iubești cum crezi tu că mă iubești, șoptesc eu.

Acum plânge și el.

— De ce faci asta?

Toată lumea mea se năruie, dar trebuie să merg până la capăt. Trebuie să distrug ce a mai rămas din inima mea înainte s-o poată face el pentru mine.

— Pentru că dacă ne doare atât de mult acum, zic eu, nu-mi pot închipui cât de tare o să doară când vei ajunge tu însuți la concluzia asta.

Sunt la fel de șocată de cuvintele mele ca și el.

Nu înțeleg cum de s-a putut întâmpla asta în timpul unui singur drum cu mașina, dar când Brian, mormântal, oprește în față la Kismet, deja știu că eu o să ies. Și Josh nu.

capitolul douăzeci şi şapte

— Isla? Eşti ok?

Tatăl lui Kurt mă priveşte prin videointerfonul instalat la intrarea imobilului. Am alergat toate cele trei cvartale de la Kismet până aici.

— Dă-mi drumul. Te rog, dă-mi drumul înăuntru!

Uşa bâzâie şi se deschide, apoi se trânteşte în urma mea. Urc în goană cele două şiruri de trepte până la apartamentul lor, iar Scott şi Sabine sunt deja pe hol. Părinţii lui Kurt refuză să mă lase să-i numesc domnul şi doamna Bacon, pentru că refuză să creadă că sunt bătrâni.

— Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă? Eşti rănită?

Întrebările vin toate deodată.

— Kurt e aici? întreb eu.

— Bineînţeles că e aici, zice Sabine cu accent franţuzesc.

Mă conduce înăuntru cu braţ firav, blând.

— S-a dus la culcare acum o oră, dar probabil nu doarme. Ce s-a întâmplat? De ce eşti îmbrăcată aşa?

Izbucnesc:

— M-am despărţit de iubitul meu şi nu vreau să mă duc acasă.

Amândoi înţepenesc.

— Ţi-a făcut rău?

Scott suferă o transformare ca de Hulk, ceea ce arată cu totul ciudat la corpul lui epuizat, de fost rocker.

— Da!

Scott încheie transformarea în Hulk.

— Adică nu, plâng eu în hohote isterice. Adică *emoţional*.

Scott se strânge la loc în forma lui obișnuită. Sabine schimbă o privire cu el.

— Bineînțeles că poți să rămâi, zice ea.

— Vrei să-i suni pe ai mei? Nu vreau să fiu nevoită să explic. Nu în seara asta.

Ea mă conduce în dormitorul lui Kurt.

— Am s-o sun pe *maman* chiar acum.

Mă îmbrățișează și familiaritatea liniștitoare a parfumului ei de violete mă ține în brațele ei, plângând.

Kurt deschide ușa.

— Ce se petrece... oh. Ce s-a întâmplat?

Sabine mă lasă în grija lui. Mă trântesc pe patul lui nefăcut, iar el închide ușa după mine.

— S-a... s-a terminat, zic eu.

Kurt pune o mână grea pe spatele meu, în timp ce eu scot suspine uriașe, sfâșietoare.

— Josh s-a despărțit de tine?

— Nu. *Eu* m-am despărțit de *el*.

Rămâne tăcut cam un minut.

— Nu înțeleg, zice, în cele din urmă.

Îi spun povestea cât pot de clar, ținând cont de starea în care mă aflu, iar când termin, el se scarpină în cap.

— Deci tu te-ai despărțit de Josh înainte să poată el să se despartă de tine.

— Nu.

Mi se învârte capul.

— N-a fost așa. Sau... a fost *mai mult* de atât. Nu știu.

— N-ai fost niciodată în stare să crezi că el te putea plăcea pe tine la fel de mult cât îl plăceai tu pe el. Te temeai că o să-ți

dea papucii. Așa că ai stârnit certurile alea, ca să îndrepți conversația în așa fel încât să-i poți da tu papucii prima.

— Nu, spun eu din nou.

Dar groaznica senzație că e adevărat mă arde pe dinăuntru.

Totuși. Asta nu înseamnă că am greșit să mă despart de el. Chiar cred că Josh m-ar fi părăsit, foarte probabil înainte să înceapă colegiul. Dar poate că n-ar fi făcut-o decât *după* ce am fi fost deja în New England, deja locuind împreună. Ceea ce ar fi fost și mai rău. Inima mea n-ar fi suportat – să mă mut într-un loc nou și străin și apoi să pierd persoana care mă adusese acolo. Pentru că, în cele din urmă, indiferent de circumstanțe, el *ar fi* văzut adevărata mea față. Josh e frumos, dezordonat, pasionat de a face lucrări de artă, iar eu sunt... o pânză albă.

Nu există nimic aici de iubit.

— I-ai spus că pentru el ești o relație trecătoare, zice Kurt. Deci care dintre noi reprezintă pentru tine o relație temporară?

Atenția mea e adusă brusc înapoi.

— Hm?

— Acum, că Josh e pierdut, ai venit drept la mine. În loc să fii cu el.

Cuvântul *pierdut* e ca un pumn care-mi taie respirația, dar ceea ce sugerează el e mult mai rău.

— Nu e același lucru. Deloc. Voi doi nu... împărțiți același spațiu. Voi nu – mă căznesc să explic în termeni pe care să-i înțeleagă – nu îndepliniți aceeași funcție în viața mea.

— Pentru că tu și cu mine nu avem o relație romantică?

— Exact.

— Josh și cu mine nu îndeplinim aceeași funcție, încuviințează Kurt, dar ocupăm aceeași cantitate din timpul tău. Și tu i-ai dat lui timpul pe care obișnuiai să mi-l dai mie.

Vinovăția. Nu pot să mă confrunt acum cu asta, după tot ce s-a întâmplat. O sonerie pătrunzătoare din interiorul poșetei de mână cu pietricele mă salvează de la a răspunde. Ne ridicăm în capul oaselor, alerți. Telefonul meu sună din nou. Kurt îl scoate și se uită la ecran.

— E un număr de Manhattan. Vrei să răspund eu?

Clatin din cap.

— Probabil e Josh.

— Știu.

— Probabil folosește telefonul lui Brian.

— Știu.

— Mi-ai spus că trebuie să răspund totdeauna, când cred că ar putea fi Josh.

— Asta nu mai e valabil.

— Ok.

Telefonul nu mai sună. Un minut mai târziu, anunță un mesaj în căsuța vocală. Închid sonorul, dar văd numărul de Manhattan apelându-mă din nou. Și din nou. Kurt îmi aruncă telefonul sub pat, ca să-mi înăbușe tentația de a răspunde.

— Sunt obosit, zice el. Du-te să te speli pe dinți.

Mă spăl cu pasta lui și cu degetul arătător și-mi înlătur machiajul de pe față cu săpunul lui lichid. Fața mi-e umflată ca naiba. Îmi dau jos rochia și îmbrac în schimb unul dintre tricourile lui purtate, din grămada de pe podeaua din baie. Când mă întorc în cameră, el a adormit. Mă ghemuiesc lângă el și – toată noaptea – stau trează și urmăresc lumina verde a telefonului meu licărind de sub patul lui.

* * *

Patruzeci și două de apeluri ratate. Trei mesaje vocale.

Un Ajun de Crăciun minunat!

Ascult mesajele vocale pe drumul spre casă. Josh e furios și trist. Mă roagă să-l sun. Mă roagă să mă răzgândesc. Spune că nu înțelege ce s-a întâmplat. Totul a fost o greșeală, o neînțelegere. Ceva ce putem repara.

Spune asta la nesfârșit.

Acesta e telefonul lui Brian. O să am acces la el restul nopții. Te rog, sună-mă. Nu ne face asta. Cred că ești speriată. Nu știu de ce – nu știu ce am putut spune sau face de nu mai ai încredere în mine –, dar, o dată în viața ta, Isla, riscă. Riscă, la naiba. Dacă o să continui să fugi de realitate, n-o să știi niciodată cine ești. Eu știu cine ești și iubesc cine ești. De ce nu ai încredere în mine?

Vocea lui îmi umple inima cu durere. Cuvintele lui mi-o sfâșie.

Îl cred pe Josh – că el crede că mă iubește. Dar de asemenea continui să cred că n-a prins ideea. Între exmatricularea lui din școală și presiunile din partea familiei lui, e prea distrat ca să vadă că repetă cu mine aceeași greșeală pe care a făcut-o cu Rashmi. A stat cu ea atât de mult timp pentru că îi plăcea ideea de a fi îndrăgostit. Are un gol în inima lui și are nevoie de cineva să i-l umple. Oricine. Dar asta nu e destul pentru mine și n-o să fie destul nici pentru el, odată ce-și va da, în sfârșit, seama de adevăr.

Lui Brian probabil i s-a făcut milă de el, pentru că, peste vreo câteva ore – după ceea ce am calculat eu c-ar fi trei ore de somn din partea lui Josh – apelurile încep din nou. Nu știu ce să fac, așa că nu fac nimic. Frica mea e paralizantă. Îmi închid telefonul și-l ascund în sertarul cu șosete. Mă urăsc din pricina asta.

* * *

Josh refuză să tacă. Vine acasă la mine, seara, iar părinții mei îl întorc din drum. Un minut mai târziu, se aude o bătaie în ușa mea. E maman. Îmi întinde un mic tub.

— A vrut să-ți dau asta.

Mă uit lung la el.

— Ce-i înăuntru? întreabă ea.

— Cadoul meu de Crăciun.

— Unul drăguț?

— Da.

Se așază lângă mine pe pat.

— Îmi pare rău.

Plâng. Ea stă cu mine până când nu mai pot să plâng.

* * *

Ziua de Crăciun. Cel mai mult m-am învârtit pe lângă pom și am încercat să-mi citesc unul dintre cadouri. E o carte despre un tigru mâncător de oameni, dar nu-mi pot regăsi nimic din entuziasmul meu obișnuit. Părinții mei nu-mi cer să-i ajut la bucătărie, iar Gen se oferă să preia mai multe corvezi. Până și Hattie îmi preia porția de vase murdare.

Atunci îmi dau seama că lucrurile sunt chiar nasoale.

Mă uit pe furiș la telefon, înainte de culcare, și descopăr numai două apeluri nepreluate. Niciun mesaj. Fie a înțeles situația, fie îmi respectă Agnosticismul Pomului de Crăciun.

Chiar și să *gândesc* expresia asta mă îndurerează.

— Pot să intru?

Dar Gen e înăuntru mai înainte să-i pot răspunde. Las telefonul să cadă înapoi între șosete și trântesc sertarul.

— Eu am folosit un sertar de birou, zice ea, când iubita mea m-a părăsit.

— Sarah s-a despărțit de tine?

Acum mă simt rău și din cauza asta.

— Da. Imediat după Ziua Recunoștinței, de fapt.

— Te-a sunat de multe ori după aceea?

— Nu.

Gen îmi zâmbește trist.

— Mi-am ascuns telefonul din motivul opus.

— Oh. Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— Nu contează. E nasol și-ntr-un caz și-n celălalt, nu?

Mă așez pe pat, iar ea se așază lângă mine, punându-și capul pe umărul meu. Avem aceeași înălțime. Străinii adesea ne luau drept gemene.

— Îți mai e dor de ea? întreb.

— Un pic. Dar e mai bine, în fiecare zi.

— De ce v-ați despărțit?

Ea scoate o imitație de râs.

— Aparent, sunt dominatoare.

— Eu sunt înlocuibilă.

Gen își înalță furioasă capul:

— A zis *el* asta?

— Nu, dar e adevărat. S-a îndrăgostit de mine pentru că eu eram acolo. Aș fi putut fi oricine.

— Nu spune asta. De ce spui lucruri din-astea?

— Pentru că asta s-a întâmplat.

Ea se uită lung la mine, surprinsă.

— Întotdeauna ai fost atât de nemiloasă cu tine.

Mă uit la mâinile mele. Sunt nemiloasă cu mine. Dar nu e mai bine să fii cinstită despre lucrurile astea înainte ca altcineva să le poată folosi împotriva ta? Înainte ca altcineva să-ți poată

zdrobi inima? Nu e mai bine să ți-o zdrobești singură? Știam că sinceritatea face oamenii mai puternici.

— Hei!

Gen îmi dă un ghiont.

— Arată-mi ce-i în tub.

Îmi ridic capul brusc, iar ea ridică din umeri.

— L-am văzut când l-a lăsat, ieri.

Nu mă pot opri:

— Cum arăta?

— De parcă i-ai fi smuls inima din piept și-ai fi călcat pe ea cu tocurile tale cele mai înalte.

Sunt o persoană rea. L-am rănit. N-aș fi vrut niciodată să-i fac rău, dar cumva s-a întâmplat oricum.

— Chiar crezi că să te desparți de el a fost lucrul cel mai bun de făcut? întreabă Gen.

— Nu știu.

Apoi clatin din cap:

— Ba știu. A fost cel mai bine. A *fost*.

— Dar încă îl mai iubești.

Înghit nodul din gât.

— Da.

— Mult.

— Da.

Face o pauză.

— Te-ai simți mai bine sau mai rău dacă mi-ai arăta și mie ce e în tubul ăla?

— *Ohdoamne*. Ești insistentă.

— Termenul era "dominatoare". Învață-l cum trebuie.

— Uh. Bine.

Gen deschide sertarul cu șosete.

— Am sentimentul c-o să te găsesc aici, îi spune ea tubului.

Îi deschide capacul și bate ușor să iasă hârtia. O desfășoară.

— Hop-așa!

Rahat. Uitasem că ne-a desenat goi.

— Vasăzică, era serioasă treaba.

— Te rog, Gen. Nu.

— Asta e un copac al lui Iuda? Pe o insulă?

— Da.

— Ei bine… *fuck*. E un cadou *cu adevărat* romantic.

— Știu.

— E bun. Artistic, explică ea. Vreau să spun, era bun și când era în anul întâi, dar asta nu arată ca desenată de cineva de la liceu. Nici măcar de cineva talentat de la liceu. Asta e, cum ar veni, marfă adevărată.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai complimentezi fostul iubit?

Fostul iubit. Cuvintele au gust bolnav pe limba mea. Nu-mi îngăduisem să gândeasc asta până acum. Fiecare părticică din mine ar vrea să poată lua cuvintele înapoi.

— Nu spun decât că e talentat.

— De ce nu-mi povestești mai multe despre Sarah?

Gen rulează la loc desenul și-l vâră înapoi în tub.

— Ai câștigat.

Dar greșește. Am pierdut totul.

* * *

O săptămână mizerabilă și niciun apel telefonic. Niciun mesaj. Ajunul Anului Nou. Se strigă și se cântă și petrecerea coboară în stradă. Vecinii noștri ascultă dubstep la maximum de trei ceasuri. Eu m-am uitat la televizor, în dormitorul meu,

singură. Exact despre ce vorbiserăm, Josh și cu mine, la prima noastră întâlnire.

Zece minute până la miezul nopții.

Josh și cu mine plănuiserăm să ne întâlnim la Kismet. Urma să intrăm în noul an cu un sărut. Nu mă sărutasem niciodată de Anul Nou.

Nimic din hotărârea asta nu devenise mai ușor suportabil. Cuvintele acelea cumplite mă torturează. *Fostul iubit*. Nu le pot accepta ca fiind adevărul. Nu cred... nu... nu știu de ce mai fac asta. Cred că mi-am ieșit din minți, în seara aceea, în mașină. Știu că mi-am ieșit din minți. Și am un foarte profund, foarte urât sentiment că am făcut o greșeală.

Josh mi-a spus că n-o să știu ce fel de persoană sunt dacă fug tot timpul și nu risc niciodată. Să-mi cer iertare ar fi un risc, să mă umilesc ar fi un risc, să-l implor în genunchi să mă ierte ar fi un risc.

Ce am făcut? Îl iubesc.

Bineînțeles că el merită riscul.

Deodată, îmi scot pijamalele și-mi îmbrac la repezeală o rochie, paltonul și cizmele. Trec în fugă pe lângă părinții mei adormiți în living și le strig peste umăr că vin imediat. Le ignor exclamațiile de îngrijorare. Cobor în goană scările, pe trotuar, traversez. Aerul e înghețat și mușcător, iar vântul bate tare.

Josh, vin. Știu că ești acolo. Te rog, nu pleca.

Cârmesc pe după colț și e acolo. Farul meu de speranță. Alerg până la vitrina luminată din față, ferindu-mă de taxiuri și ciocnindu-mă de un tip dus acasă de umeri de un prieten. Se aude un strigăt puternic de mânie, dar eu continui să alerg, până când dau buzna pe ușa de sticlă strălucitoare. Cafeneaua Kismet e încă deschisă. Dar e goală.

Doi angajați stau la o masă. Își ridică privirile, la intrarea mea, surprinși.

— Mă scuzați, dar e vreun tip aici?

Gâfâi și trebuie să-mi ridic vocea peste muzica rock ce bubuie din boxe.

— *A fost* vreun tip aici? Cam de vârsta mea?

Femeia, cu pieptul acoperit cu tatuaje în culori electrice, clatină din cap:

— Scuze, scumpo. N-am avut niciun client de aproape două ore.

În depărtare, se aude o explozie de artificii și urale. Mașinile claxonează, oamenii strigă de la ferestre.

Este miezul nopții.

Alerg înapoi afară, uitându-mă înnebunită în sus și-n jos pe stradă, dar nu e nicăieri de văzut. Două fete cam de vârsta liceului, trec în fugă pe lângă cafenea țipând cât le țin plămânii.

Nu, o să vină. O să mă simtă aici, așa cum m-a simțit și ultima oară.

— Ești ok? Nu arăți prea bine.

Femeia cu tatuaje stă lângă mine, iar fruntea ei e încrețită de îngrijorare.

— Iubi... Josh al meu. Josh. O să vină. Ar trebui să fie aici dintr-o clipă într-alta.

Celălalt angajat, un tip slab și musculos, pe care îl recunosc cu întârziere ca fiind Abe Lincoln cu piercinguri, scoate capul pe ușă.

— Ai uitat de sărutul meu, Maggie.

— N-am uitat nimic, zice ea.

— O să vină, spun eu, din nou.

Maggie mă cercetează dintr-o parte.

— Câți ani ai? Părinții tăi știu că ești pe afară?

Îi arunc o privire iritată.

— Sunt scundă. Nu copil.

Ea ridică din umeri.

— Ok. Dar tot va trebui să aștept aici, afară, cu tine.

— Nu e nevoie.

Vântul rece șuieră, ducând cu el sunetele petrecerilor. Îmi strâng mai tare paltonul pe lângă mine.

— Doamne! spune Abe tremurând. Măcar așteaptă înăuntru.

Mă conving să intru înapoi în cafenea și mă așez la masa de lângă fereastră. Cea la care stătusem cu mai bine de o jumătate de an în urmă. Ei dau muzica și mai tare. Mă dor urechile. Arunc o privire la telefon, urmărind minutele cum trec. Zece. Cincisprezece. Douăzeci. Josh nu m-a mai sunat de la Crăciun, înainte să-mi spun că ar fi cazul să plec, sun pe numărul lui Brian. Intră direct căsuța vocală a unei agenții de pază și protecție cu nume înspăimântător. Las mesajul, explicând unde sunt, rugându-l pe Josh să vină să mă întâlnească, apoi ies fuga afară din nou, de parcă asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l facă să apară.

Nu e acolo.

Mă așez iarăși la loc, aștept până mai trec două minute, apoi mă reped iarăși afară. Repet schema asta timp de o oră. Sun din nou. Mai las un mesaj. Mă uit afară, dar nimic nu s-a schimbat. Josh nu vine.

Nu vine.

Mă prăbușesc în prag, vag conștientă că Maggie și Abe vin fuga spre mine. E lovitura de grație. S-a terminat.

capitolul douăzeci şi opt

A trecut o lună. Josh nu m-a mai sunat deloc. Această rană deschisă, sângerândă – rana pe care eu am creat-o – încă mă mai doare. Durere vie, proaspătă. Trebuie să mă conving tot timpul că am avut dreptate, în primul rând, că am avut dreptate s-o rup cu el, pentru că e limpede că şi-a dat seama, în sfârşit, de adevărul de care mă temusem totdeauna: că sentimentele lui pentru mine nu erau iubire, la urma urmei, ci interes.

Îşi vede de drum.

Mi-ar plăcea să-mi pot vedea şi eu de drum. Mă cramponez şi cu ultima fibră a făpturii mele.

Noaptea, stau trează în pat, închipuindu-mi că trupul lui e lipit de al meu. Închid ochii şi-mi imaginez greutatea braţelor lui odihnind peste ale mele. Ţinându-mă strâns. În clasă, visez cu ochii deschişi la un lacăt al iubirii pe Pont de l'Archevêché, un pod de lângă Notre-Dame. Perechile îşi scriu iniţialele pe lacăte şi le fixează de porţi, ca o declaraţie publică a dragostei lor. Tânjesc după genul ăsta de legătură de nedesfăcut, permanentă.

După Anul Nou, tata şi cu mine am luat trenul până la Dartmouth. Eu nu voiam să merg, fiindcă nu ştiam cum aş mai fi putut să le spun "da" lor, chiar dacă eram admisă? Însă tata a vrut să mă ducă să văd şcoala cu ochii mei. E entuziasmat că am aplicat undeva neaşteptat.

Totul e acoperit cu un strat gros de zăpadă albă imaculată. Tata a programat un interviu pentru mine, iar femeia cu atitudine încurajatoare din spatele biroului mi-a arătat broşuri ale campusului, primăvara şi toamna. Arăta chiar şi mai frumos. A fost impresionată de rezultatele mele şcolare şi m-a asigurat

că mulți studenți nu știu ce vor să studieze, când sosesc. Am plecat de la interviu simțindu-mă plină de speranță, optimistă și vie.

Am murit din nou undeva pe parcursul călătoriei cu trenul de întoarcere. Dartmouth e un viitor pe care aș fi putut să-l am, dar l-am pierdut. Nu-mi mai aparține. Mai mult, dorința mea secretă urâcioasă se îndeplinise: un colegiu mă respinsese și, astfel, alegerea fusese făcută pentru mine. O să stau aici, în Paris, și o să studiez la Sorbona. Poate că o să întâlnesc pe cineva, într-o bună zi, care o să mă facă să uit de Josh. Poate o să mă mărit. Poate o să locuiesc în Franța pentru totdeauna.

Dar unele lucruri s-au schimbat.

Comentariul lui Kurt despre relațiile trecătoare s-a întors să nu-mi dea pace. *Eu* fusesem tratată astfel. Cât petrecusem luna la detenție, el începuse să stea de vorbă cu doi elevi din anul al doilea, Nikhil Devi – nu pot să scap de familia asta – și cel mai bun prieten al lui Nikhil, Michael. Kurt îi auzise întâmplător discutând despre tuneluri și descoperise că și ei erau obsedați de ele. Le pomenise numele de vreo câteva ori, trimestrul trecut, dar eu fusesem atât de preocupată de problemele mele, încât nu-mi dădusem seama că-și petreceau timpul împreună. Păstraseră legătura în timpul vacanței de iarnă, iar acum prietenia lor se închegase.

Nikhil și Michael stau la masa noastră, la cantină.

Așa trebuie să se fi simțit Kurt când Josh a mâncat cu noi. Și nu că Nikhil și Michael m-ar ignora – nici vorbă, la fel cum nici Josh nu l-a ignorat niciodată pe Kurt –, dar nu stau la masa noastră pentru că m-ar plăcea pe mine. Deși, ok, poate că Nikhil *pare* să mă placă și asta e altă situație incomodă.

E ciudat să știu că Nikhil a petrecut o perioadă semnificativă de timp cu Josh, prin Rashmi. Mi-aș dori să-l pot descoase despre ei. Cum erau, ca pereche? Și cum eram Josh și cu mine, prin comparație? Dar asta m-ar face jalnică.

Nu că aș mai fi încă o persoană bună.

Nu mă pot gândi decât că asta e o retragere intenționată a lui Kurt de lângă mine. Și nu doar pentru că s-a săturat să fie a cincea roată la căruță, dar și pentru că Josh a făcut același lucru, în penultimul an, când prietenii lui se apropiau de absolvire. S-a retras din grupul lor. Și Kurt o să fie întotdeauna prietenul meu cel mai bun, bineînțeles că o să fie, dar lucrurile s-au schimbat. Pentru prima oară, atunci, Kurt n-a mai fost cea mai importantă persoană din viața mea. Îmi vine greu să mă obișnuiesc cu gândul ăsta. Trebuie să fi fost greu și pentru Kurt.

Și cu toate acestea... e înfloritor. Ceea ce a făcut și mai clar că eu sunt motivul pentru care noi n-am avut alți prieteni. Nu Kurt. Eu ne-am ținut deoparte. Când eu am dispărut, el și-a găsit pe altcineva cu care să-și petreacă timpul, dar eu încă nu am pe altcineva. Cum își fac oare oamenii prieteni? Cum se întâmplă asta?

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la risc. Mi-am asumat un risc ducându-mă la Kismet și un altul, sunând pe telefonul lui Brian. Niciunul nu mersese. Îmi ia întreaga lună ianuarie ca să-mi adun curajul să mai încerc o dată. Chiar dacă Josh nu mai e o opțiune, eu tot vreau să rezolv aceste alte probleme – lipsa mea de prieteni și lipsa curajului de zi cu zi.

Se întâmplă într-o seară, la cantină. E una dintre rarele pauze de conversație între Kurt și prietenii lui, iar eu plusez, înainte să-mi pierd îndrăzneala.

— Angoulême e weekendul ăsta. Ați vrea să mergeți cu mine?

Angoulême e numele unui orășel la vreo trei ore cu trenul, la sud-vest de Paris, dar e, de asemenea, numele scurt al celui mai mare festival de bandă desenată din Europa. Mascota lui, o pisică sălbatică alb cu negru, a fost înghesuită în fiecare spațiu de reclamă neocupat deja de Jocurile Olimpice. Pare un simbol a tot ce am pierdut. Dacă Josh ar mai fi aici – și dacă am mai fi împreună – am face călătoria de o zi fără să stăm o secundă pe gânduri. Am nevoie să-mi dovedesc mie însămi că o pot face fără el. Și i-am văzut pe Nikhil și pe Michael citind benzi desenate, deci cu siguranță asta nu e o ofertă neatractivă, hm?

— Credeam că ai terminat cu plecatul din orașul ăsta fără învoire, zice Kurt.

— E o după-amiază, zic eu. Școala nu va afla niciodată.

Nikhil se înviorează. E micuț și însuflețit, un ghem de energie pisicească, și întotdeauna vorbește încălecat de entuziasm.

— Asta sună distractiv. Da, băieți, hai s-o facem! Ar trebui categoric s-o facem.

Michael rânjește la el cu gura plină de aparatul dentar.

— Mă întreb de ce vrei *tu* să mergi.

— Pentru că vrea să i-o tragă lui Isla, zice Kurt.

— Kurt!

Îmi crapă obrazul.

— Da, își dă Michael ochii peste cap, știu.

— Oh.

Kurt se pleoștește. Or fi ei prieteni, dar nu și-au prins încă ritmul unii altora. Și apoi imediat se înviorează din nou, pentru că deține avantajul informațiilor.

— N-o să se întâmple. Ea încă e nebună după Josh.

— Kurt, sunt chiar aici, de față.

Încerc să-i arăt lui Nikhil o ridicare din umeri în chip de scuze, dar el se uită hotărât la tava lui cu mâncare. Tenul său măsliniu a căpătat o tentă roz-roșie.

Pasiunile sunt atât de crunte. Mă întreb dacă sunt mai nasoale pentru cei ce fac pasiunea decât pentru obiectul pasiunii lor. Mă gândesc la cei trei ani ai mei de privit la Josh de la distanță. Da, categoric pentru cei ce fac pasiunea.

Bietul Nikhil.

Biata de mine.

— Nu contează, oricum, spune Michael.

Vorbește cu autoritate subtilă, contrazisă de părul nepieptănat, ridicat drept în sus.

— Sâmbătă e singura zi în care Arnaud ne poate duce în subterane.

— Cine-i Arnaud? întreb.

Kurt înjunghie un cartof copt cu furculița.

— Prima noastră legătură. Michael l-a găsit. Lucrează la muzeul sistemului de canalizare al Parisului.

— Există un muzeu al sistemului de canalizare?

Aparent, asta înseamnă că, pentru mine, mai există încă lucruri de învățat despre Paris. De vreme ce voi mai sta aici o vreme. Dacă și Kurt va rămâne interesat de subiectul ăsta, presupun că într-o zi o să mă târăsc și eu prin subterane. Nu sună chiar atât de rău. Strâmt și murdar, da. Dar ar fi o aventură. Presupun.

— Da, bineînțeles, zice Kurt.

De parcă toate orașele ar avea muzee ale canalizării.

— De ce nu vii tu cu noi, în schimb, weekendul ăsta?

Îmi imaginez canalizările, noroiul și întunericul. Și apoi îmi imaginez un tren, peisajul rural cât vezi cu ochii și un orășel toropit, plin de benzi desenate.

Da. O să-mi fac prieteni altă dată.

* * *

În seara aceea, găsesc o scrisoare care mă așteaptă. Mă holbez în cutia poștală, temându-mă s-o iau. Vreau să fie de la el. Vreau atât de tare să fie de la el.

Brațul îmi tremură, în timp ce o scot.

Nu e de la el.

Lovitura în pieptul meu e la fel de dureroasă ca întotdeauna, încă nu sunt cu nimic mai aproape de a trece peste despărțirea de Josh. Nici măcar un centimetru mai aproape, nici măcar un milimetru. Oamenii spun că singurul lucru ce vindecă o inimă zdrobită e timpul. Dar cât timp o să dureze?

Reușesc să văd adresa de retur și sunt lovită de un al doilea val de șoc. Rup plicul, chiar acolo, pe hol, și scot scrisoarea. Capul îmi vâjâie. Citesc din nou prima frază, dar cuvintele nu s-au schimbat. E un altfel de zdrobire de inimă. *Din partea facultății și a personalului, vă informăm cu multă plăcere că ați fost admisă la Colegiul Dartmouth.*

* * *

Străzile din Angoulême dau pe dinafară de baloane roșii și de viermuiala cititorilor fericiți. Dar entuziasmul lor nu poate opri ploaia. De ce plouă de fiecare dată când călătoresc eu? De data asta, nu aștept până să cumpăr o umbrelă. N-am mai văzut-o pe ultima de la Barcelona. Josh trebuie s-o fi păstrat.

Sau poate c-am lăsat-o în parc. Umbrelele sunt așa de mici și de ușor de uitat.

Mă plimb prin orășel, prin locul de desfășurare a festivalului, la muzeul albumelor de benzi desenate. Festivalurile de acest soi nu sunt la fel de nebunești precum corespondentele lor din America – și sunt cu mult mai puține persoane costumate –, dar europenii participanți arată, totuși, mai puțină reținere ca de obicei. Încerc să mă molipsesc de entuziasmul lor și, ocazional, merge. Ca atunci când descopăr o autoare-ilustrator nouă pentru mine, care scrie despre o viață împărțită, dusă între China și Statele Unite. Abia după ce cumpăr două volume îmi dau seama cât de mult i-ar fi plăcut lucrările ei și lui Josh. Iar faptul că nu le pot împărtăși cu el, îmi face inima să sufere încă o dată.

E mai rău când mă trezesc în fața unui stand mare unde sunt expuse numai titluri de Joann Sfar. Și încă și mai rău când descopăr unul dintre artiștii favoriți ai lui Josh în carne și oase și trebuie să mă conving să nu obțin o carte semnată de la el. Mi se pare egoist, așa că mă conving să mă întorc, crezând că o să obțin pur și simplu ceva semnat. Fără personalizare. Dacă îl mai văd vreodată, să i-o pot dărui. Dar în clipa în care desenatorul întreabă, spun repede:

— Pentru Josh, vă rog.

Și mai înainte să-mi pot corecta greșeala, numele fostului meu iubit – cel puțin acum pot rosti *formula asta* – a fost scrisă cu tuș pe pagina de început, lângă o ilustrație a unui trandafir.

Din toate lucrurile cu putință. Un trandafir.

Nu pot câștiga bătălia asta.

* * *

Înapoi la Paris, afișele pentru Olimpiadă mă fac să mă întreb dacă n-ar trebui să-mi cumpăr un bilet la Chambery, luna viitoare. Dar gândul la un alt tren aglomerat, alt oraș aglomerat, toate acele hoteluri aglomerate... uh. Nu.

Cam așa simt față de toate lucrurile zilele astea: uh. Nu.

* * *

Orașul rămâne la fel de rece ca întotdeauna. La câteva zile după Angoulême, nimeresc într-unul dintre acele restaurante identice unde se servește giros din Cartierul Latin, căutând căldură în forma unor *frites* fierbinți. Sau cartofi prăjiți franțuzești, care ar trebui de fapt să fie numiți cartofi prăjiți belgieni, dacă America vrea să fie corectă în privința lor.

Ohdoamne. Nu-i de mirare că n-am niciun prieten.

Restaurantul e gol. Mă așez undeva în spate, cu al doilea volum al autobiografiei vieții împărțite chinezo-americane. N-am putut să-l las jos din mână. În cea mai mare parte, e deprimant, mulțumitor de familiar.

Ușa scoate un clinchet și un alt client intră în restaurant.

Sanjita pare la fel de surprinsă să mă vadă precum sunt și eu s-o văd pe ea. Face cu mâna, nesigură. Îi răspund la fel. Și ea cumpără o caserolă de *frites* și mulțumesc în gând pentru faptul că ea este cea care trebuie să ia hotărârea: să plece sau să vină lângă mine. Restaurantul e prea mic, iar noi avem o poveste prea lungă, pentru a putea să se așeze singură, la altă masă.

Șovăie. Temătoare. Vine la masa mea, totuși.

— E ger afară, zice ea.

Sunt surprinsă cât de recunoscătoare sunt pentru compania ei.

— Știu. Mi-aș fi dorit să fi nins deja.

— Și eu. Pare anapoda să fie atât de frig fără zăpadă.

Urmează o pauză stingheritoare. E de tipul celor care urmează după orice afirmație generală despre vreme, care sunt umplute cu tot ce nu spunem. Încerc să găsesc un alt subiect neutru, când ea mă întreabă:

— Ce mai face Josh?

Mi se scurge tot sângele din față.

Sanjita nu observă. Ciugulește din cartofii ei.

— Mi-a părut atât de rău pentru voi doi, când el a trebuit să plece.

Acest neașteptat moment de compasiune îmi mișcă inima.

— Eu... nu știu ce mai face. Cred că e ok. Ne-am despărțit luna trecută.

— Serios? își ridică privirile, cu surprindere. Dar erați perfecți unul pentru celălalt.

Mi se cască podeaua sub picioare.

— Așa credeai?

— Bineînțeles. Iar tu ai fost îndrăgostită de el dintotdeauna. Trebuie să fi fost o nebunie când ai început, într-adevăr, să te întâlnești cu el.

Ușurarea pe care o simt că sunt înțeleasă – sincer și cu adevărat înțeleasă – e profundă. Pustiul din mine se transformă într-un val subit de emoție.

— A *fost* o nebunie. A fost nemaipomenit. A fost... cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată mie.

Sanjita se dă mai aproape de mine, iar cerceii ei lungi de aur se leagănă.

— Și ce n-a mers?

— L-am plăcut – l-am *iubit* –, dar nu cred că el m-a iubit la fel, în schimb.

Umerii ei se pleoștesc.

— S-a despărțit de tine.

— Nu. Eu m-am despărțit de el.

Ea tresare.

— Oh. *Au*!

— Știu.

Dar ea se încruntă mai mult.

— Nu înțeleg. Voi doi erați lipiți unul de celălalt. Am *văzut* cum se uita la tine. La Rashmi niciodată nu s-a uitat așa.

Mi se oprește inima în loc. N-aș fi putut să-l întreb niciodată pe Nikhil, dar... pe Sanjita.

— Ce... cum erau ei, ca pereche? Sora ta și Josh?

Ea ridică din umeri, iar cerceii ei lungi se leagănă din nou.

— Nu știu. Se ciorovăiau tot timpul. Cred că semănau mai mult unul cu celălalt, mai încăpățânați și mai hotărâți, decât își dădeau seama. De asta au și reușit, întrucâtva, să fie împreună, dar tot de asta n-ar fi putut niciodată dura. Nu exista niciun echilibru.

Josh și cu mine aveam echilibru. Nu-i așa?

— Nu că mi-a povestit ea totul, se încruntă Sanjita. Dar, priviți de afară, păreau că le-ar fi fost amândurora mai bine cu un partener mai blând. Ca tine.

Nu sunt sigură că îmi place cuvântul. *Blând*.

Ea îmi zărește expresia și clatină din cap.

— Nu în sensul de slăbiciune. Voiam să spun... cineva care să le fi dat spațiul de care aveau nevoie să înflorească. Să nu fi încercat să-i schimbe. Să-i fi suportat – chiar și atunci când erau tâmpiți –, dar care să fi fost gata să-i călăuzească înapoi, când ar fi avut nevoie.

— Și... tu crezi că așa sunt eu?

— Glumești? Ești cea mai răbdătoare și mai iertătoare persoană pe care o cunosc.

Se întâmplă un lucru bizar. Ceva din străfundurile mele recunoaște adevărul din cuvintele ei. *Sunt* răbdătoare și iertătoare.

Numai că nu față de mine.

Ea își desprinde din nou privirea de la mine, ascunzându-și din nou fața, și știu că se gândește la Kurt. La cum mă testase ea luni de-a rândul. La cum eu voisem să fiu prietenă cu amândoi, dar ea mă silise totuși să aleg. Văd că e rușinată. Își drege glasul, venind înapoi în prezent.

— Deci de ce crezi că Josh nu te-a iubit?

— Mă simțeam ca... o distracție pentru el. Era atât de nefericit aici, știi?

— Telefoanele sunt distractive. Internetul e distractiv. Dar după felul în care se uita el la tine? Nu era distras. Era *captivat*.

Încep să am senzația că se arată din cale-afară de drăguță cu mine ca să compenseze trecutul fără să fie nevoită să-și ceară iertare. Mi se pare o lașitate. Dar, deopotrivă, pare să fie convinsă de ceea ce spune. Asta e simultan cea mai mare frică a mea și cea mai mare speranță. Să fie cu putință, după toate aceste judecăți retrospective, ca Josh chiar să mă fi iubit la fel de mult cum îl iubeam eu? Să fie cu putință ca el să fi văzut în mine ceva ce eu, personal, nu reușisem să văd?

Să fie cu putință ca eu să merit să fiu iubită de cineva pe care îl iubesc?

Inima îmi bate la viteză dublă.

— În orice caz, spun eu.

Sună de parcă încerc să mă apăr. De parcă formulez o scuză și probabil chiar asta fac.

— El are nevoie să-şi pună ordine în fapte. Ultima oară când am vorbit, încă nu se gândise ce avea să facă în privinţa şcolii. E la un semestru distanţă de absolvire şi el se culcă pe o ureche. Şi n-o să poată merge în New England fără un atestat. Deci, în esenţă, n-o să se ducă nicăieri.

Sanjita pare nedumerită.

— New England?

Îi povestesc despre şcoala lui şi, astfel, ies la iveală şi celelalte.

— Iar eu m-am gândit că mă obişnuisem cu gândul c-o să urmez la Sorbona, dar nu-i aşa. Pe când eram împreună, mi se părea atrăgător să mă duc într-un loc nou. Am făcut o mulţime de cercetări şi Dartmouth pare foarte mişto, ştii? Diferit. Iar când am fost pe-acolo, acum câteva săptămâni, a fost chiar mai bine decât îmi imaginasem. Însă când ne-am despărţit, a devenit locul *lui*, din nou...

— Parcă ziceai că el nu se duce nicăieri.

— Păi, asta nu ştiu sigur....

— Şi ce dacă? Du-te la Dartmouth.

— Da, dar dacă el crede că vreau să mut acolo pentru el?

— Asta faci?

— Nu. Dar...

— Atunci, du-te la Dartmouth.

Mă încrunt, iar ea mă priveşte de parcă sunt grea de cap.

— Nu prea ştiu ce-i atât de greu, zice ea. Tu ai intrat la şcoala la care voiai să intri. Aşadar, du-te acolo.

Sfinte Sisoie. Are dreptate. E chiar atât de simplu?

Sanjita îşi încrucişează braţele, plină de ea. Ştie că a câştigat pledoaria.

— Într-o vreme voiai să te faci avocat, zic eu. Mai vrei? Pentru că te pricepi la a-ți susține cazul.

Ea zâmbește larg.

— Ce altceva mai vrei să repar?

— Nu știu. Pe sora mea? Poți s-o repari și pe ea?

— Hattie, presupun.

— E incorigibilă.

Învârt un cartof prăjit în casoleta de hârtie.

— A apărut în camera mea, deunăzi – neinvitată, bineînțeles – și imediat a început să scotocească prin toate lucrurile mele. I-am spus să termine, dar asta n-a făcut-o decât să-mi împingă de pe birou un teanc mare de cărți.

— Poate e doar curioasă în privința ta. Poate că n-a vrut să spună nimic prin asta.

Clatin din cap.

— Hattie niciodată nu face un lucru fără scop. Încerca să mă scoată din pepeni și i-a mers. Cum îi merge de fiecare dată.

Sanjita arcuiește o sprânceană.

— Nu-s convinsă. Pare că tu o tratezi ca pe un copil, așa că răspunde ca atare.

Nu-mi pot ascunde surprinderea de pe față. Sau indignarea.

Ea ridică brațele, apărându-se.

— Am trei surori mai mari. Sunt ca trei mame. Eu depun un efort conștient să nu-i fac asta lui Nikhil, anul acesta.

Cu o mână, îmi strâng pandantivul.

— Și... cum faci?

— Ai invitat-o vreodată în camera ta? Sau oriunde, de altfel?

Urmează o tăcere lungă și goală. Sanjita o interpretează corect.

— Dar cu Gen? Voi două vă petreceți vreodată timpul împreună, doar voi două?

— Ea locuiește de partea cealaltă a Atlanticului!

Îmi iese mai înțepat decât aș fi vrut.

— Dar o faceți, nu? În vacanțe.

Mă gândesc la Gen în dormitorul meu, de Ziua Recunoștinței. Și apoi, din nou, de Crăciun. Adevărul mă lovește ca un val de flux. E adevărat. Hattie încearcă să-mi spună de ani întregi. Eu o tratez pe Gen ca pe o prietenă și pe ea o tratez ca pe un copil.

O mămoșesc.

Hattie nu mai e de mult surioara mea neajutorată. Eu m-am purtat cu condescendență și n-am văzut-o, nici n-am tratat-o, ca pe un egal. Are nevoie să-i fiu o confidentă. O prietenă. Și atunci, neașteptata răsturnare de situație mă luminează pe dinăuntru: eu am chiar mai multă nevoie să fie ea prietena mea.

— Ar trebui să te gândești la o dublă specializare, spun eu. Drept *și* psihologie.

Sanjita zâmbește, de parcă i-ar face plăcere să fie recunoscută. La fel ca și mie.

capitolul douăzeci şi nouă

Sanjita şi cu mine mai stăm de vorbă, apoi, despre colegiu şi despre viitor. Dar nu vorbim despre Kurt. Şi nu vorbim despre Emily. Iar când ianuarie trece şi vine februarie, îmi dau seama că probabil nici nu vom vorbi vreodată. Ne-am depărtat prea mult una de cealaltă, iar rănile trecutului nostru au fost prea adânci. Prietenia adevărată nu mai este o opţiune. Dar nu simt tristeţe din cauza asta – simt uşurare. Există o doză de respect şi simpatie între noi. Oricum, e mai bine decât nimic.

Conversaţia noastră m-a făcut, de asemenea, să-mi dau seama cât de mult mi-a lipsit prietenia unei fete în viaţa mea. Sanjita şi cu mine probabil că nu vom mai petrece niciodată timpul împreună, însă mai există o persoană pe care am ignorat-o mult prea mult timp: Hattie.

E timpul să renunţăm la ranchiuna asta prostească. Ştiu că n-a vrut să ne bage pe mine şi pe Josh în bucluc. Şi nu ea ne-a băgat în bucluc. Nu *ea* a atras exmatricularea lui Josh. Noi singuri ne vârâserăm în bucluc, iar Josh singur îşi atrăsese exmatricularea.

Durerea pierderii lui e la fel de viscerală ca întotdeauna. Singura cale prin care o să trec vreodată de asta este să mă asigur că n-a fost o pierdere zadarnică. Respectiv, că am învăţat ceva. La urma urmei, făcând ceva mă voi simţi mai bine decât să stau degeaba, plângându-mi de milă. Îmi ia o vreme până să mă lămuresc care e cea mai bună cale de a-mi cere iertare şi, totodată, să fac un gest de prietenie, dar îmi ia şi mai mult până-mi adun curajul să vorbesc cu ea.

E sora mea, dar încă mă intimidează ca naiba.

Găsesc curajul într-o după-amiază de duminică fără nimic de făcut, când Kurt e plecat să exploreze subteranele cu prietenii lui. Sau... poate nu-i chiar vorba că mi-am găsit curajul. Poate e mai degrabă că sunt forțată să acționez, pentru că de fiecare dată când lumea mea ia o pauză, nu mă pot gândi decât la falia cât Josh de mare din inima mea. E prea trist pentru mine să fiu singură.

Hattie e sceptică la mesajul meu de pe telefon, dar acceptă să vină la întâlnire cu mai multă grăbire decât aș fi bănuit. O aștept în fața căminului ei.

— De ce mi-ai zis să mă îmbrac bine? întreabă ea. Mă duci la o închisoare siberiană?

Zâmbesc și traversez strada fără ea.

— Nu.

Ezită. Dar apoi mă prinde din urmă și merge pe lângă mine.

— La o stație de cercetare abandonată în Antarctica?

— Nu.

— Mă duci să mă antrenez pentru cursa noastră de două schelete la Olimpiadă.

— Da.

— Crezi că o să ningă, în sfârșit?

Sunt descumpănită de întrebarea ei, care pare una sinceră. Se uită lung la cer.

— Mă îndoiesc, zic eu. N-am avut noroc până acum. De ce s-ar schimba acum?

— Obișnuiai să fii sora care gândește pozitiv, bombăne Hattie.

Mergem în tăcere până pe partea cealaltă a Senei, iar exasperarea ei e mai mare când ajungem la destinația noastră.

— La tante Juliette. E o intervenție? Ai aflat despre dependența mea de sex? Bun, deci îmi plac bătrânii cu pamperși, ce mare scofală?

— Nu te-am adus la tante Juliette.

Ea mârâie:

— Am fost pe aici de cel puțin un milion de ori, mai ții minte?

— Taci și vino după mine.

Din nu știu ce motiv, Hattie mă ascultă. Mă urmează pe scări. Pe la etajul al treilea, mă uit peste umăr și zic:

— Pamperși, hm?

— Și leagănele alea de adulți. Alea-s sexy rău.

Râd.

E o umbră rapidă de zâmbet pe fața ei, înainte să își reia expresia imperturbabilă.

— Și sprâncenele unite. Ador un bătrân excentric cu o unică sprânceană, uriașă, stufoasă.

Râd din nou.

— Oh, Doamne, Hattie.

Trecem de ușa violet și covorașul cu imprimeuri leopard.

— Da, vezi, aia e foarte sigur ușa lui tante Juliette, zice ea.

O conduc la a mea.

— Și asta?

— Ușa acoperișului ei prostesc. Gen mi-a aruncat odată ursul de pluș peste margine, și o motoretă a trecut peste el. Noroiul n-a mai fost niciodată același.

— A făcut ea asta? Pe bune?

Sunt șocată. Nu-mi amintesc episodul.

— Da, pe bune.

Descui ușa și urc treptele șubrede.

— Ei bine, cât despre noroi, n-ai grijă. Ai cuvântul meu că nu te duc sus ca să reconstituim un moment traumatizant din copilăria ta.

— Știu că n-ai face asta.

Aproape că nu aud când o spune, atât de încet vorbește.

Deschid trapa și ea-și mijește ochii, în lumina soarelui. Îi întind mâna și o ajut să urce pe acoperiș. Face ochii mari. Sora mea imperturbabilă, neimpresionabilă, arată surprinsă de ceea ce vede în jur.

— Cine a făcut asta? întreabă ea. E al tău, nu-i așa? E stilul tău.

Nu sunt sigură dacă e bine sau rău.

— E închiriat. Îl folosesc de câțiva ani.

Hattie se răsucește brusc și își mijește ochii la mine.

— Deci Gen ți l-a dat ție? Asta e bârlogul vostru? Al amândurora?

— Gen? Nu, tante Juliette mi l-a dat, când am intrat în anul al doilea. A fost un loc unde Kurt și cu mine puteam scăpa de... toată lumea. Gen nu știe de asta.

— Nu știe?

E o sfâșietoare notă de speranță în glasul ei. Și realizez că tot ce a spus Sanjita e adevărat.

Zâmbesc, blând.

— Nu. E un secret. Ea nu știe.

— E drăguț, zice Hattie, în cele din urmă.

— Mulțumesc. Mă bucur că-ți place, pentru că e al tău, de acum.

Pentru a doua oară într-un singur minut, Hattie arată surprinsă. Îi întind cheia. O ia, fără grabă.

— Nu vrei să i-l dai lui Kurt? Nu e și al lui?

— Kurt are noi locuri de explorat. Și... el nu ești tu. El nu e sora mea.

Pare gata să se descumpănească. Aproape.

— Și, știi, nu trebuie să păstrezi nimic din lucrurile astea, sunt doar vechituri pe care le-am adunat de-a lungul anilor...

— Nu, nu! Îmi place așa.

Își plimbă ochii în jur și descoperă pictura murală, pe care mă străduiam cât puteam să n-o bag în seamă.

— L-ai adus și pe Josh aici, sus.

Îmi vâr mâinile în buzunarele paltonului.

— Da.

— Deci ăsta a fost un fel de teren de joacă sexuală murdară? Ați făcut-o pe capul calului ăstuia de carusel?

— Hattie!

Ea râde la obrajii mei roșii și, după o clipă, nu mă pot abține și râd și eu.

— Nu, zic eu. Dar poate că ar trebui să speli pătura aia din ladă.

Sora mea chițăie cu sinceră oroare, ceea ce ne face pe amândouă să râdem mai tare. Când în sfârșit ne oprim, ea își mută din nou privirea de la mine. Și-o fixează deasupra fluviului.

— E mișto că mi-ai dat asta mie. Deci... mersi.

— Îmi pare rău.

Trag adânc aer în piept.

— Fiindcă am fost atât de groaznică față de tine, anul ăsta. Și fiindcă te-am acuzat pentru ceva ce nu era din vina ta.

Hattie dă din cap. Nu-și ia ochii de la Sena. Dar știu că ne-am înțeles.

Mai trag o dată aer în piept și... *iat-o*. Un miros nou și distinct în aer. Hattie își întoarce capul și-mi zâmbește, când primii fulgi de zăpadă vin învârtindu-se deasupra Parisului. Orașul e rece, amuțit și frumos.

— O să-ți fie dor de ăsta, anul viitor? întreabă și, când mă uit la ea surprinsă, adaugă: Maman mi-a spus că au trimis primul cec la Dartmouth.

Ezit, apoi îi spun adevărul.

— O să-mi fie dor de Paris. Și o să-mi fie dor de New York. Sunt emoționată și speriată, dar... cred că mai mult emoționată decât speriată. Cred, repet eu.

— Crezi?

— Cred.

Mă las în jos cu spatele alunecându-mi pe perete și mă așez. Ea se așază lângă mine. Ne luăm de braț, tremurând.

— Când Josh și cu mine am fost în Spania, ne-am dus într-un parc. Un parc cu adevărat foarte frumos. Și atunci mi-a răsărit în minte ideea asta, că poate nu eram persoana care crezusem eu că sunt. Poate că nu sunt o fată de oraș. Poate că doar mă gândeam la Paris în comparație cu New York, pentru că nimic altceva nu părea real, într-un fel. Adică, oriunde în altă parte părea să fie ceva...

— Ai citit despre asta într-o carte.

— *Exact*. Dar când m-am trezit în parcul acela frumos, cu băiatul acela frumos care-mi vorbea despre viitorul său probabil, în care eu voi fi cineva care voi învăța cum să merg cu cortul și să mă cațăr pe stânci, și să aprind focurile și să dorm sub stele... în clipa aceea, părea posibil.

— Adică? O să fii un pădurar?

Râd.

— Pur și simplu vreau să încerc lucrurile astea. Sună distractiv.

— Și Josh?

Ochii mei se îndreaptă spre pictura murală. Pe casa de gresie cu iederă în jardinierele de la ferestre și steagul american.

— Ce-i cu el?

— El nu mai face parte din planurile tale?

— Păi... nu. Ne-am despărțit. Și nu am nevoie de el ca să fac lucrurile alea.

— Da, cum să nu, zice Hattie. Dar nu asta am vrut să spun. Voiam să spun, nu mai *vrei* să faci lucrurile alea împreună cu el?

— Ba da, șoptesc. Încă mai vreau să fac totul cu el.

— Isla.... de ce crezi tu că Josh nu te-a iubit?

Vocea îmi devine mai plăpândă.

— Pentru că am crezut că nimeni nu mă poate iubi pe mine.

— Și de ce ai crezut *asta*?

— Pentru că nu am crezut că meritam să fiu iubită.

Hattie rumegă ideea. Apoi îmi trage una în burtă. Eu urlu, surprinsă, iar ea îmi mai trage una.

— Nu fi proastă.

— Au.

— Toată lumea merită să fie iubită. Chiar și o soră tâmpită ca tine.

Pufnesc.

— Da, mersi. Am priceput asta. Sunt ok, acum.

— Zău? Pentru că nu te porți ca o persoană care e ok. Te învârți posacă pe la școală și abia dacă mai ieși vreodată din camera ta, întotdeauna nefericită.

— Zice sora permanent încruntată.

— Trebuie să stai de vorbă cu el.

Oftez și mă uit la mâinile din poală.

— Știu.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că acum *cred* că el m-a iubit. Și mă tem că, după tot timpul ăsta, după toate cele prin care l-am făcut să treacă... nu mă mai iubește.

— Uh. Atunci riscă și află! Cu cât mai curând îl întrebi, cu atât mai repede poți să-ți vezi de viața ta. Și-ntr-un fel, și-n altul, adaugă ea.

Mulțumită lui Josh, chiar risc. Am învățat că dacă nu părăsesc niciodată zonele acelea din viața mea în care mă simt confortabil, n-o să am niciodată șansa să fiu fericită. Să accept Dartmouth-ul a fost un risc. Să-mi invit sora să ne petrecem timpul împreună a fost un risc. Dar cel mai mare risc din toate e totuși Josh însuși. Încă nu am curajul să-i dau oportunitatea să spună nu. E insuportabil să nu știi, dar e mai bine decât să primești răspunsul nedorit.

Se aude un țârâit înfundat din buzunarul paltonului meu. Îmi scot telefonul ca să-l închid și-mi scapă din mâini, ricoșând pe ciment.

Josh.

E chiar *numele lui*. Nu l-am mai văzut pe ecranul meu de la Barcelona. Inima mi se strânge dureros.

— El e? Cum se poate să fie el?

— Hopa! Ne-a auzit.

Îmi ridic telefonul de jos.

— Ce să fac?

— Încă un țârâit și o să intre căsuța vocală.

Hattie se uită peste umărul meu.

— Tic-tac.

Mă reped să răspund.

— A – alo?

Se aude un straniu sughiț de tăcere. Și apoi vorbește, iar vocea lui – *este el, este el, este el* – e scăldată într-o ușurare sugrumată.

— Nu știam dacă o să răspunzi.

— Ți-ai căpătat telefonul înapoi.

— Da. Săptămâna trecută.

Simt un junghi de tristețe că nu mă sunase imediat. Și apoi un al doilea junghi, de data asta de vinovăție. Eu mă despărțisem de el. Bineînțeles că n-ar fi trebuit să mă sune.

— E duminică seară, continuă el. Nu ești la Pizza Pellino.

— Nu, sunt la Casa din Copac, cu Hattie.

Și apoi sunt atât de ametită, încât mi se face negru înaintea ochilor.

— De unde... de unde ai știut că nu sunt acolo?

Dar deja i-am anticipat răspunsul.

— Pentru că *eu* sunt aici.

capitolul treizeci

Tremur. Urechea lui Hattie e lipită de capul meu, ascultând. Fulgi alb-argintii se prind în părul nostru amestecat, roșu.

— Isla? zice Josh. Isla, mai ești acolo?

— Sunt aici.

— Speram c-o să fii *aici*. La Pellino. Prietenii mei și cu mine suntem pe drumul spre Jocurile Olimpice și am trecut pe aici, de dragul vremurilor de odinioară. Voiam să te prezint. Vreau să spun, știu că îi cunoști deja. Dar voiam să îi *cunoști*.

Mi se învârte capul.

— Vrei să-i cunosc pe prietenii tăi?

— E foarte ciudat?

— Nu știu.

— Mi-ar plăcea să te văd. Am putea vorbi?

Întrebarea lui e tatonantă.

Mă prinde cu garda jos. Nu sunt pregătită pentru asta. Trebuie *să mă pregătesc* pentru asta.

— Cât timp o să stați în oraș?

— Doar în seara asta. Luăm trenul spre Chambery, dimineață.

Hattie dă din cap ca o nebună.

— Ăăă, zic eu, desigur. Bănuiesc că aș putea ajunge acolo în... douăzeci de minute?

— Grozav! spune Josh. Ok, pa!

Mă uit lung la ecranul telefonului.

— A închis.

— I-a fost frică să nu te răzgândești, zice Hattie.

Îmi îngrop capul între genunchi.

— Mi-e rău.

— Asta a fost cea mai ciudată coincidență. *Cea mai ciudată*. E ca soarta, dacă aș crede în soartă. Nu mai știu. Poate că acum cred în soartă.

Tonul vocii ei mă face să-mi ridic capul. Rânjește.

— Hattie.

Mi se oprește inima.

— Ce ai făcut?

— Doamne, nimic.

— Spune-mi ce-ai făcut!

— Au.

Își acoperă urechea la strigătele mele.

— Poate că am trimis cartea ta stupidă la biroul stupid al tatălui său din DC, nu știu.

Mă încrunt.

— Hm? Care carte?

— Aia pe care ai cumpărat-o din Angoulême, mulțumesc că nu m-ai invitat și pe mine, pe care am furat-o din camera ta s-o citesc și am descoperit că luasei un autograf pentru Josh? Mi s-a părut atât de trist și de jalnic, încât i-am trimis-o prin poștă. Și poate că am atașat un bilet, spunând că tu încă îl mai iubești la fel de mult și că ar trebui să încerce să te sune din nou.

E singurul lucru care mă șochează mai tare decât telefonul lui Josh. Să descopăr că trebuie să-i mulțumesc lui *Hattie* pentru asta. Sunt fără cuvinte.

— Cu plăcere, zice ea.

— Mulțumesc!? Cred. O să te anunț când termin.

— Ai face bine.

Mă ridică în picioare, mă conduce la trapă și pe scări, încuie ușa și își vâră cheia în buzunar.

Presiunea din pieptul meu crește cu o viteză paralizantă.

— Nu sunt convinsă de treaba asta.

— Taci. Iar ești enervantă.

Hattie mă conduce, împleticindu-mă, la cea mai apropiată stație de metro. Mă simt de parcă m-aș mișca deopotrivă prea repede și prea încet. Mă împinge prin crucea de barieră și zice:

— Nu fi lașă. Spune-i ce simți.

— Și dacă el nu mă iubește?

— Te iubește.

— Și dacă nu?

— Uh, cui îi pasă? N-o să pierzi nimic din ce n-ai pierdut deja.

Îmi șterge cu un bobârnac un fulg de zăpadă de pe vârful nasului.

— O dată în viață, ascultă-ți sora mai mică. E mai înaltă și știe mai bine decât tine.

* * *

Fulgii sunt rari, ici și colo, plutind alene spre pământ. Arunc o privire la cerul alb-cenușiu. Dacă măcar ar izbucni un viscol de deasupra, ca să mă îngroape de vie. Ar fi mai bine decât ceea ce sunt pe cale să fac. Temperatura e sub zero grade Celsius, dar eu sunt nădușită și febrilă, am răsuflarea tăiată. Pun piciorul pe prag la Pellino, dar corpul refuză să mi se urnească mai departe. *Câte un pas o dată*. Pun mâna pe ușă.

S-o împing să se deschidă n-a părut niciodată așa un lucru imposibil.

Un lanț de clopoței de alamă îmi semnalează intrarea. Majordomul se înseninează la vederea mea.

— *Où est Monsieur Bacon?*[24]

— Kurt are alte planuri în seara asta, îi răspund eu în franceză, rotindu-mi rapid privirea prin sală.

— Oh. Suntem triști?

— Nu, e în regulă. De fapt, mă întâlnesc cu...

— Isla!

Vine dinspre masa din colț. St. Clair îmi face cu mâna, în timp ce Josh se întoarce în scaun. Totul trece în mișcare cu încetinitorul. Majordomul, sporovăială zgomotoasă, fumul aromat de pizza la cuptor cu lemne – toate dispar, în timp ce aștept ca ochii lui să-i găsească pe ai mei.

Ne încrucișăm privirile.

Tot conținutul inimii mele se reflectă înapoi din expresia lui. *Bucurie, suferință, tărie, mirare, tristețe, frumusețe, speranță*.

El e totul.

— Ah, zice majordomul. Desigur.

Mă conduce la masă, în timp ce inima ajunge să-mi bată în gât. Sala se focalizează într-un punct. Sufletul meu doare de puterea atracției. Sunt patru locuri libere, iar majordomul îl trage pe acela de lângă Josh. Tremur când îmi pun paltonul pe spetează. Tremur când mă așez. Tremur când Josh se uită la majordom cu o privire de inconfundabilă recunoștință. Oare privirea asta înseamnă ce vreau eu să însemne?

— Unde-i Kurt? întreabă Josh.

— E-n oraș cu niște prieteni noi. În subterane. E o poveste lungă.

Josh își ridică sprâncenele surprins. Ceilalți de la masă îmi zâmbesc larg – St. Clair, Anna, Meredith.

— Uau, zic eu. E toată gașca aici.

---

[24] Unde e domnul Bacon? (fr.)

— Toți, mai puțin Rashmi, zice St. Clair.

Anna îi trage un șut discret pe sub masă, dar îl zăresc.

— E ok, spun stingherită.

Cel puțin e o întrebare la care am primit răspuns. Ei știu povestea dintre mine și Josh. Arunc o privire spre celelalte trei locuri goale.

— O să vină?

— Unul din alea era pentru Kurt, spune Josh și sunt mișcată.

— Celelalte sunt pentru prietenii noștri care ne-au adus la Olimpiadă, zice Anna. Ne-am despărțit astăzi și încă nu s-au arătat. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Prieteni din California?

Mă folosesc de prilej ca să le arăt că nu sunt complet neinformată. Doar, în cea mai mare parte.

Ea dă din cap.

— Da, Lola și Cricket. Étienne și cu mine...

— *Étienne*, zice Josh și Meredith izbucnește în râs.

— Mă tachinează pentru că sunt singura persoană care-i spune așa, îmi explică Anna.

— Ești singura persoană căreia *i se permite* să-i spună așa, precizează Josh. Tu și mama lui.

St. Clair zâmbește.

— Singurele două doamne de care am nevoie.

— Asta-i demență, zice Meredith, dar încă mai râde.

Are un râs minunat, prietenos. Un cercel micuț din nas captează lumina și scânteiază. Totul la ea este veselie.

Mi se pare ireal să fiu înconjurată aici, în persoană, de prietenii lui. Chipurile acelea din desenele lui.

Anna este una dintre fetele de o frumusețe naturală, care habar n-are că e frumoasă. Se îmbracă în jeanși și tricouri și are

un zâmbet cu strungăreață și o șuviță decolorată în părul ei lung și șaten. Se simte bine în propria piele. Prietenul ei este, de asemenea, frumos, dar el e conștient de asta. Nu că St. Clair s-ar purta ca un nemernic. E doar plin de încredere. E scund, dar asta nu l-a încurcat niciodată. Aproape toate fetele de la școală erau îndrăgostite de el, ca să nu mai spun de majoritatea băieților și jumătate dintre *professeurs*.

Dar eu n-am fost niciodată îndrăgostită de el. Nu când exista Josh.

Anna își drege glasul.

— Mă rog. Étienne și cu mine...

Josh și Meredith chicotesc.

Anna rânjește.

— ... lucrăm cu Lola, la un cinematograf. Cricket e iubitul ei, iar Cricket e fratele geamăn al lui Calliope Bell. Știi, patinatoarea?

Fac ochii mari.

— I-am văzut chipul pe vreun miliard de afișe.

— Aceea e. Trage pentru aur.

— Și voi ați venit cu toții aici ca s-o încurajați?

Arunc o privire spre Josh.

El pare calm, dar numai în aparență. O energie frenetică pulsează dinspre el. Vibrând lângă mine. Îmi frec brațele, pe care mi s-a făcut părul de găină, dar ceilalți nu observă.

— Cam așa ceva.

St. Clair ridică din umeri. E un gest lent și cu tot corpul, foarte franțuzesc. Și maman face la fel.

— Mai degrabă ne-am folosit de pretext ca să venim în vizită.

Mă întorc spre Meredith.

— Tu ai venit de la Roma? Acolo urmezi la universitate, nu-i așa?

— Da.

Pune un braț pe după Josh și capul ei cârlionțat pe umărul lui, dar acestea sunt limpede gesturi de prietenie.

— Când am auzit că vine toată lumea, n-am putut rezista.

— Și tu?

Nu mă uit la Josh. El știe că întrebarea e pentru el.

Nici el nu-mi poate întâlni privirea.

— La fel și pentru mine, bănuiesc. N-am putut să rezist.

St. Clair își joacă sprâncenele la Josh, dar în clipa în care vede că l-am prins, expresia i se schimbă într-un rânjet seducător.

— Vai, frate, îi zice el lui Josh. Recunoaște. N-ai putut să-mi reziști *mie*.

Josh se relaxează într-un zâmbet.

— Ești ca o splendidă bombonică.

— Delicios în toate sensurile, zice St. Clair.

Anna își dă ochii peste cap.

— Așteaptă până îi încerci miezul cremos.

St. Clair izbucnește în râs, în timp ce Meredith chițăie ascuțit. Legătura dintre ei patru e ca și când n-ar fi petrecut nicio zi despărțiți. Inima mi se strânge, dar nu de gelozie. Ci de fericire pentru Josh. El se apleacă peste masă ca să-l înghiontească pe St. Clair, dar nimerește în schimb în brațul meu.

— Scuze, spune Josh repede.

Vocea i se gâtuie. Se așază la loc pe scaun și dispoziția jovială se dezumflă odată cu el, dar atingerea lui îmi trimite valuri de fiori în trup.

Dor. La fel de arzător și de puternic ca întotdeauna.

Îmi întorc capul, fiindcă nu vreau să vadă cât de tare îmi doresc să mă atingă din nou. Și atunci descopăr o apariție stranie în fața vitrinei restaurantului. Clipesc. Tot acolo e. Iarna, străzile Parisului sunt cenușii, iar paltoanele care le străbat sunt negre.

Deci asta... asta e precum...

— Circul, spune Josh, sfârșindu-mi gândul cu voce tare. Parcă a venit circul în oraș.

— Genial, zice St. Clair. Trebuie să fie Lola și Cricket.

Un băiat și o fată intră în restaurant. Băiatul e caraghios de înalt și de slab – mult mai la extreme decât Josh – și statura e și mai mult accentuată de foarte strâmții săi pantaloni cu dungulițe. Ai zice că poartă picioroange. E îmbrăcat într-un veston militar albastru-intens, iar la încheieturi are o mulțime de brățări și elastice în toate culorile curcubeului. Fata poartă o fustă enormă, umflată, cu crinoline roz, galbene și turcoaz ițindu-se pe dedesubt. Și ea are un veston militar, de un verde din epoca Vietnam, dar al ei a fost împodobit cu sclipici roz. Și o asortată culoare roz a părului.

— Bună!

Lola se plantează lângă mine, iar fustele ei *vlup*, se ridică și cad în poala mea.

— Pfui. Îmi cer iertare.

Zâmbește, în timp ce și le îndeasă sub masă.

— Cum ai reușit să pui toată asta într-o valiză? întreb eu, impresionată.

Zâmbetul ei se lățește până la urechi.

— Sunt campioană la împachetat.

St. Clair pufnește.

— De asemenea, și-a adus de trei ori mai multe bagaje decât noi ceilalți.

— Dar *este* pricepută la împachetat, spune Cricket. Ați fi uimiți la cât de multe a izbutit să îndese în valizele alea suplimentare.

Trage scaunul de lângă ea și Lola își întinde ambele brațe ca să-l țină, în timp ce el se așază. Nu pentru că ar fi avut nevoie de sprijin, ci pentru că în mod clar ei doi sunt în faza de început a iubirii. Pur și simplu are *nevoie* să-l atingă. Se țin de ambele mâini pe sub masă. Simt un junghi ascuțit când îmi aduc aminte că și eu făceam la fel cu Josh. Lola îi dă lui Cricket un sărut, drept pe buze, iar el arată de parcă ar fi cât pe-aci să explodeze de fericire.

— Hei, spune Lola, văzându-l deodată pe Josh. Cred că te-am văzut la televizor, acum câteva luni.

— Se poate, zice Josh.

— Voi trebuie să fiți Isla și Josh, spune Cricket.

Am fost la un pas să-l corectez – *Oh, nu, nu suntem un cuplu* –, când îmi dau seama că a vrut să spună Isla și Josh. Nu Isla-cu-Josh. Îi strâng mâna întinsă, simțindu-mă tristă.

— Și Meredith, continuă el, aplecându-se peste mine ca să dea mâna și cu ea.

— Îmi place părul tău, zice ea.

— Mersi, zice el.

Îi stă drept în sus, adăugându-i mai mulți centimetri înălțimii lui descreierate.

— Deci, ca să nu fie nevoie să întrebați, spune Lola. Unu nouăzeci și cinci. Fără păr.

— Étienne are unu șaizeci și cinci, zice Anna. Cu bocancii.

— Fără, protestează St. Clair.

Dar zâmbetul lui larg spune altceva.

— Ești mai scund decât am crezut, zic eu fără să mă gândesc. Scuze!

Mă crispez.

— Voiam să spun doar că nu pari atât de scund.

Mă crispez iarăși.

— *Confidence*, draga mea.

Se apleacă peste masă și îmi atinge obrazul cu un deget.

— Ai putea învăța câte ceva de la mine, știi.

Obrajii îmi iau foc. Dar râd, încântată să fiu inclusă în miștocăreala lor prietenească. Josh se uită la mine, îngrijorat, iar eu mă răsucesc în scaun, ca să fiu cu toată fața la el. }i zâmbesc. El răsuflă ușurat și mă aplec mai aproape de el.

— Suntem ok, îi șoptesc. Nu-i așa?

— E tot ce-mi doresc, răspunde el.

Apare chelnerul nostru. Tresărim, f[cându-i loc între noi și inima mi-o ia la goană. Asta înseamnă că vrea să fim prieteni din nou? Sau că sunt *eu* ceea ce-și dorește? Cu toate conotațiile *dorinței*?

Comandăm un batalion de pizze. }n mod normal, aș fi încântată de varietate, dar tot ce vreau e să ne întoarcem la conversația de dinainte. Însă ocazia noastră de intimitate s-a dus. Masa ne atrage într-o discuție despre Jocurile Olimpice. După toate aparențele, geamăna lui Cricket o să fie favorită la medalia de aur, însă el e convins că sora lui are un blestem al locului al doilea. Toată lumea spune că în mod sigur o să fie bine, dar Cricket e ciudat și agitat. Am senzația că și el crede în blestem. Discuția se îndreaptă apoi spre școlile fiecăruia. Aștept ca și Josh să participe, dar n-o face. Mă întreb dacă asta

înseamnă că încă nu s-a înscris nicăieri. Dar poate că așteaptă să vorbesc eu prima.

Tăcerea din colțul nostru se adâncește.

Soseşte pizza. Cu fiecare mușcătură, mă rog de mine să-l întreb dacă își termină liceul. Mă rog de mine să-l întreb dacă se mai mută la Vermont. Da, adevărul este că mi-e frică de răspunsul lui. Au trecut mai puțin de două luni și l-am lăsat cu inima zdrobită. Cum ar fi putut să-și găsească deja energia să urmeze – sau să-l intereseze – o școală nouă?

Vinovăția și frica mea ne împing și mai departe unul de altul.

— Ești ok? întreabă Josh. N-ai mâncat mai nimic.

Mă uit la farfuria lui.

— Nici tu.

Deschide gura să mai spună ceva, când St. Clair se ridică.

— Am plecat, zice el, referindu-se la el și Anna și la nimeni altcineva.

Ea pare la fel de surprinsă ca noi toți.

— Nici măcar n-am luat desertul, zice Meredith.

— Eu îmi duc prietena undeva special pentru desert.

— Da? se miră Anna.

— Da.

Anna pare destul de mulțumită.

— Ok.

Își adună lucrurile și se uită zăpăcită la noi, ceilalți.

— Bănuiesc că ne vedem mâine?

Ochii îi poposesc pe mine.

— Oh, nu! Voiam să mă pun la curent. Ei bine, să sperăm că o să ne mai vedem. Curând. Baftă.

Mă agăț imediat de cuvintele ei. Curând. Baftă. Sunt lucruri generale, dar par foarte specifice. Par promițătoare. Anna și St. Clair îmbrățișează pe toată lumea de la revedere, chiar și pe mine. Îmbrățișarea dintre Josh și St. Clair durează cel mai mult. E o îmbrățișare adevărată, nu o îmbrățișare formală de băieți. Inima mea se sfâșie ceva mai mult. Anna și St. Clair părăsesc restaurantul. Meredith, Lola și eu ne așezăm la loc, dar Josh și Cricket schimbă o privire cu înțeles.

Josh face semn chelnerului.

— *L'addition, s'il vous plaît*[25].

— Plecăm?

Nu-mi pot ascunde dezamăgirea din glas. O cină franțuzească adevărată ar fi trebuit să ne rețină aici încă o oră, cel puțin.

Josh se oprește, cu mâna la jumătatea drumului spre portofel. Se uită la mine, cercetător, și descopăr speranță în ochii lui. Asta mă face și pe mine să simt speranță. El zâmbește.

— Ceva mai bun e pe cale să se petreacă.

— Iute, iute, iute.

Cricket saltă pe vârfurile picioarelor.

— *Tu* știi ce se întâmplă? mă întreabă Lola.

Clatin din cap, iar Meredith se uită de la Josh la Cricket.

— Dar voi doi nu abia v-ați întâlnit? întreabă ea. Cum se poate să aveți deja secrete?

Josh rânjește atât de larg, încât i se arată gropițele. Inima mea se poticnește, la vederea lor, de care-mi fusese atât de dor. El și Cricket pun niște euro pe masă, iar apoi Josh scoate o geantă de umăr burdușită din spatele mesei.

— Haide.

[25] Nota, vă rog (fr.).

Mai zâmbește încă la mine, în timp ce-și îmbracă haina. E haina lui de ieșit-la-întâlnire, bineînțeles.

Haina aceea. Mă doare cât de mult îmi place.

Toți cinci alergăm pe străzile albite de zăpadă spre Sena. Soarele a asfințit, iar cea mai mare parte a locuitorilor Cartierului Latin pare să stea în case, în seara asta. Josh aruncă o privire la picioarele mele. Port cizme cu toc, dar țin pasul cu toată lumea. Ridică o sprânceană la mine, impresionat, în timp ce ieșim în goană dintre clădiri, drept vizavi de Notre-Dame.

— Unde? îl întreabă Cricket pe Josh.

— În piațetă, lângă intrarea principală.

Josh face semn dincolo de pod. Îl străbatem în fugă, spre curtea de la Notre-Dame.

— *Oh*! face Meredith, înțelegând. Serios?

Lola se uită la mine și amândouă izbucnim în râs, neajutorate. Niciuna dintre noi n-are idee ce se întâmplă. Gâfâim, obosiți și cu răsuflarea tăiată.

— Stop! comandă Josh.

Ne oprim, claie peste grămadă, în spatele lui. Suntem la marginea piațetei din fața masivei catedrale.

— Presupun că n-am alergat tot drumul până aici ca să vedem o construcție ce n-a părăsit locul ăsta vreme de sute de ani?

Lola își aranjează părul roz și-mi dau seama că e o perucă.

— La ce mă uit?

Dar atunci îi văd eu.

La mai mulți metri în față – mai aproape de legendarele arcade sculptate ale intrării catedralei – Anna și St. Clair stau pe Point Zero. L-au curățat cu mâna de stratul subțire de zăpadă. Point Zero este indicatorul de bronz, o stea, care desemnează

centrul oficial al Franței. Sunt cel puțin două superstiții în legătură cu el. Una, că oricine stă pe stea se va întoarce în Franța. Cealaltă, că poți s-o folosești ca să-ți pui o dorință.

— Așteptați, zice Josh.

Lola își îndreaptă spatele, entuziasmată.

— Nu!

— Da, zice Cricket.

Eu sunt ultima rămasă în întuneric, până când – deodată – se întâmplă. St. Clair scoate ceva din buzunar. Apoi se lasă într-un genunchi.

Tot corpul Annei se luminează de stupoare, bucurie și dragoste. Dă din cap, un da viguros. St. Clair îi pune inelul pe deget. Se ridică, ea își aruncă brațele în jurul lui și se sărută. El o învârtește în cerc. Se sărută din nou. Adânc, flămând, lung. Și apoi el se întoarce spre noi și ne face cu mâna – cu cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut vreodată – în mod clar conștient că noi stătuserăm acolo de la început.

capitolul treizeci şi unu

N-am mai fost niciodată martoră la un moment ca acesta. Nici măcar nu ştiam că eram *destul de mare* pentru un moment ca acesta. Prietenii – îmi sunt prieteni? Se pare că-mi sunt prieteni dacă m-au inclus şi pe mine aici, în seara asta – s-au logodit şi se vor căsători. La nouăsprezece ani!

Anna ne arată mândră inelul. E mic, simplu şi minunat. Ochii ei strălucesc deodată şi se răsuceşte cu faţa spre St. Clair.

— Deci *de asta* ţi-ai luat tu un job.

El zâmbeşte.

— Doar nu era să-ţi cumpăr un inel cu banii tatălui meu.

Josh îl îmbrăţişează strâns pe St. Clair.

— Îmi pare rău doar că nu mai eşti burlac.

— Nu-i spune Annei, dar ţi-am cumpărat unul şi ţie, zice St. Clair.

Lola îl ia în braţe pe Cricket.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus şi mie că asta urma să se întâmple.

— Aş fi vrut, zice el, dar uneori tu gândeşti... cu voce tare.

— Ba nu!

— Ba da, spun Anna şi St. Clair într-un glas.

Lola bombăne, dar zâmbeşte.

— Atenţiune, atenţiune! zice St. Clair. Logodnica mea şi cu mine...

Toată lumea râde la cât de straniu şi străin sună cuvântul. E ca şi când am descoperi o nouă limbă sau am face parte dintr-o nouă cultură. Cultura adulţilor. Şi încă nu ştim cum funcţionează, dar pare bine, deocamdată.

St. Clair îşi drege glasul.

— Logodnica mea și cu mine am plecat să luăm un desert sărbătoresc. V-aș invita să veniți și voi, dar nu vă vreau acolo.

Râdem. Toată lumea îi îmbrățișează din nou de la revedere și, de data asta, Anna și Meredith stau îmbrățișate cel mai mult. Meredith îi șoptește ceva, iar Anna pare mișcată. O îmbrățișează din nou pe Meredith. Apoi Anna și St. Clair se îndepărtează săltăreți, lăsând urme proaspete prin stratul de zăpadă. El fredonează o melodie veselă.

Lola se uită la luna plină.

— Știți... nu e *chiar așa* de târziu.

Cricket îi dă brațul.

— Ne plimbăm?

Ea-și strecoară brațul pe sub al lui și-l strânge mai aproape de corpul ei.

— Nu-mi vine să cred că suntem *la Paris*. *Împreună*.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îmi spune Cricket și mă simt tristă că toată lumea pleacă.

— Ne vedem dimineață? îl întreabă Cricket pe Josh.

Josh dă din cap.

Lola și Cricket se depărtează, o pată strălucitoare de culoare în noaptea albă. Acum am rămas numai trei. Expresia lui Josh devine solemnă. Pune un braț pe după Meredith și gestul mă face să-mi amintesc că, mai demult, ea fusese îndrăgostită de St. Clair.

— Ești ok, Mer? întreabă el.

— Sunt, zice ea, dar mulțumesc că întrebi.

O altă îmbrățișare, una lungă, încărcată de amintiri. Ea se desprinde prima.

— Scuze, zice ea. Pe mine va trebui să mă scuzați. Ziua mea a început devreme și sunt frântă. O să mă întorc la hotel.

Dar Meredith cu siguranță nu e *frântă*. Se retrage ca să ne lase pe noi să vorbim. Alege să fie singură – într-o noapte care ar putea fi dulce-amăruie pentru ea – ca să ne dea ocazia să... Nu sunt sigură să ce.

— Mi-a făcut plăcere să te văd din nou, zic eu.

Și sunt sinceră. Îi sunt recunoscătoare pentru acest sacrificiu.

— Nu fi prea tristă. Sunt sigură c-o să ne mai vedem, într-o zi.

Și-mi face cu ochiul, înainte să plece.

— Pe mâine, Josh! strigă ea.

Mâinile lui Josh sunt în buzunare și umerii ridicați până la urechi.

— Nu e cea mai subtilă prietenă a mea. Ceea ce spune multe, îmi cer scuze pentru asta.

— E ok. E foarte simpatică.

— Este.

— Toți prietenii tăi sunt simpatici.

Se uită la mine.

— Mă bucur că gândești așa.

Tăcem. Fulgii cad ușor în părul lui negru.

— Deci, zic.

— Deci.

Își ațintește privirea în pământ.

— Pot să te conduc până acasă?

Mă roșesc toată.

— Da, te rog. Mulțumesc.

Îmi întorc capul, stânjenită.

Fără să fie nevoie s-o spunem cu voce tare, alegem o rută spre cămin pe unde să fie mai puțină lume. Mergem în tăcere.

Fulgii devin mai mari. Liniștea ar trebui să pară tihnită, dar nervozitatea din mine nu face decât să crească.

El arată atât de frumos în lumina felinarelor. Cred că m-am înșelat în privința lui. Sper că m-am înșelat. Știu sigur că m-am înșelat în privința mea. Nu scoatem niciun cuvânt până ajungem la cămin. Prima oară când am venit pe jos până aici, împreună, era căminul nostru. Acum, e numai al meu. E curajos că a venit până aici, dar și eu pot fi curajoasă.

— Vrei să... zic eu.

Josh se uită la mine. Așteaptă să termin întrebarea. Vrea s-o pun eu până la capăt.

— Vrei să vii înăuntru? întreb. Și să vorbim?

Arată de parcă e gata să spună ceva care ar putea să-l ucidă.

— Mi-ar plăcea să pot, dar nu cred că aș fi bine-venit.

Te rog, nu mă refuza.

— De când îți pasă ție de reguli?

— Nu vreau să-ți fac ție necazuri.

— Nu-mi pasă, zic eu.

— Mie, da.

Inima mi se răsucește mai tare, mai greu.

— Măcar o să mai fii prin zonă pentru micul dejun? Când pleacă trenul vostru?

— Nu știu sigur, zice el.

Închid ochii. Cum poate să nu știe răspunsul la întrebarea asta? Ce fel de scuză e asta?

— Vreau să-ți dau asta, zice el.

Deschid din nou ochii. Se luptă să scoată un manuscris din geantă, iar acum văd că ăsta e motivul pentru care geanta a fost atât de umflată. Hârtiile au ocupat tot spațiul.

Mi se rupe inima. *De aceea* a vrut să ne întâlnim în seara asta.

În pofida raţiunii mele, ţin de geantă, ca el să poată scoate manuscrisul. El strânge manuscrisul la piept, înainte să mi-l întindă cu mâini tremurătoare. Nu ştiu dacă îi tremură de emoţie sau de la vreme.

Îl iau. Are un nou titlu. *Spaţii*.

— Ai avut dreptate, zice el. Despre... multe lucruri. Am lucrat foarte mult la el şi mi-ar plăcea să aflu părerea ta. Despre schimbări.

Te rog nu mă face să citesc asta din nou.

— Ăăă, bine.

El se arată plin de speranţă.

— Da?

— Da. Sigur.

Greutatea lucrării, lui devine mai mare în braţele mele.

— Hm, când vrei să ţi-l dau înapoi?

— Oh, nu. E al tău. Păstrează-l.

Tăcere.

— Ok, zic eu, în cele din urmă.

El îşi vâră din nou mâinile în buzunarele hainei.

— O să mă suni când îl termini?

Sunt surprinsă.

— Vrei să-l citesc acum?

— Da. Adică, nu. Nu eşti obligată. Dar plec mâine...

— Nu, e în regulă. Pot să-l citesc acum.

— Da? întreabă el.

— Da.

— Bine. Deci. Ai numărul meu.

Asta se clasifică acum drept cea mai stingheritoare conversație pe care am purtat-o vreodată. E mult mai rea decât oricare de dinainte de a fi împreună.

Dau din cap.

— Imhm.

Josh se apleacă pentru o îmbrățișare. Ezită, exact când mă aplec și eu. Așa că se apleacă din nou. Manuscrisul stă rece și greu între corpurile noastre. Și când mă bate ușurel și încurcat pe spate, îmi dau seama că asta e ultima oară când ne vom mai atinge.

capitolul treizeci şi doi

Pun manuscrisul pe pat. Sunt epuizată.

Îmi scot cizmele ude, paltonul, colanţii.

Mă spăl pe faţă.

Mă spăl pe dinţi.

Ochii de hârtie ai manuscrisului îmi sfredelesc ceafă. Mă holbez la reflexia din oglinda de deasupra chiuvetei. Mi se pare deopotrivă tragic de mort şi înfricoşător de viu. Şi n-am de ales, trebuie să mă urc în pat cu el. Mă joc o vreme cu o şuviţă încăpăţânată. Îmi curăţ porii de pe nas. Întârzii mult până îmi aprind veioza.

Mă strecor în pat. Ascult ninsoarea, care acum s-a înteţit, dar nu o pot auzi. Pot numai s-o văd curgând în lumina felinarelor de afară.

Iau manuscrisul în poală. Citesc.

* * *

Are un început nou. Nu mai începe cu prima lui zi de licean cu ochii holbaţi şi gura căscată. Începe cu un Josh mai mare, mai înţelept şi mai încrâncenat. E vara de dinainte de ultimul său an de liceu. Stă singur, desenând într-o cafenea.

Şi apoi... sunt eu acolo.

Apar ca un vis, iar Josh e transportat brusc într-o noapte ireală, fericită, care îl face să uite de necazurile lui. Îl face să spere, pentru prima oară în atâţia ani. Este pagina pe care am mai văzut-o, cu el dând fuga acasă şi desenându-mă pe mine, dar apoi e una nouă, cu o ilustraţie cât toată pagina, cu mine având haloul trandafirului de grădină. Mă uit îndelung la pagina asta, ca la ceva sacru. Josh e în genunchi, în partea de jos

a ilustrației, cu ochii ridicați spre mine, plângând, cu mâinile împreunate. Cuvântul *Salvare* îi iese de pe buze.

Îmi tremură mâinile atât de tare că abia reușesc să trec la pagina următoare.

Anul întâi, anunță titlul. Și povestea pe care o știu începe. Mare parte din secțiunea asta e aceeași. E amuzantă, e tristă, e dulce. E inocentă. Dar sunt câteva deosebiri. A adăugat subtile trăsături de condei, ca să atragă atenția spre părțile din poveste despre care știu că or să aibă o importanță mai mare, mai târziu. Lucruri despre care n-ar fi putut bănui că aveau să fie atât de însemnate când le desenase, cu ani înainte.

Și apoi sunt iarăși eu. Din nou. A adăugat, cronologic, casete cu prima oară când ne-am vorbit, când mă văzuse citind cartea lui Sfar la cantină. A adăugat chiar și o inimă minusculă, deasupra capului său când vorbește. Apoi una ruptă, când a crezut că nu-l plăceam.

Ating inima ruptă cu vârful degetului.

Povestea devine familiară din nou, dar de data asta, casetele cu Rashmi sunt mai puțin dureroase. Tristețea pe care o simt vine din faptul că-mi amintesc cât de tare m-au făcut să sufăr prima oară. A scurtat scenele cu ea și excesivele desene de o pagină întreagă. Totuși, ea deține încă o mare parte din poveste, cum se cuvine, dar atenția rămâne clar îndreptată asupra lui însuși. De asemenea, cum se cuvine.

Vara trecută. Kismet. O casetă retrospectivă semnalează o întoarcere la începutul poveștii, apoi se întoarce la el descoperindu-mă pe mine împreună cu Kurt, seara următoare.

Apar noi pagini. Josh cu părinții săi. E o distanță din ce în ce mai mare între ei – acum autogenerată, din ciudă – în timp ce simultan el tânjește să fie mai apropiați. El vrea ca ei să lupte

pentru atenția lui. Se întoarce la școală, pentru ultimul an de liceu. Când am citit manuscrisul, în noiembrie, aceste pagini erau doar schițate fugar. Acum au fost minunat definitivate în tuș. Conferă tuturor lucrurilor un nou sens.

Și apoi citesc despre interesul lui pentru mine, și citesc despre el ducându-mi dorul la Oktoberfest, și citesc despre prima noastră întâlnire. Citesc despre cum se îndrăgostește de mine. Citesc despre Casa din Copac și despre cererile trimise la universități, și despre ziua lui, și cum am fost în Spania, și cum am făcut dragoste. Emoțiile de pe hârtie sunt mult mai intense decât în orice a mai desenat înainte.

Și apoi e un desen întins pe două pagini: o casetă ruptă în două. Eu sunt într-o parte, iar el în cealaltă. Mâinile noastre dau să se unească în spațiul dintre ele. *Aproape* se ating.

Obrajii mei sunt uzi. Nu știu de cât timp plâng.

Paginile devin mânioase și sălbatice, se învârt în jurul alegerilor și a părinților, care sunt întotdeauna prezenți și întotdeauna absenți. El suferă din cauza pierderii noastre. Se învinuiește. E deprimat și nu știe cum să-mi spună că n-o să ne mai vedem de Ziua Recunoștinței. Aș vrea să-i spun lui Josh de pe pagină că e ok, dar nu pot. N-o să fie ok.

El se ceartă cu părinții. Ei vor ca el să termine studiile la o școală privată. El vrea să-și ia atestatul GED. Nu se întâmplă nici una, nici cealaltă. Se cufundă mai mult în depresie și nu mai iese din cameră, unde mă desenează pe mine, la nesfârșit. Și apoi desenează cadoul meu de Crăciun. Nu știu dacă o să fac față să citesc despre Crăciun, dar urmează, oricum.

Eu stârnesc o ceartă. Sunt crudă. Îl distrug.

El crezuse că o să fim împreună pentru totdeauna. Imagini cu New England, o nuntă, copii, bătrânețe, se năruiesc în

fundalul unei casete întunecate, în care el e căzut la pământ, ghemuit în poziție fetală. Încearcă să mă sune. Nu vreau să-i răspund. Devastarea lui se preface în furie. Sosește Ajunul Anului Nou, iar el stă singur în camera lui, uitându-se la televizor. Se gândește la prima noastră întâlnire, la fel cum făcusem și eu. Brian sună la el acasă, puțin după miezul nopții, cu mesajul urgent că eu îl aștept la Kismet. Mai e timp să ajungă.

Dau pagina, temându-mă de ce o să găsesc.

Josh alege să nu vină. Vrea să sufăr și eu cum l-am făcut eu pe el să sufere. E groaznic s-o citesc, deși e exact ceea ce merit. Dar pe măsură ce zilele trec, Josh își dă seama că a făcut o greșeală. Și pe măsură ce continuă să treacă, îi e din ce în ce mai greu să mă sune. Se teme că, acum, o să renunț la el de-a binelea.

Și apoi... silueta lui goală se rostogolește în spațiu.

O casetă complet neagră, întinsă pe două pagini, față în față. Pe pagina următoare, nicio ilustrație, numai cuvintele mele, așternute pe hârtie cu scrisul frumos al lui Josh: "*SPAŢII... PAUZE... CA SĂ CONTEMPLI LUCRURILE... SĂ-ŢI DAI SEAMA CE E IMPORTANT...*"

Urmează o serie de casete aproape identice, indicând o foarte chinuitoare trecere a timpului. Un anumit adevăr începe să se contureze. Că unul dintre cele mai dureroase lucruri pe care i le-am spus – că și-a provocat propria exmatriculare, pentru că nu putea recunoaște în fața părinților lui că făcuse o greșeală mutându-se în Franța – doare atât de rău numai pentru că este adevărat. Și că directoarea școlii și fosta lui iubită îi spuseseră asta ani de-a rândul, însă el nu le luase în seamă până

ce nu le auzise rostite de persoana care conta cel mai mult pentru el. Eu.

Dar e de asemenea supărat pe mine fiindcă n-am crezut în sentimentele lui pentru mine. El mă iubește, iar eu nu-i dau voie. Hotărăște că va trebui s-o dovedească. Le mărturisește părinților că plecarea de acasă la Paris fusese o greșeală, dar că e pregătit pentru Vermont. N-o să mai dea greș de data asta. Ei spun că le-ar plăcea să-l creadă, dar sunt îngrijorați de abilitatea lui de a vedea lucrurile în perspectivă. Se pune o ofertă pe masă. Ei îl vor trimite la Vermont, dacă poate termina proiectul care înseamnă cel mai mult pentru el, proiectul care-i va servi, de asemenea, ca portofoliu oficial pentru admiterea la colegiu: acest memoriu grafic.

Ei înțeleg că scrie despre viața lui personală – și că sunt incluși și *ei*. Dar îl vor sprijini, oricum.

Părinții lui sunt înțelegători și favorabili pentru... o mulțime de lucruri.

Citesc mai repede acum, întorcând paginile din ce în ce mai repede, când Josh se aruncă în muncă. Se închide în camera lui, ca să se reconecteze cu lumea. Zi și noapte, face schimbările și merge înainte cu lucrul. Progresează. Hotărârea lui e admirabilă, în timp ce-și croiește drum prin monotonele ore lungi și cu reînnoitele dureri în mâna dreaptă, ca să pună pe hârtie viziunile sale.

Se înscrie ca să susțină GED-ul și îl ia într-un weekend. Vorbește cu St. Clair, află despre inelul de logodnă și despre călătoria ce urmează și își marchează data în calendar. Dar o marchează cu *Isla*.

Mama lui îl vede. Încuviințează.

Inima mea bate nebunește. Paginile nu mai sunt în tuș, sunt schițe în creion. O lună de muncă susținută în ianuarie se continuă în două săptămâni de muncă agonizantă în februarie. Îndoielile se strecoară din nou. Se gândește să-și anuleze zborul, dar atunci sosește pachetul de la Hattie, iar el e copleșit și din cale-afară de bucuros, și își regăsește curajul să continue. Zboară peste Atlantic. Se întâlnește cu prietenii lui și îi duce pe toți la Pizza Pellino, la cină, unde știe că ne va găsi pe Kurt și pe mine. Pentru că e duminică.

Am ieșit acum din trecutul adevărat al lui Josh și am intrat în ceea ce speră el că va fi viitorul.

Schițele lui devin mai grăbite. Kurt și cu mine suntem la restaurant, iar Josh și prietenii lui – St. Clair, Anna și Meredith – ni se alătură pentru cină. Conversația noastră de la masă e asemănătoare cu cea avută mai devreme, în seara asta, numai că Josh vorbește mai mult. Îmi spune că era important pentru mine să-i cunosc prietenii, pentru că ei sunt persoanele pe care a ales el să le aibă în viața lui. Nu ca oamenii de la petrecerea de Crăciun, cu care se întreține numai de dragul părinților săi. Vrea ca și eu să fiu prietenă cu prietenii lui.

Mă întreabă despre Dartmouth, iar eu îi spun că am fost admisă. "Știam eu că vei fi", îmi șoptește el. Privim cererea în căsătorie, aruncându-ne câte o privire, cu speranță și emoție. Ne despărțim de ceilalți, el mă conduce acasă și îmi înmânează o copie a manuscrisului. Îmi spune să-l sun când termin de citit.

Îmi țin respirația. Nici nu pot să dau pagina...

Iată-mă. Citesc cartea asta, la lumina veiozei. Termin, îl sun, iar el îmi spune că e la colț, în fața ferestrei mele. Mâinile lui sunt vârâte în buzunare și tremură, în gerul nopții de februarie.

Isla de pe pagină dă fuga afară. Josh o îmbrățișează.

“Sunt îndrăgostit de tine”, spune el. “O să fac orice să fiu cu tine.

“Sunt îndrăgostită de tine”, zice Isla de pe pagină. “O să te aștept”.

Îi spun că o să-l aștept să își termine cartea și să-și câștige admiterea la colegiu. Îi spun că o să ne întâlnim din nou, vara asta. Și apoi, îmi spune el mie, n-o să mai fim niciodată despărțiți.

* * *

E trecut de ora două noaptea când las manuscrisul din mână. Inima îmi bate atât de năvalnic, încât nici nu-mi pot auzi gândurile și abia dacă văd ceva printre lacrimi. Mă dau jos din pat, trag draperia la o parte și mă uit pe fereastră.

E acolo.

Las draperia, și ea cade, legănându-se, la locul ei. O ridic din nou și mă uit afară. El e tot acolo. E la colț, cu capul vârât sub haină, tremurând. Ninge ca la balamuc. Zăpada îl acoperă de parc-ar fi un simplu hidrant sau o bicicletă sau un copac. El nu mă vede. Îmi trag repede cizmele, înșfac cheia și străbat în fugă holul. Deschid larg ușa și probabil m-a auzit alergând, pentru că apare de după colț exact când ajung eu la el.

— Ai uitat să suni, zice.

Îmi deschid larg brațele. El mă trage la piept și ne sărutăm, iar buzele lui sunt reci și cred că plânge, iar eu cu siguranță plâng și-mi trag capul înapoi, ca să-i spun:

— Sunt atât de îndrăgostită de tine, Joshua Wasserstein. Bineînțeles că o să te aștept.

capitolul treizeci şi trei

Vorbește șoptit.

— Nu vreau să-ți fac necazuri.

Îmi închid ușa fără absolut niciun zgomot.

— Eu nu sunt la ultimul avertisment, iar tu deja ai fost exmatriculat. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Nu știu.

Josh e sincer îngrijorat.

— Poate ar putea să treacă asta în dosarul tău și să-i împiedice pe cei la Dartmouth să te primească?

Zâmbesc.

— Părinții mei deja le-au trimis primul cec pentru taxele școlare.

Lui i se înmoaie genunchii. Apoi restul corpului. Îl ajut să vină până la marginea patului.

— Vrei să spui...? zice el. Ești...?

— O să mă duc la Dartmouth.

Josh își lasă capul în mâini. Tremură din tot corpul. Mă așez lângă el și-mi pun capul pe umărul lui. Pentru că *pot*, din nou. El își ridică fruntea, iar ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Îmi pare rău. Sunt... cu adevărat copleșit, în clipa asta.

— Și eu.

— Te iubesc. Te-am iubit mereu, Isla.

— Știu.

Îi iau mâinile înghețate și i le încălzesc între ale mele.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut. Mă îndoiam de mine însămi și asta m-a făcut să mă îndoiesc și de tine. Dar nu tu erai problema. Tu n-ai fost *niciodată* problema. Ar fi trebuit să am

încredere în tine, dar n-am avut, pentru că nu puteam avea încredere în mine însămi.

— Dar acum ai? Ai încredere în tine?

— O să... ajung și la asta. Am început să cred că poate e bine să fii o pânză goală. Poate e bine să nu-mi cunosc viitorul. Și poate, zic eu cu un alt zâmbet, e bine să fii inspirată de oameni care își cunosc viitorul.

— Funcționează în ambele sensuri, știi.

Îmi împletesc degetele lui reci ca țurțurii printre ale mele.

— Ce anume?

— Artiștii sunt inspirați de pânzele goale.

Zâmbetul meu se lățește.

— O pânză goală, continuă Josh, are posibilități nelimitate.

Închid ochii, mă aplec și-i sărut buzele reci.

— Mulțumesc.

Tremurăturile lui devin mai greu de stăpânit.

Sar în picioare.

— Oh, *mon petit chou*.

Îi scot brațele din haina plină de zăpadă.

— Nu pot să cred că ai așteptat afară tot timpul ăsta.

El clănțăne.

— Aș... aș fi așteptat toată noaptea.

Îi atârn haina în duș și mă întorc să-i iau bluza.

— Și asta!

I-o scot peste cap. Pielea lui e palidă. Aproape de culoarea levănțicii.

— Și ăștia.

Îi scot ghetele și ciorapii, dar pantalonii îmi dau de furcă. Sunt practic înghețați scoarță pe picioarele lui. Când în sfârșit reușesc să-i smulg, cad, răsturnându-mă pe spate.

El zâmbește printre tremurături.

— Nu-i... chiar... așa cum... mi-am imaginat... că mă dezbrac... din nou... cu tine.

Îi agăț bluza și pantalonii lângă haină, să se usuce. Peste capul meu, șosetele și boxerii lui zboară pe podeaua băii. Eu râd. El s-a înfășurat în pilota mea și numai fața i se mai vede.

— Asta nu înseamnă că poți profita de mine, zice el.

Râd din nou.

Josh își trece mâna peste pat, într-un gest cu care mă cheamă să stau lângă el, dar pilota se împiedică în manuscris. Acesta cade pe podea cu o bufnitură grozavă, trosnind, un coșmar fără sfârșit. Înlemnim îngroziți.

Ciulim urechea să-l auzim pe Nate. Nimic.

Zâmbim la miracolul care ne-a fost acordat.

Mă așez lângă el. El se dă mai aproape de mine, dar eu îmi feresc capul.

— Nu vrei să știi, mai întâi, ce părere am despre cartea ta? îl întreb.

— Nu știu, râde el nervos. Vreau?

— Știi că e bună. Știi că este cu adevărat *foarte* bună.

Fața lui dispare, lăsându-și tot corpul să cadă în maldărul de pături.

— Nici nu-ți poți imagina cât de ușurat sunt să te aud spunând asta.

— Am știut mereu că ești genial. Și acum tocmai ai dovedit-o lumii.

O mână se ivește de sub pilotă. I-o strâng tare.

— În orice caz, zice el, ai să fii un excelent redactor, într-o bună zi. Tot ce mi-ai aruncat în față a fost adevărat.

Îmi întorc privirea de la el, rușinată.

— Îmi pare atât de rău.

— Să nu-ți pară.

— Ba da. Îmi pare. Îmi pare rău pentru atât de multe lucruri. Și mai cu seamă îmi pare rău... pentru că m-am folosit de fosta ta iubită ca să-mi justific propriile nesiguranțe prostești. Vreau să știi că nu-mi place – fac semn spre manuscris, împrăștiat pe parchet – pentru că apare ea mai puțin. Sau că apar eu mai mult. Vreau să știi că îmi place pentru că te are pe tine înăuntru – cu părțile bune și cu părțile rele. Te iubesc. Te *iubesc în întregime*.

El îmi strânge mâna mai tare.

— Mulțumesc.

— Lauda ți se cuvenea de mult.

Îmi plimb degetul mare peste degetul lui arătător.

— Și mai am atât de multe să-ți aduc.

— Mâine. În clipa asta, nu te vreau decât pe tine.

Dar inima mi se îngreunează iarăși.

— Vrei să spui, astăzi. Ai aflat la ce oră pleacă trenul?

— Isla.

Arată surprins. De parcă ar fi trebuit să știu deja.

— N-am cumpărat niciodată bilet.

Mi se taie răsuflarea.

— Ce?

— Nu mă duc la Jocurile Olimpice. Am venit aici pentru tine.

— Asta... asta înseamnă că rămâi?

El vine mai aproape de mine.

— Două săptămâni. Până la sfârșitul jocurilor, dacă vrei să mă ai. Dar după aceea sunt prizonier în DC până în iunie.

— Da. Da, vreau să te am!

Josh zâmbește malițios.

— Oh, vrei să mă ai?

Îl împing prin pături. El se răstoarnă pe o parte, râzând, trăgându-mă după el. Se uită în ochii mei. Zâmbetul i se stinge.

— Mi-a fost atât de dor de tine.

Îmi frec brațele, înfrigurate.

— Mi-a fost dor de tine.

— Ți-e frig.

Ridică un colț de pilotă.

— Vino aici.

Intru în grămada de pături, cearșafuri și perne. La el. Pilota pică pe spatele meu, înfășurându-mă lipită de corpul lui. Îmi pun obrazul pe pieptul lui gol. El mă strânge mai tare în brațe. Stăm foarte, foarte nemișcați. Lumea e tăcută, în afară de bătăile puternice ale inimilor noastre.

Îmi ridic privirile spre el.

Josh se uită lung la mine. Inima lui bate mai repede.

Alunec în sus, până ni se unesc nasurile. Îi sărut colțul gurii și îl simt zâmbind, când îmi sărută și el colțul gurii mele. Degetele lui coboară pe spatele meu, descheind fermoarul rochiei. O împinge de pe mine până jos, pe lângă glezne, și o lasă să cadă pe podea. Îmi scoate sutienul și apoi chiloții.

La sfârșit, îmi scoate lănțișorul cu busola.

Săruturile noastre sunt blânde. Provocatoare. Reținute. Pielea noastră e lipicioasă, apoi caldă, apoi fierbinte. Săruturile noastre au devenit mai lungi. Răsuflările noastre devin mai rapide. Bâjbâi după un prezervativ. El mă pătrunde și e atât de bine, atât de intens, că scap un strigăt. Îmi prinde privirea, ca să fie sigur că totul e în regulă, totul e mai mult decât în regulă, iar șoldurile mele se arcuiesc spre el, în chip de răspuns. Închide

ochii în extaz și îmi conduce corpul, și ne găsim ritmul, și suntem împreună din nou, în sfârșit.

* * *

Nu ne mai săturăm să rostim cuvintele astea.

Te iubesc.

Sunt ca o mantra prin noapte, în timp ce ne mișcăm împreună, încet. Apoi repede. Încet. Apoi repede. Nu adormim decât abia când se crapă de ziuă. Trupul lui Josh se curbează pe lângă al meu. Mâinile noastre sunt împreunate, deasupra inimii mele. Suntem încă în poziția asta, când alarma ceasului meu ne trezește, o oră mai târziu. Mă răsucesc și o închid, gemând foarte enervată, apoi mă rostogolesc înapoi la el. Mă cuibăresc din nou la pieptul lui. Suspin fericită.

El îmi desprinde brațele tentaculare de pe corpul lui.

— Mm, nu, n-ai să dormi, murmură el.

Scot un scâncet slab.

— Școală, zice el.

— Dar tu ești aici. Nu-i drept.

El mă îmbrățișează, în pofida voinței lui.

— Trebuie să-mi iau valiza. E încă în camera lui Meredith, la hotel. Și vreau să le spun tuturor la revedere, înainte de a pleca.

— Nu pot să vin cu tine?

Josh își freacă nasul de obrazul meu.

— O să fiu aici, când te întorci.

— Mi-am reparat ușa. O să ai nevoie de o cheie.

— O să am mare grijă de ea.

— Și dacă n-o să ți-o dau?

— Atunci o să sparg din nou ușa.

— Căminul ăsta mă face să mă simt atât de în siguranță.

El zâmbește și mă împinge din pat.

— Du-te...

Îl forțez să se pregătească odată cu mine. Clădirea e zgomotoasă și activă, acum, așa că nu ne mai mișcăm în vârful picioarelor. Facem duș și ne spălăm pe dinți, ne uscăm părul și toate par un miracol de două ori mai mare decât cel trăit în Barcelona. Pentru că, de data asta, știm că nu ne va mai putea fi luat.

Hainele lui sunt încă umede, așa că îi usuc pantalonii cu foenul și-i dau înapoi tricoul pe care mi l-a dăruit el de Ziua Recunoștinței. E vârât sub una dintre perne. Când îl vede, pare trist, și fericit, și uimit.

— Am crezut că probabil l-ai aruncat. Eu încă mai dorm cu fularul pe care mi l-ai dat tu.

— Pe ăla îl vreau înapoi, să știi.

— Fularul?

Zâmbesc.

— Tricoul.

Josh îmi întoarce zâmbetul, în timp ce-și îmbracă tricoul peste cap.

— O să ți-l dau înapoi cu un surplus de miros personal.

Îl îmbrățișez, îngropându-mi capul la pieptul lui.

— Chiar trebuie să mă duc la școală, azi?

— N-am să te mai vâr iarăși în bucluc.

Mă uit cu înțeles la ușa mea închisă. Și apoi din nou, la el.

— Ok, îmi spune și-mi zâmbește larg. Poate că sunt de acord să te sacrific pentru asta.

* * *

Când Kurt află că Josh e la mine în dormitor, insistă să se strecoare împreună cu mine la cămin, ca să luăm prânzul. Sunt mândră de el că încalcă iarăși o regulă, dar sunt îngrijorată pentru ceea ce o să se întâmple. Nu există nici urmă de ezitare la vreunul dintre ei, când se văd. Josh îl salută pe Kurt cu aceeași îmbrățișare sinceră și entuziastă pe care i-a dat-o și lui St. Clair.

— Sper că alea sunt lacrimi de fericire, zice Kurt, când se uită la mine.

— Da, de fericire, zic eu.

— Mă bucur că sunteți iarăși împreună, îi spune Kurt lui Josh. Și mă bucur că ești aici.

— Și eu, zice Josh.

— Îmi place de Isla mai mult când vă întâlniți. N-am crezut că asta o să fie adevărat – credeam că îmi plăcea mai mult fără tine –, dar așa stau lucrurile.

Josh râde.

— Mă bucur să aud.

— A fost o companie execrabilă, adaugă Kurt.

Josh râde și mai tare, încântat de vești, iar eu îl pocnesc pe Kurt în braț. Dar și eu zâmbesc larg.

— O să stai aici? îl întreabă Kurt pe Josh.

Josh și cu mine ne încordăm imediat. Sunt sigură că și el retrăiește același episod – Kurt, incapabil să mintă. Barcelona.

— Da, spune Josh. Nu vreau să-i fac necazuri, dar mă pricep să păstrez tăcerea.

— N-am să spun nimic nimănui, zice Kurt repede. Și dacă mă încolțește Nate, o să-i spun că stai la hotel. Nu aici.

Îmi dau seama că și Josh e la fel de surprins ca și mine.

— Apreciez asta, zice el. Dar n-am să te las să minți pentru mine. Dacă o să fim prinși, o să suportăm noi înșine consecințele.

Kurt cântărește lucrurile un moment.

— Te-ai schimbat.

Josh zâmbește.

— Și tu.

— Oh, zice Kurt. De data asta ar trebui să-i spuneți și lui Hattie, totuși.

— Categoric, spunem și Josh și eu, în același timp.

* * *

Stăm împreună fericiți și în liniște. Josh nu mă lasă să chiulesc de la alte mese de prânz de la școală sau să încalc alte reguli. Numai pe cea inevitabilă, evident, de băiat-în-camera-mea.

E minunat să împart un spațiu cu el.

În timp ce-mi fac temele, el desenează. Fiecare avem propriul nostru spațiu în interiorul acestui loc comun. Îmi închipui că așa va fi și în apartamentul nostru de la toamnă. Gândul mă umple cu mai multă bucurie decât aș fi crezut cu putință. Am împrumutat televizorul lui Hattie și, de la ceremonia de deschidere încolo, a mers continuu pe Jocurile Olimpice. Spiritul evenimentului – să fii în țara gazdă – este senzațional. Mai mult, sunetul televizorului e *incredibil* de la îndemână când e vorba să acopere zgomote indecente.

Ca întotdeauna, competiția de patinaj artistic femei se desfășoară la sfârșitul Jocurilor. Primul este programul impus și suntem încântați când geamăna lui Cricket, Calliope, urcă pe locul întâi cu o execuție foarte acrobatică. În tribune, camera îi

arată pe Cricket și pe Lola explodând pe locurile lor de bucurie, dar crainicul insistă mai mult pe blestemul locului al doilea. Se fac predicții că o să fie prea speriată ca să izbutească să execute bine și la a doua probă.

— De ce n-o lasă să se bucure de moment? zic eu.

— Nicio grijă, spune Josh. Ticăloșii întotdeauna sunt siliți să-și retragă cuvintele.

Două nopți mai târziu, se întâmplă. E proba de liber. Privirea ei e ageră, iar costumul ei negru scânteiază sublim. Muzica e din filmul *Romeo și Julieta*, din 1968, iar ea devine Julieta – în dragoste, în moarte – înaintea întregii lumi. Câștigă medalia de aur la un scor covârșitor. Cricket și Lola se îmbrățișează strâns și plâng. Îi văd chiar și pe Anna și St. Clair sărind de bucurie în spatele lor. Dar Calliope e toată un zâmbet triumfător.

— Ți-am spus eu, zice Josh, de parcă ar putea prezice viitorul.

Sau poate că așa e. El întotdeauna știe ce vrea și obține tot ceea ce a cerut. Eu n-am știut întotdeauna. Dar acum și eu am ceea ce vreau. Restul, necunoscutul... o să vină.

Iar eu abia îl aștept.

Momentul medalierii se încheie, închidem televizorul și – împletindu-ne unul în jurul celuilalt – ne confruntăm cu adevărul că și timpul nostru împreună a ajuns la sfârșit. Josh mă ține mai strâns, dar asta nu e destul ca să oprească trecerea orelor. Seara următoare, flacăra olimpică este stinsă. Jocurile s-au încheiat. Iar el e a plecat.

capitolul treizeci şi patru

E miezul nopţii. E înăbuşitor de cald.

E miezul lunii iunie.

Traversez bulevardul Amsterdam, sub un cer senin. Sunt emoţionată, dar e o emoţie pozitivă. Una plină de aşteptări. În ultimele câteva luni, urmele de timiditate şi îndoială au pierit din mersul meu. Am găsit Calea cea Bună.

Şi păşesc drept pe ea.

Lumina aurie de la Kismet îmi face cu ochiul. Acolo. La geam. Totul în privinţa acestui moment este exact aşa cum mi-am închipuit eu. Umerii lui sunt coborâţi, iar capul e înclinat spre dreapta. Nasul aproape că atinge vârful condeiului. A sosit mai devreme în seara asta, cu un avion de la DC.

Mă opresc drept în faţa geamului. Lumina se schimbă pe suprafaţa hârtiei lui şi îşi ridică ochii. Ne zâmbim.

Ating geamul cu mâna. *Bună*, mimez eu.

Josh îl atinge de pe partea cealaltă. *Bună*.

Face semn din cap spre uşă, să vin înăuntru. O deschid şi sunt întâmpinată de aroma caldă a cafelei tari. El se ridică în picioare. Mă duc drept în braţele lui. Ne sărutăm, şi ne sărutăm, şi ne sărutăm. Are gust de Josh. Miroase ca Josh. Se simte ca Josh.

— Eşti atât de *real*, zic eu.

El îmi mângâie obrazul.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Te iubesc pe tine, cea reală. Mi-a fost *dor* de tine, cea reală.

Degetul lui e pătat cu tuş proaspăt şi simt o uşoară umezeală pe pielea mea. El încearcă s-o şteargă, dar eu îl opresc.

— Te rog, spun, las-o. Şi mie mi-a fost dor de tine, cel real.

Josh îmi strânge ambele mâini în mâinile lui.

— La ce lucrezi? întreb.

— La ultima pagină.

Arată spre masă, unde o schiță în creion tocmai devine trasată în tuș. E un desen cu noi, în această cafenea, în acest moment.

Zâmbesc, ridicându-mi ochii la el.

— E frumos. Dar ce urmează?

— Cea mai bună parte.

Și mă trage în brațele lui.

— *Fericirea până la adânci bătrâneți*.

Mulțumiri

Cartea aceasta și eu însămi am fost salvate de pe buza prăpastiei în trei ocazii distincte: (1) în noiembrie 2011, de către Carolyn Mackler și Sara Zarr, (2) în iulie 2012, de către Holly Black, și (3) în conversațiile telefonice zilnice cu Myra McEntire. Le voi fi veșnic recunoscătoare pentru purtarea lor de grijă, ajutorul și sfaturile lor. Vă mulțumesc, nemaipomenite doamne, vouă.

Myra, tu meriți un paragraf aparte. Pentru că...TWYLA.

Mulțumesc, Kate Schafer Testerman, pentru că ai fost stânca mea. Stânca mea veselă, încurajatoare și tare ca o gimnastă olimpică.

Îți mulțumesc, Julie Strauss-Gabel, pentru răbdarea și intuiția ta fără pereche. Pentru că mi-ai recunoscut cele trei fete ca personalități distincte și pentru că m-ai ajutat să le construiesc lumile. Mulțumesc, în plus, tuturor celor de la Penguin Young Reader's Group, pentru a-mi fi oferit sprijin și entuziasm în egală măsură. Superlative pentru Lindsey Andrews, Lauren Donovan, Melissa Faulner, Anna Jarzab, Rosanne Lauer și Elyse Marshall.

Cu multă dragoste, sincere mulțumiri familiei mele: mama, tata, Kara, Chris, Beckham, J. D., Fay și Roger. Și ție, domnule Tumnus.

Îți mulțumesc, Kiersten White. Cuvintele nu mi se par niciodată îndeajuns când e să-ți mulțumesc ție. M-ai ascultat vorbind despre acest roman multă, foarte multă vreme. Puțini ar fi în stare să facă asta cu asemenea sinceră empatie și înțelegere.

Mulțumiri prietenilor mei din Asheville: Alexandra Duncan, Alan Gratz, Beth Revis, Megan Sheperd și Meagan Spooner. Tuturor celor de la Malaprop's Bookstore and Café. Și, mai cu seamă, lui Lauren Biehl, pentru a-mi fi asigurat în persoană reîntoarcerea mea la sănătate și fericire.

Vă mulțumesc, Gayle Forman și Daisy Whitney, pentru impecabilul și cinstitul vostru feedback. Le mulțumesc lui Jim Di Bartolo pentru instruirea mea, în desfășurare, în ceea ce privește comicsurile, lui Manning Krull și Marjorie Mesnis pentru că m-au ajutat să dau impresia că vorbesc franceza, lui Hope Larson și Delia Sherman pentru că au răspuns unor întrebări foarte specifice, lui Brian Sulkis pentru plăcuta companie și inspirație, și lui Jon Skovron, pentru că m-a călăuzit prin materia celui mai intimidant subiect. Și îți mulțumesc ție, Nathalie Whipple, pentru că ai petrecut atâta timp învățându-mă despre ceva care nu mai există în romanul de față. Ești o aliată fantastică.

Vă mulțumesc vouă, tuturor bunilor cititori, autori, librari, bibliotecari, dascăli și *nerdfighters* pe care v-am întâlnit în călătoriile mele. Călduroase îmbrățișări lui Robin Benway, Amy Spalding, Margaret Stohl, Laini Taylor, Jade Timms și tuturor celor de la centrul de meditație din San Miguel de Allende, pentru că au ascultat și pentru că au râs unde era cazul.

În cele din urmă, îți mulțumesc ție, Jarrod Perkins. Acum plâng numai pentru că ți-am scris numele. Te iubesc mai mult decât pe *oricine. Vreodată. De o sută de milioane de miliarde de ori mai mult*. Étienne, Cricket și Josh – toți au fost creați după tine, dar niciunul nu s-a apropiat măcar de cum ești tu. Ești cel mai bun prieten al meu. Ești adevărata mea dragoste. *Ești fericirea mea până la adânci bătrâneți.*